உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

சைவமுந் தமிழுந் தழைத்தினி தோங்குக.

OFFICE OF THE ... 27 JAN 1938 MADRAS

சிவநேசன்.

செந்தமிழ்த் திங்கள் வெளியீடு.

திருத்தென்குடித்திட்டை.

ஆண்டு கக.	ஈசுவர—ஆவணிமுதல் தை 3உ வரை 1937-ஆகஸ்டு 16-முதல் 1938-ஜனவரி 16	திங்கள் க-முதல் சு

உடையா ளுன்ற னடுவிருக்கு முடை யா ணடுவு ணீயிருத்தி
அடியே னடுவு ளிருவீரு மிருப்ப தானா லடியேனுன்
அடியார் நடுவு ளிருக்கும் அருளைப் புரியாய் பொன்னம் பலத்தெம்
முடியா முதலே யென்கருத்து முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே.

சிவபெருமானும், செந்தமிழும்.

முழுமுதலாகிய சிவபெருமான் வடமொழியைப் பாணினிக்கும் தென்மொழியை அகத்தியருக்கும் வகுத்தருளினரென்பது நூல் வழக்கு. அங்ஙனமே, "ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்" என்றிவாதிய வாக்கியங்களால் திருமுறைகளும் போற்றுகின்றன. செந்தமிழ்ப் பாட்டில் விருப்புடையராய்ச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைத் தோழமைகொண்டு "சொற்றமிழ் பாடுக என்றார் தூமறை பாடும் வாயார்" என்று பெரிய புராணத்தில் தெய்வப் புலமைச் சேக்கிழார் கூறியுள்ளார். செந்தமிழ்ப் பாவுக்குகந்த சிவபெருமான் செய்த திருவிளையாடல்கள் அளப்பில. அவற்றுள், யாமறிந்த அளவில் ஒருவாறு ஈண்டுச் சிறிது விளக்குவாம்.

ஆளுடைய பிள்ளையாருக்கு, ஞானப்பாலருளினர்; பொற்றாளம், பொற்சின்னம், முத்துப்பந்தர், முத்துச்சிவிகை, உலவாக்கிழி யாதிய பொற்புறவளித்தார்; கூன்பாண்டியன் வெப்புநோய் நீங்கி நெடுமாறனாக, மறைக்கதவம் திருக்காப்புச்செய்ய, அமணரை அனல்வாதம் புனல்வாதம் செய்து வெல்ல, என்பைப் பெண்ணுருவாக்க, கொல்லிமழவன் மகளாரின் முயலக்நோயைத் தீர்க்க, திருநல்லூர்ப் பெருமணத்தில் சீரடியாரோடு சிற்சோதியிற் கலக்கத் திருவருள் செய்தார்.

ஆளுடையவரசர்க்கு, சூலைநோயருளி அவரை யாட்கொண்டார்; அடுகரி வணங்கவருளினார். அவர்க்கு நீற்றறையைக்குளிர்வித்தார்; ஆலமேயமுதமாக்குவித்தார்; கல்லினை மிதக்குந்தோணியாக்கினார். அவரால் அப்பூதியடிகளின் மகனுக்கு அரவின்விடம் நீங்கச்செய்தார்; மறைக்கதவந் திறக்கச்செய்தார். அவருக்குப் பொதிசோறும் தண்ணீரும் கொடுத்துப்பசி தாபந்தீர்த்தார்; திருக்கைலையிலிருந்த கோலத்தைத் திருவையாற்றில் தெரிசிப்பித்தருளினார். அவர் தம் திருமுடியில் திருவடிசூட்டி யருளினார். அவர்க்குத் திருப்புகலூரிற் சிவானந்தப்பேறு தந்தருளினார்.

ஆளுடைய நம்பிகட்கு, விருத்தவேதியராய் வந்து அடிமையோலைகாட்டிக் கடிமணந் தடுத்து அவரை யாட்கொண்டார். அவர்க்கு "பித்தா" என்றும் "தில்லைவாழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்றும் முதலடிகளையருளி அவரைச் சொற்றமிழ் பாடுவித்தார்; தோழமைகொண்டார். அவர்பொருட்டாகப் பரவையாருடலை மாற்ற இரவெலாம் தூதுசென்றருளினார்; குண்டையூர்கிழார்க்கு நெல்மலைகளைக் கொடுத்தார். அவைகளைச் சிவபூதங்களைக்கொண்டுதிருவாரூரெங்கும் நிறையும்படிசெய்தார். அவர்க்குத் திருமுதுகுன்றத்திற் பொன் கொடுத்தார்; அதை அங்குமணிமுத்தாநதியிலிட்டுத் திருவாரூரிற் கமலாலயத்தில் எடுத்துக் கொள்ளச் செய்தார். சங்கிலியாரின் பொருட்டு மகிழின்கீழமர்ந்து அவரைச் சபதம் செய்வித்தார்; அவர் சபதம் வழுவினமையின் அவரைக்குருடாக்குவித்து அவர்க்கு ஊன்றுகோல் கொடுத்தார்; மீள ஒற்றைக்கண் கொடுத்தார்; மற்றைக்கண்ணுங் கொடுத்தார். காவிரியின்வெள்ளத்தைமேற்பக்கம் பளிங்குமலைபோல நிற்பித்துச் சேரமான்பெருமானாயனாரோடு அவர் திருவையாறுசென்று தெரிசிக்கச்செய்தார். முதலையுண்ட மதலையை யழைப்பிக்கச்செய்தார்; செங்கற்களைச் செம்பொன்னாக்குவித்தார்; தண்ணீர்ப்பந்தரமைத்து அவர்க்கும் திருத்தொண்டர்கட்கும் பொதிசோறும் தண்ணீரும் அளித்தருளினார். அவர்தம் உடம்படும்பிணியிடர் கெடுத்தருளினார். அவரைச் சேரமான் பெருமானாயனாரோடு திருக்கைலைக்கு வெள்ளைவாரணத்தெழுந்தருள்வித்தார்.

ஆளுடைய அடிகட்கு, குருமூர்த்தமாகக் குருந்தமரத்துநிழலிலமர்ந்து ஐந்தெழுத்தோதியருளி அவர்தம்திருப்பணியை யுவந்தருளினார்; நரிகளைக் குதிரைகளாக்கினார்; மதுரைமூதூரிற் குதிரைச் சேவகனாகிக் குதிரை மாறினார்; பிட்டுக்கு மண்சுமந்தனார்; பிரம்படிபட்டனார்; அவரால் புத்தர்களை வாதில் வெல்வித்து, ஊமைப் பெண்ணைப் பேசுவித்து, அவர் பாடிய திருவாசகம், திருக்கோவையாரைத் தமது திருக்கரத்தில் ஏடுமெழுத்தாணியுங்கொண்டெழுதி

'அடியார்க்கெளிய சிற்றம்பலவன்' எனக் கைசாத்திட்டனர். அவரைச்சிற்சபையிற்சிவசோதியில் இரண்டறக்கலப்பித்தருளினர்.

சேக்கிழார் பெருமானார்க்கு 'உலகெலாம்' என்னும் முதலை உலகமுய்ய வருளிச் செய்தனர்.

இன்னும் எம்பெருமான் 'நன்பாட்டுப் புலவனாய்ச் சங்கமேறி நற்கனகக் கிழிதருமிக் கருளி'னர்; ஆதியுலாவுக்கஞ் சிரமசைத்தனர்; 'கல்லாடத்திற் கலந்தினிதருளி'னர்; சங்கப்புலவர் தலைவராயினர்; சங்கப்பலகை தந்தருளினர், சங்கத்தார் கலகந்தீர்த்தனர்; நக்கீரற்குபதேசித்தனர்; பாணபத்திரருக்குப் பலகையிட்டனர்; அவர் அடிமை என விறகு சுமந்துவிற்றனர். சேரமான்பாற் செல அவர்க்குத் திருமுகமுதவினர். காரைக்காலம்மைக்கு மாங்கனியுதவினர். அம்மையார் தலையால் நடந்து கயிலைக்கு வந்ததும் 'வருமிவள் நம்மைப்பேணும் அம்மைகாண் உமையே' என்றனர். இடைக்காடரின் பிணக்கைத்தீர்த்தனர். இனையதிருவிளையாடல்கள் எண்ணிலவாகும்.

அதியற்புத அருட்செயல்களாகிய இவையெலாம் சந்தனப் பொதியச்செந்தமிழ் முனிவன் சந்தம் போற்றும் சிவபெருமான்; செந்தமிழ்ப் பாண்டித்திருநாடாண்ட சிவபெருமான்; செந்தமிழ்த் தெய்வமாகிய செவ்வேளைப் பயந்த சிவபெருமான் செந்தமிழை விரும்பியன்றோசெய்தார்? சிவபரம்பொருள் விரும்பியசெந்தமிழின் பெருமை செப்புதற்கரிய சிறப்புடையதன்றோ?

தேசமுய்யத் திருவவதரித்த திவ்யமூர்த்திகளாகிய சைவசமய பரமாசாரியர்களும்,பிறரும்மொழிந்தசெந்தமிழ்த்திருமுறைகளையும், பிரபந்தங்களையும் சிவபெருமானுவந்து திருவிளையாடல் புரிந்தார்; திருவருள்சுரந்தார்என்றால் அவ்வுயரிய பெருமிதமுடையதிருமுறைகளையும், பிரபந்தங்களையும், நந்தமிழ்நாட்டினர் நயந்து போற்றிச் செந்தமிழ்ச்செல்வர்களாகச்சிறந்து சிவபெருமானாரின் திருவருளுக் காளாவதன்றோ மனிதராகத் தமிழ் நாட்டிற் பிறந்த மக்கள் பெறும் பேறு.

பொல்லாப்பிள்ளையார் நம்பியாண்டார் நம்பிக்கு அருளித் தில்லையம்பதியிற் கிடைக்கச் செய்த மூவர் தேவாரத் திருமுறைகளை, இறைவர் திருக்கரங்கொண்டெழுதிய திருவாசகத்தை, திருக்கோவையாரை,திருமாளிகைத்தேவராதியோரருளியதிருவிசைப்பாக்களை, சேந்தனாரருளிய திருப்பல்லாண்டை, திருமூல நாயனாரருளிய திருமந்திரத்தை, சந்தானசாரியர்கள் அருளிய சித்தாந்த சாத்திரங்களை, ஆழ்வாராதியோரருளிய திருவாய்மொழியாதியதிவ்யப் பிரபந்தங்களை, கச்சியப்பசிவாசாரியாரருளிய கந்தபுராணத்தை, சேக்கிழார் பெருமான் அருளியபெரியபுராணத்தை, பரஞ்சோதியாரருளிய திரு

18696

விளையாடற் புராணத்தை, கம்பநாட்டாழ்வாரியற்றிய இராமாயண காவியத்தை, வில்லிபுத்தூராழ்வாரியற்றிய, நல்லாபிள்ளை யியற்றிய மகாபாரதத்தை, அருணகிரிநாதரும் அருந்தமிழ் நூற் கீரரும் கருணை பெறவோதியகவின்மாலைகளை, முற்றத்துறந்த பட்டினத்தடிகள், தாயுமானார், குமரகுருபர சுவாமிகள், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் முதலானவர்களின் அருணூல்களை, 'நாலுமிரண்டுஞ் சொல்லுக்குறுதி' என்று வழங்குவதாயுள்ள, நாலடியார் நானூறு வெண்பாக்களை, திருவள்ளுவதேவரருளிய 1330 குறட்பாக்களை, ஔவைப்பிராட்டியாரருளிய நூல்களை, இராமலிங்கசுவாமிகள், மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களாதிய பெரியார் பலரருளிய தோத்திரப்பாக்களை, பிரபந்தங்களை, ஆறுமுகநாவலரவர்களும் பிறருமாக்கிய வசன நூல்களை, பாவேந்தர்பலரும் சங்கப்புலவர்களும் பாராட்டி வளர்த்த பண்டைத்தமிழை, சேரசோழபாண்டியரென்னும் முடியுடைமூவேந்தரும்படிமிசைப்போற்றியபண்புடைத் தமிழை, 'பண் சுமந்த பாடற் பரிசுபடைத்தருளும் பெண் சுமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான்' அருளிய பெருமைசேர் தமிழை, 'முத்தமிழால் வைதாரையும் அங்கு வாழவைக்கும் முருகவேளுவக்கும் அரிய நற்றமிழை, திருமகள் மார்பனும் கலைமகள் கேள்வனும் செவிக்கினியதாய்க்கொளுஞ்சீரிய தமிழை, நம்மை என்றும் வாழ்விக்கும் தாய்மொழியாகிய உயர்தனித்தமிழை, தளராது போற்றி வளர்த்துத் தமிழ்வளந்துய்த்து இன்புறுதலேசாலவும் நன்றாகச் சிவபரஞ்சுடரின் திருவுளத்திற்குப் பொருத்தமாக விருக்கும்.

தமிழ்மக்களாகிய சைவர்கள் தம்மக்கட்கு, தப்ஊர், தெரு, உடைமைகட்கு, செந்தமிழ் மொழியிலேயே சைவமங்கலப் பேர்களைச் சூட்டாமல், தீட்டாமல், பிறமொழிகளிற் பிறபேர்களைச் சூட்டியும் தீட்டியும் முறை பிறழ்தல் தரமன்று.

செந்தமிழ் மக்களே! சைவமக்களே!! செந்தமிழைப் போற்றுங்கள்; செஞ்சடைக் கடவுளை செவ்வே வழிபாடு செய்யுங்கள்!

கற்பொழுக்கம்பிறழாதிருத்தல் பெண்களுக்குமாத்திரம்உரிய கடமையன்று; ஆண்களுக்குமுரியதே. ஆங்கிலம், இந்தி ஆதிய பிற மொழி மோகங்கொண்டு கற்பொழுக்கந் தவறி நமது உடைமையாகிய செந்தமிழையும் செந்தமிழ்த் தெய்வமாகிய சிவமூர்த்தியையும் இகழ்ந்து நலத்தை யிழந்துவிடலாகாது. நம்நாட்டில் வந்து புகுவோரெல்லாம் தத்தம் பாடைகளைத் தத்தம் சமயக் கோட்பாடுகளை நம் நாட்டில் நிலைநிறுத்தப்பாடுபடுகின்றனர். நாம்பிடித்தவர்க்கெல்லாம் பெண்டாட்டியாகாமல், நம் கற்பொழுக்கத்தினைக் காப்பாற்றச் செந்தமிழையே போற்றிச் சிவபெருமானாரின் திருவருளைப் பெறுவோமாக.

உ

சிவஞான சுவாமிகள்.

(இது, ஸ்ரீலஸ்ரீ சிவசண்முக மெய்ஞ்ஞான சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருமயிலை வெள்ளீச்சரத்தில் 26-4-37-ல் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவின் குறிப்பு. திரு, நே. த. கிருஷ்ணசாமிமுதலியாரவர்களால் எழுதப்பெற்றது)

இவ்வுலகத்தில் நாம் பிறந்தது எதற்காக? நம்கருவிகரணங்களைக் கொண்டு நாம் செய்யவேண்டுவனவற்றைச் செய்தற்காகவேயாம். கருவி கரணங்களைத் தொழிற்படுத்தினாற்றான் நமக்கு மேன்மை உண்டு; இல்லையேல் உலகில் கிடைத்தற்கரிய மானிடப் பிறவியைப் பெற்றும் நாம் தாழ்வையே யடைவோம். இதுபற்றியே 'முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியடையார்' என்ற பழமொழியும் எழுந்தது. திருவள்ளுவரும்,

'முயற்சி திருவினை யாக்கும் முயற்றின்மை
இன்மை புகுத்தி விடும்'

என்று கூறினர்.

ஒவ்வொருவரும் படுக்கையை விட்டு எழுந்தவுடனே செய்யுங்காரியங்கள் மூன்று வகைப்படும். ஒன்று, நாம் இறைவனடி யடைந்த பெரியோர்களை நினைத்தல்வேண்டும். இரண்டாவது, அன்று நமக்கு நேர உள்ள இடையூறுகளை நினைத்தல்வேண்டும். மூன்றாவது, இவ்விடையூறுகளை நினைத்தலோடு மட்டும் நிறுத்தாது அவைகளைப் போக்க ஆண்டவனை நோக்கி அழுதல்வேண்டும். இவையே நாம் தினந்தோறும் எழுந்த உடனே செய்யவேண்டிய கருமங்கள். முன் காலத்தில், தினந்தோறும் எழுந்தவுடனே பஞ்சாங்கம் பார்க்கும் வழக்கம் இருந்துவந்தது. இதற்குத் தினசுத்தி எனப்படும். அன்றைய தினத்தை மட்டும் கவனித்துவிட்டுப் பஞ்சாங்கத்தைக் கீழே வைத்துவிடும் வழக்கம் பெரும்பான்மையோரிடம் இல்லை; பக்கத்து நாட்கள் மீதும் நாட்டம் செல்லும். அவ்வாறு பஞ்சாங்கத்தைப் பார்க்கும் பழக்கத்தை நாம் விட்டுவிட்டதால் பெரியோர்களைப் பற்றி மறந்துவிட்டோம்.

இன்று சித்திரைத்திங்கள் ஆயில்யநாள்; இது, சிவஞான சுவாமிகள் திருநாள். சென்னைக்குச் சுமார் இருபது மைல் தூரத்திலுள்ள தொட்டிக்கலைக் கிராமத்தில் அவர்தம் திருவுருவம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்தம் பெயரிலிருந்தே நமக்கு வேண்டியதைப் பெறுகிறோம். நமக்கு வேண்டுவதென்ன? சிவஞானம். அவர்கள் சிவஞான சுவாமிகள்; சிவஞானத்தைத் தமக்குச் சொத்தாக உடையவர்கள். நாம் கேட்கும்தோறும் கேட்கும்தோறும் அவர் இல்லை யென்னாது அவர்தம் உடைமையைப் பகிர்ந்து நமக்குக் கொடுப்பார். அப்பாகத்தைப் பெற நாம் முந்திக்கொள்வோமாக. சிவஞானமே எல்லா மதங்களின் முடிவாகும். இதை நமது சுவாமிகள்,

காஞ்சிப்புராணத்தில் வெகு அழகாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். 'விலகிவீழ் அருவித்தாரை...ஏகமாய்க் கூடுந்தோற்றம்' என்ற செய்யுளில் ஒவ்வொரு மதத்தின் உண்மையும் வேகவதிநதியில் வந்து சேரும் ஒவ்வோர் அருவித் தாரைக்கும் உவமையாகக் கூறப்படுகிறது. அவ்வருவித்தாரைகள் திரண்டு வேகவதி என்னும் நதியாதல்போல், இவ்வுண்மைகளெல்லாம் திரண்ட முடிபு சிவஞானமாகிறது. அத்திரண்ட முடிபையே பொருளாகக் கொண்டிருப்பவர் சிவஞானமுனிவர்.

இனி சிவஞான முனிவரது பிறப்பு வளர்ப்பைப் பற்றிச் சிறிது கவனிப்பாம். தென்பாண்டி நாட்டில் பாபவிநாசத்துக்கு (பாபநாசம்) அருகில் விக்கிரமசிங்கபுரம் என்றொரு கிராமம் உண்டு. அவ்வூரில் வேளாள குலத்திற் பிறந்த ஆநந்தக்கூத்தருக்கும் அவர்தம் அருமைப் பத்தினியரான மயிலை யம்மையார்க்கும் பிறந்தவர் நம் சிவஞானமுனிவர். நமது சுவாமிகளிடம் குழந்தைப் பருவத்திலேயே சிவபெருமான் பேற்றைப் பெறுதற்குரிய குணாதிசயங்கள் காணப்பட்டன.

மக்களுக்குக் கல்வியை யூட்டுதல் பிதாவின் முதற்கடமையல்லவா? ஆநந்தக்கூத்தர் தம் கடமையை நிறைவேற்ற எண்ணியவராய்த் தமது அருமை மகனைப் பள்ளியில் வைத்தார். ஒருநாள், சிவஞான முனிவரான குழந்தை பள்ளிக்குச் செல்லும் வழியில் விபூதிதாரணரான இரண்டு அடியார்கள் எதிரில் வரக்கண்டது. அவ்விருவரும் திருவாவடுதுறை ஆதீன அடிகண்மார். இருவரைக் கண்டதும் குழந்தைக்கு ஆநந்த பரவசம் மேலிட்டது; பள்ளிக்குச் செல்வதை யொழித்து அவர்களிருவரையும் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றது. சிவஞான முனிவர், தந்தையில்லாததால் தாயாரிடஞ் சென்று அடியார்களை உண்பிக்கச் சொன்னார். அம்மையார் அமுதுபடைத்த திறத்தை நான்மயிலாப்பூரில் கூறவேண்டுவதில்லை. இவ்வூரார் அமுது படைக்குந் திறத்தைச் சம்பந்தரே புகழ்ந்திருக்கிறார். 'உருத்திரபல் கணத்தார்க்கு அட்டிட்டல்காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்' என்ற சொற்றொடரை அறிதார் யார்?

அம்மையாரின் அன்பைக்கண்ட சுவாமிகள் ஒருபாட்டைப் பாடினார். அஃது, "அருந்ததி என்னம்மை" என்னுந் தொடக்கத்ததாகும்.

இப்பாட்டில் கருத்து, சொல், பொருள் முதலிய எல்லாம் அமைந்திருக்கின்றன. இப்பாட்டைக் குழந்தைப் பருவத்திலுள்ள சிவஞான முனிவர் எவ்வாறு பாடினார்? இதற்கு முன்ஜென்மத்தில் அவர் எவ்வளவு புண்ணியம் செய்திருத்தல்வேண்டும்! அவர் ஜீவன் முக்தர். ஒருவன் ஒரு ஜென்மத்தில் படித்தவை எழு ஜென்மங்கள் வரை அவனைப் பின் பற்றுகின்றன வென்பது பொய்யாமோ?

மனிதர்களை மூன்று விதமாகப் பிரிக்கலாம். அவையே பிராகிருதர், வைநயிகர், சாமுசித்தர் எனப்படும். படித்தும் அறியாதவர் பிராகிருதர். வைநயிகர் படித்தபின் அறிபவர். படிக்காமலே அறிகிறவர் சாமுசித்தர். நமது சிவஞான முனிவர் மூன்றாவது வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். அவர் பெரிய அநுபூதிமான். நினைத்த உடனே பாடவல்லவர். அவர் பரிசாரகனுக்குக் கட்டளையிடுதற் பொருட்டுப் பாடிய பாட்டைக் கவனியுங்கள். அது, "சற்றே துவையலரை" என்னுந் தொடக்கத்தது.

ஒரு சமயம் சுவாமிகள் திருப்பாதிரிப்புலியூர்க்கு வந்தார்கள். அப்பதி திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளைக் கடலினின்றும் கரையேறவிட்ட பெருமையுடையது. ஆங்குச் செல்வந்தன் ஒருவன் இருந்தான். திரிபு வகையில் ஒரு பாட்டுப் பாடுபவருக்கு நூறு பொன் தருவதாக அவன் நிச்சயித்திருந்தான். அவ்வூரில் ஓர் அந்தணர்; நித்திய தரித்திரர்; தம் மகனுக்கு உபநயனம் செய்ய விரும்பினர். பணத்துக்கு என்செய்வது? ஒன்றும் தோன்றவில்லை. ஒருநாள் அவர் சுவாமிகளைச் சந்தித்தார்; தமது குறைகளைக் கூறிச் செல்வந்தன் கட்டிவைத்திருக்கிற பொற்கிழியையும், அதன் வரலாற்றையும் கூறினர். நமது சுவாமிகள் ஒருவித யோசனையும் செய்யாது உடனே ஒரு கவியை எழுதிக்கொடுத்தார். அது 'வரையேற விட்ட முதம்' எனத் தொடங்கிக் 'கரையேற விட்டமுதல்வா' என்பதோடு முடிகிறது. நினைத்த மாத்திரத்தில் பாட்டுப் பாடுவதே சிறந்த முறையாகும். சிலர் ஒரு கவிக்காகப் பல நாட்கள்வரை முயல்கின்றனர். அவர் பாட்டுப் பாடும் திறன் வரப்பெற்றவரல்லர்.

கடவுளேஎல்லாச் சாமர்த்தியமும் கைவரப்பெற்றவர். அவர் பூரண அறிவுடையவர். மனிதர் குறைந்த அறிவுடையவர். அறிவு இருவருக்கும் பொதுவே. அதனலேயே கடவுள் சர்வக்ஞன் என்று அழைக்கப்படுகிறார். மனிதன் கிஞ்சிக்ஞன் என்று அழைக்கப்படுகிறான்.

கடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தை வேறுவிதமாகவும் உவமைப்படுத்திக் கூறலாம். நம்மொழியில் க ச ட த ப ற என்ற ஆறு எழுத்துக்களும் வல்லெழுத்துக்கள் என்று கூறப்படுகின்றன. இவற்றில் க ச த ப என்ற நான்கு எழுத்துக்களே மொழிக்கு முதலில் வருவன. ட ற க்கள் மொழிக்கு முதலில் வரா. கடவுள் கசதப முதலிய எழுத்துக்களைப் போன்றவர். உயிர்கள் ட ற க்கள்.

அகத்திய முனிவருக்குத் தொல்காப்பியர் முதலிய பன்னிரு மாணவர் இருந்தனர். அதுபோலவே நமது சுவாமிகளுக்கும் கச்சியப்பர் முதலிய பன்னிரு மாணவர் இருந்தனர். அம்மாணவருள் கச்சியப்பரே தலைசிறந்தவர்; தணிகைப் புராணம் முதலிய பல நூல்களை இயற்றியவர்.

நமது சுவாமிகள் மொழிபெயர்ப்பதில் திறமை வாய்ந்தவர்கள். சுவாமிகள் மொழிபெயர்த்த நூல்களில் சில 'அன்னம்பட்டீயம்', 'தருக்க சங்கிரகம்' 'சிவதத்துவ விவேகம்' முதலியவாம். சொல்லுக்குச் சொல் மொழிபெயர்ப்பதே சுவாமிகளின் சாமார்த்தியத்தைக் காட்டுகிறது. 'நித்திய வஸ்து' என்பதற்கு 'மன்னிய மெய்ப்பொருள்' என்றலும், 'பக்தி' என்பதற்கு 'மெய்யன்பு' என்றலும் எவ்வளவு சிறந்தசொற்கள் பாருங்கள்.

முண்டகோபநிஷத்தில் வரும் ஒரு வாக்கியத்தைச் 'சிவனெனும் மொழியைக் கொடிய சண்டாளன் செப்பிடில் அவனுடன் உறைக' என்று மொழி பெயர்த்திருக்கிறார்.

விருத்தியுரை எழுதுவதிலும் சுவாமிகள் வல்லவர். இதை வடமொழியில் பாஷியம் என்று கூறுவது. தமிழில் சிவஞான முனிவருக்கு முன், ஒருவரும் விருத்தியுரை எழுதினது இல்லை. அதனாலேயே அவர் திராவிடமாபாடிய கர்த்தர் என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

சிவஞானபோதத்தின் காப்புச் செய்யுளைக் கவனிக்க. அது வருமாறு.

"கல்லா னிழல்மலை, வில்லா ரருளிய
பொல்லா ரிணைமலர், நல்லார் புனைவரே"

இப்பாட்டை வஞ்சித்துறை என்பார்கள். இப்புத்தகம் நான்கு விஷயங்களைக் கூறுவது. அவை பிரமாணம், இலட்சணம், சாதனம், பிரயோசனம் எனப்படும். இந்நான்கு பொருளையும் குறிப்பாகக் காப்புச் செய்யுளிலும் நான்கு அடிகள் இருக்கின்றன. செய்யுளின் கடைசியிலுள்ள ஏகாரம் இடைச்சொல். அதை நீக்க, அடி ஒன்றற்கு மூன்று சொற்களாகச் செய்யுளில் பன்னிரண்டு சொற்களிருக்கின்றன. இப்பன்னிரண்டு சொற்களும் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களைக் குறிப்பன.

இவற்றில் முன் ஆறு சூத்திரம் பொது. பின் ஆறு சூத்திரம் சிறப்பு. முன்னவற்றை அருளிய என்றும், பின்னவற்றைப் புனைவர் என்றும் சுவாமிகள் கூறுகிறார்கள். 'உண்ணிய' என்ற அப்பர் தேவாரத்துக்கு 'உண்ண' என்று பொருள் கூறுமாப்போல் 'அருளிய' என்பதற்கு 'அருள்' என்று பொருள் கூறினர்.

சுவாமிகள், 'செங்கழுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத் தமிழ்' என்ற வேறொரு நூலையும் இயற்றியிருக்கிறார். அதில் சமய உண்மைகளை அறிந்து கடவுளை வழிபடுதலை விளக்கியிருக்கிறார். சுவாமிகள் நம்மை யெல்லாம் யானைகள் என்கிறார்கள். யானைக்கு மூன்று மதங்கள் உண்டு. அவை கன்னமதம், கபோலமதம், பீஜமதம் என்னப்படும். நமக்கும் மூன்று மலங்கள் இருக்கின்றன. அவை ஆணவம், கன்மம், மாயை. ஞானம் என்ற கட்டுத்தறியை அறுத்துச் செல்வது மதம் பிடித்த யானைக்கு முதல் அடையாளம். நாமும் அவ்வாறே அன்பு என்னும் சங்கிலியை உதறித் தள்ளி, அறிவு அல்லது அருள் என்னும் கூடத்தை விட்டுவந்து, புவனம் என்னும் கொடுங்காட்டில் ஓடுகிறோம்; எப்பாகர்க்கும் அடங்காது ஓடுகிறோம். அங்குச பாசத்தைக்கொண்ட விநாயகப் பெருமானாகிய பெரும்பாகனே நம்மை அடக்கவல்லவன். இக்கருத்தைச் செங்கழுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத் தமிழில் 'மும்மலம்' என்ற தொடக்கப்பதிகத்தில் வெகு அழகாகச் சுவாமிகள் கூறியிருக்கிறார்கள்.

இவ்வாறு சுவாமிகள் தமிழுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் செய்யவேண்டிய பல தொண்டுகளைச் செய்துவிட்டு கி. பி. 1785-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 17-ம் நாள் ஞாயிற்றுக்கிழமை பகல் 1-40-மணிக்கு இப்பூதவுடலை நீத்துப் புகழ் உடலை எய்தினர்கள். (சித்தாந்தம்)

அழையா விருந்து.

(சென்னை, மகாமகோபாத்தியாய தாக்ஷிணாத்திய கலாநிதி டாக்டர்,
உயர்திரு, உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள்.)

இராமநாதபுரம் அரசராக இருந்து புகழ்பெற்ற ஸ்ரீமான் பாஸ்கரசேதுபதியவர்களை அறியாத தமிழர் இரார்; சற்றேறக் குறைய 40-வருஷங்களுக்கு முன்பு ஒருமுறை அவர் திருவிடை மருதூருக்கு வந்து ஒருமாதம் அத்தலத்தில் தங்கியிருந்தார். அக் காலத்தில் திருவாவடுதுறை யாதீனத்தில் தலைவராக விளங்கிய ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகர் திருவிடைமருதூரிலேயே இருந்துவந்த னர். இராமநாதபுர ஸமஸ்தானத்திலிருந்து திருவாவடுதுறை யாதீனத்திற்கு மகமைகளும் வேறு வரும்படிகளும் உண்டு. ஆதலின், இரண்டு இடங்களுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்து வருகின்றது. அம்பலவாண தேசிகர் அரசரையும் அவருடைய பரிவாரங்களையும் மிகவும் செவ்வையாக உபசரித்து வந்தார். அவ ருடைய உபசாரங்களிலும் ஸ்ரீ மகாலிங்கமூர்த்தியின் தரிசனத்தி லும் சேதுபதி மன்னர் ஈடுபட்டு மகிழ்ந்தனர். அச்சமயம் ஒவ் வொருநாளும் ஒரு திருவிழாவாக இருந்தது.

அரசருக்கும், உடனிருக்கும் தாணாதிகாரி, தர்மாதிகாரி முதலிய உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும், ஏனையவர்களுக்கும் தனித் தனியே ஏற்ற விடுதிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. வெளியூர்களி லிருந்து செல்வர்கள் பலர் வந்து தேசிகரையும் அரசரையும் பார்த் துச் சிலதினம் இருந்து ஸல்லாபம் செய்து மகிழ்ந்து சென்றார்கள். தஞ்சாவூர் மகாராஷ்டிர அரசகுடும்பத்தைச் சேர்ந்த சிலர் வந்து அரசரைப் பார்த்துவிட்டுச் சென்றார்கள். சிறந்த அறிவாளியாகிய சேதுபதி மன்னர் திருவிடைமருதூரிலுள்ள திருக்கல்யாண மண் டபத்தில் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் சில பிரசங்கங்கள் செய்தனர். அப்போது கும்பகோணம் முதலிய இடங்களிலிருந்து பலர் வந்து கேட்டு இன்புற்றனர்.

அச்சமயம் மகாசிவராத்திரி புண்ணியகாலம் வந்தது. இயல் பாகவே மகாலிங்க மூர்த்திக்கு அபிஷேகம் முதலியன நன்றாக நடைபெறும். அரசர் வந்திருந்ததனால் அந்த வருஷம் பின்னும்

மிகுதியான அளவில் அவை நடைபெற்றன. பாஸ்கர சேதுபதி மன்னர் அன்றுமாலையில் தம்முடையபூஜையை முடித்துக்கொண்டு ஆலயம் சென்று சிவதரிசனம் செய்துவந்தார். அவருடன் இருவர் இருந்து ஆத்மார்த்த பூஜைக்குரிய தொண்டு செய்வது வழக்கம். அவ்விருவரும் தோற்றப் பொலிவும் சீலமும் உடையவர்கள். அவர்களுள் ஒருவருக்குச் சிவராத்திரியன்று மாலையில் வாந்திபேதி கண்டது. தக்க வைத்தியர்கள் கவனித்தும் அந்நோய் நீங்காமல் மறுநாட் காலையில் அவர் மரண மெய்தினர். அதனுற் பாஸ்கர சேதுபதிக்கு மனவருத்தம் மிகுதியாக உண்டாயிற்று.

சிவராத்திரிக்கு மறுநாள் அரசர் மாயூரஞ் சென்று ஸ்வாமி தரிசனம் செய்ய எண்ணியதால் அதற்குரிய ஏற்பாடுகள் மாயூரத்தில் செய்யப்பட்டிருந்தன. அரசர் தம் பரிவாரங்களுடன் மாயூரத்திற்குப் பகல் 12-மணி வண்டியிற் புறப்பட்டார். அவருடன் திருவாவடுதுறை மடத்து அதிகாரிகள் சிலரும் சென்றனர். திருவாவடுதுறையில் பெரிய காருபாராக இருந்தவரும் திருவிடைமருதூரிலும் திருப்பெருந்துறையிலும் கட்டளைவேலை பார்த்துப் பல திருப்பணிகள் செய்தவருமாகிய ஸ்ரீ சுப்பிரமணியத் தம்பிரானென்பவரும் எல்லாவற்றையும் கவனித்துக்கொள்ளும்பொருட்டுச் சென்றனர்.

மாயூரத்தில் திருவாவடுதுறை யாதினத்துக்குரிய கட்டளை மடமொன்று உண்டு. அங்கே பரந்த இடங்கள் இருந்தன. அவ்விடங்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்த விடுதிகளில் அரசரும் பிறரும் தங்குதற்குரிய வசதிகள் செய்யப்பட்டிருந்தன.

சேதுபதி வேந்தர் மாயூரம் ஸ்டேஷனில் இரண்டு மணிக்கு வந்து இறங்கினர். அதே வண்டியிற் கும்பகோணத்திலிருந்தும் பலர் வந்து இறங்கினர். அரசருக்காகவும் உடன் வந்தவர்களுக்காகவும் பலவகையான பல்லக்குகளும் வண்டிகளும் வந்திருந்தன. அவரவர்கள் தங்கள் தங்களுக்கு உகந்த வாகனங்களில் ஏறிச் செல்லுவதற்காக மடத்து அதிகாரிகள் அவற்றைக் கொண்டுவந்திருந்தார்கள்.

வந்திருந்த வாகனங்களுள் அழகிய மேனுப் பல்லக்கொன்றில் மன்னருடைய கருத்துச் சென்றது; அதில் அவர் ஏறிக்கொண்டு

கட்டளை மடத்துக்குப் புறப்பட்டனர். உடன் வந்தவர்களும் தங்கள் தங்களுக்கு இயைந்த வாகனங்களில் ஏறிச் சென்றனர். சேதுவேந்தர் ஏறுவதற்கென்று இரட்டைக் குதிரை பூட்டிய அழகிய பெரிய வண்டியொன்று வந்திருந்தது. அவர் அதில் ஏருமையால் அது தனியே நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அதில் ஏறும் குறிப்போடு அதற்கருகில் ஒரு கனவான் நின்றனர். எல்லாம் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியத் தம்பிரானுடைய உத்தரவின்படி நடைபெற்ற மையால் வண்டிக்காரன் அத்தம்பிரானது கட்டளையை எதிர் பார்த்திருந்தான். தம்பிரான் அவ்வண்டியின் அருகே வந்தார் அப்போது அங்கே நின்றிருந்த கனவான் அவரைநோக்கிக் கம்பீரமாக, "தாங்களும் ஏறலாமே" என்று சொன்னார். அக்கனவான் உயர்ந்த சட்டையொன்றைஅணிந்திருந்தார். காதுகளில் வெள்ளைக் கடுக்கன்கள் ஒளிவிட்டன. கையில் மோதிரம் மின்னியது. நல்ல வேலைப்பாடுடைய பிரம்பொன்றை அவர் கையில் வைத்திருந்தார். அடிக்கடி மீசையை முறுக்கிக்கொண்டு நின்றார். ஒரு பெரிய செல்வராக யாவரும் நினைக்கும்படி அவர் இருந்தார்.

அக்கனவான் அரசரைச் சேர்ந்தவர்களுள் ஒரு தக்க அதிகாரியென்று தம்பிரான் எண்ணினார். 'இல்லாவிடில் இவ்வளவு உரிமையோடு பேசுவாரா?' என்பது அவர் எண்ணம். ஆதலின் உடனே கனவானைத் தம்முடன் ஏற்றிக்கொண்டு கட்டளை மடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர். மாயூரம் ரயில்வேஸ்டேஷனிலிருந்து கட்டளை மடம் நான்கு மைல் தூரம் இருக்கும். இருவரும் வண்டியில் மௌனமாகவே சென்றனர்.

அரசருக்கு நிகழ்ந்த உபசாரங்கள் அளவற்றன. உபசாரங்கள் செய்வதில் அம்பலவாண தேசிகரைப் போன்றவர்கள் உலகத்திற் சிலரே இருக்கக்கூடும். அவருடைய கட்டளையின்கீழ் ஓர் அரசருக்கு நடைபெறும் உபசாரத்தைப்பற்றி எழுதுவது எங்ஙனம் இயலும்?

கட்டளை மடத்தில் அங்கங்கே தோட்டங்களில் கொட்டகைகளும் பந்தல்களும் அமைக்கப் பெற்றிருந்தன. நாற்காலிகளும் ஸோபாக்களும் மேஜைகளும் போடப்பட்டிருந்தன. மடத்தின் பின்புறத்திலுள்ள பெரிய வெளியினிடையே இருந்த 'சவுகண்டி'யில் அரசர் தங்கியிருந்தார். சுப்பிரமணியத் தம்பிரான் தம்முடன்

வந்த கனவானுக்கு அங்கேயுள்ள இடங்களைக் காட்டிச்சௌகரிய மான இடத்தில் இருக்கும்படி சொல்லிவிட்டு மற்றக் காரியங்களைக் கவனித்தற்குச் சென்றுவிட்டார்.

அக்கனவான் ஒரு நல்ல இடத்தில் தங்கினார். அரசருள்ள இடத்திற்குச் செல்வோரும் அங்கிருந்து திரும்பி வருவோரும் செல்லும் வழியின் இடையில் அவருக்கு இடம் அமைந்திருந்தது. அங்கே நல்ல சோபாக்களும் வட்டமேஜையும் நாற்காலிகளும் இருந்தன.

பிற்பகலில் அரசர் வந்து இறங்கினாராதலின் அவருக்கும் பிற ருக்கும் பலகாரங்கள் பழவகைகள் முதலியன அளிக்கப்பட்டன. அரசருள்ள இடத்திற்கு அவற்றை மடத்து வேலைக்காரர்கள் எடுத்துச் சென்றார்கள். இடையே தங்கியிருந்தகனவான், "என்ன அது?" என்று கேட்டார். அவர்கள், "பலகாரங்கள்" என்றார்கள். "இங்கே கொண்டு வாருங்கள். என்ன என்ன கொண்டு போகி றீர்கள்! எல்லாம் சுத்தமான நெய்யில் செய்தவைகளா?" என்று அவர் கேட்டார். வேலைக்காரர்கள் அக்கனவானிடம் அவற்றைக் கொண்டு சென்றார்கள். அவர் ஒவ்வொரு வகையிலும் சிறிதுசிறிது எடுத்து வைக்கச்செய்து உண்டு சுவை பார்த்தார்; "பேஷ்! நன்றாக இருக்கிறது, கொண்டு போங்கள்" என்று அனுமதி கொடுத்தார்.

வேலைக்காரர்கள் அக்கனவானுடைய தோற்றத்தாலும், சிறி தேனும் அச்சமின்றி அதிகாரத்தொனியோடு பேசும் பேச்சாலும் அவர் அரசருடைய அதிகாரிகளுள் முக்கியமானவரென்று எண்ணி னார்கள். அரசருடைய உணவில் குற்றமில்லாதிருப்பதை அறிந்து கொள்ள அரண்மனையில் 'உண்டு காட்டிகள்' என்ற ஒருவகையினர் இருப்பதுண்டு. அவர்கள் அரசருக்குரிய உணவை அவருக்கு முன்பு உண்டு குற்றமற்ற தென்றுணர்ந்த பின்னரே அவ்வுணவு அரசருக்கு அளிக்கப்படும். அவர் அத்தகையவர்களில் முக்கிய மானவராக இருக்கலாமென்று சிலர் எண்ணினர்.

கனவான் திருப்தியோடு அனுமதி கொடுத்ததனால் வேலைக் காரர்கள் மிக்க மகிழ்ச்சிபெற்றுப் பலகாரமுதலியவற்றை அரச ருள்ள இடத்திற்குக்கொண்டு சென்றார்கள். அப்பால் அவர்கள் எதைக்கொண்டு போனாலும் தாமாகவே அக்கனவானிடம் காட்டி

விட்டு அனுமதி பெற்றுச் செல்லத் தலைப்பட்டார்கள். கனவானும் ஒவ்வொன்றையும் நாவாரச் சுவைத்து வயிறுர உண்டு வந்தனர். இடையிடையே, "இரண்டு கைகளிலும் எடுத்துச் செல்லுங்கள்" "அதை மூடிக்கொண்டு போங்கள்" என்பன போன்ற சிலகட்டளைகளையும் இட்டு வந்தார்.

அரசரிடம் செல்வோர்களை இங்ஙனம் அதிகாரம்செய்தலோடு நில்லாமல் அரசரிடமிருந்துவரும் அரண்மனைவேலைக்காரர்களிடமும் அக்கனவான், "எல்லாம் சரியாக நடக்கின்றனவா? அந்தப் பக்ஷணம் எப்படி? இன்னும் யாருக்காவது ஏதாவது வேண்டுமா?" என்று சில கேள்விகளையும் கேட்டார். மடத்தைச் சேர்ந்த அதிகாரியாக அவர்கள் அவரை எண்ணி அவர் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் மரியாதையாக விடையளித்துச் சென்றார்கள். இங்ஙனம் இரு சாராராலும் மதிக்கப்பட்டு விருந்துணவை எல்லோருக்கும் முதலில் சுவைத்துக்கொண்டு சுகமாக அவர் இருந்து வந்தார்.

பாஸ்கர சேதுபதியரசர் இரண்டு மூன்று நாட்கள் மாயூரத்திலேயே தங்கியிருந்து அயலிலுள்ள ஸ்தலங்களைத் தரிசனம் செய்து வந்தார். நான் அக்காலத்தில் கும்பகோணம் கலாசாலையில் இருந்தேன். எனக்கு விடுமுறை நாட்களாக இருந்தமையின் நானும் திருவிடைமருதூருக்குச் சென்று அரசரது விருப்பத்தின்படி அங்கிருந்து மாயூரத்திற்கும் போனேன்.

மூன்றும் நாள் இரவு எட்டுமணிக்குச்சேதுபதி மன்னருக்குத் திருவிடைமருதூரிலிருந்து தந்தி ஒன்று வந்தது. அதில் அரசருடைய பூஜாகைங்கரியஞ் செய்பவர்களில் மற்றொருவரும் இறந்துவிட்டாரென்றசெய்தி இருந்தது. முதலில்ஒருவர்இறந்து போனதனாலுண்டான வருத்தமே அரசருக்கு அதிகமாக இருந்தது. அவர் திருவிடைமருதூரிலிருந்து புறப்படுங்காலத்தில் மற்றொருவருக்கும் சிறிது வாந்திபேதி கண்டது. அவரும் இறந்துவிட்டாரென்ற செய்தி யறிந்த அரசருக்கு ஒன்றுந்தோன்றவில்லை. பேசாமல் தலைகுனிந்தபடியே துயரத்தில் மூழ்கியிருந்தார். அவருக்கருகில் சென்று ஆறுதல் கூறுதற்கும் பேசுவதற்கும் யாவரும் அஞ்சினர். அங்கே வந்திருந்த பல்லவராயப்பட்டு அழகப்பப்பிள்ளை, வல்லம் பரமசிவம் பிள்ளை முதலிய பெரிய செல்வர்கள் பலருங்கூடி எவ்வாறேனும் அரசரோடு பேசி அவருடைய துக்கத்தை மாற்ற வேண்டுமென்று யோசித்தார்கள்; 'யார் முதலிற் போய்ப் பேசுவது?' என்ற கேள்விக்கு விடைபகர்பவர் ஒருவரும் இல்லை. அப்பால் அவர்கள் சுப்பிரமணியத் தம்பிரானிடம் தம் கருத்தை விண்ணப்பித்து அவரையேபோகும்படி வேண்டினர். அவரும்

அரசரை அணுக அஞ்சினர். இங்ஙனம் யாவரும் ஒன்றுகூடி ஒரு வழியும் தெரியாமல் கவலையுற்று, அங்கே வந்த என்னிடம் தெரிவித்தனர். அவர்களுடைய முகவாட்டத்தின் காரணத்தையும் விஷயத்தையும் உணர்ந்தேன். "ஏதோ ஒருவாறு முயன்று பார்க்கலாம்" என்று சொல்லிவிட்டு யாவரையும் அழைத்துக்கொண்டு சேதுபதியரசரிருக்குமிடம் சென்றேன். அவரோ எங்கள் வரவைக் கவனிக்கவுமில்லை; தலைநிமிரவுமில்லை; கற்சிலையைப்போல் இருந்த இடத்திலேயே அமர்ந்திருந்தார். அவர் அங்ஙனம் இருந்ததனாலேயே அவருடைய மனத்துள் இருந்த துக்கத்தை ஒருவாறு அளந்து உணர்ந்தேன்.

"அவ்விடத்துக்குத் தெரியாததல்ல. நம்முடைய இஷ்டப்படி என்ன நடக்கிறது? ஈச்வர சங்கல்பத்தை யார் மாற்றக்கூடும்" என்று துக்கம் விசாரிக்கத் தொடங்கினேன்; அரசர் தலை நிமிரவில்லை.

"வந்த இடத்தில் இப்படி நேர்ந்தது மனதுக்குக்கஷ்டம் தரக்கூடியதுதான். ஆனாலும் மகாலிங்க மூர்த்தியின் நினைவாகவே அவர்கள் காலமாயிருக்கவேண்டும். அந்த இரண்டு ஆத்மாக்களும் நல்லகதியடையுமென்பதில் சந்தேகமேயில்லை. பெரிய விருந்தில் அதிகமாக அருந்தியிருக்கலாம். அதனால் உண்டான அஜீர்ணத்தினால் இப்படி நேர்ந்துவிட்டது. ஒருவர் போனாரென்றால் மற்றொருவருமா போகவேண்டும்? இந்த இருவருடைய கதியையும் பார்க்கும்போது எனக்கு வேறொரு கவலை உண்டாகிவிட்டது. கவலைக்கிடமான மனுஷர் ஒருவர் இவ்விடத்திலும் இருக்கிறார். அவர் செய்யுங்காரியங்களைப் பார்க்கையில் அவருக்கு எந்தச் சமயத்தில் என்ன நேருமோவென்ற பயம் எல்லோருக்கும் உண்டாகியிருக்கிறது" என்றேன்.

"என்ன?" என்று அரசர் தலைநிமிர்ந்து கேட்டார்.

"இந்த விஷயத்தை நினைத்தால் ஒரு பக்கத்தில் ஆச்சரியமும் ஒரு பக்கத்தில் கவலையும் உண்டாகின்றன. இவ்விடத்தில் ஒரு கன்வான் இருக்கிறார். அவர் இந்த மூன்று நாட்களாக இவ்விடத்துக்குவரும் ஆகாரங்களையெல்லாம் வாய்கொண்டமட்டும்சாப்பிட்டு வருகிறார். அரண்மனையைச் சேர்ந்தவர்கள் அவரை மடத்து அதிகாரியாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மடத்தைச் சேர்ந்தவர்களோ மகாராஜாவைச் சேர்ந்தவராக எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவரோ இரண்டு பக்கத்தாரையும் ஏமாற்றி அதிகாரம் செய்துகொண்டு கிடைத்தவற்றை யெல்லாம் உண்டு வருகிறார். அவர் எப்படிப்பட்டவராக இருந்தாலும் குற்றமில்லை. பின்னால்

ஏதாவது விபரீத முண்டானால் என்ன செய்வதென்றுதான் யோசிக்கவேண்டியிருக்கிறது! என்ன செய்வது? சபலம்யாரைத் தான் விடுகிறது?'' என்று சொல்லி அந்தக்கனவான் ரயில்வண்டியி லிருந்து இறங்கினது முதல் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லாமல் உபசாரங்களைப் பெற்று வருவதை விரிவாகக் கூறினேன்.

அரசருக்கு உடனே சிரிப்பு வந்துவிட்டது; "அதென்ன சங்கதி? எங்கே இருக்கிறான் அந்த மனுஷன்?" என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்தார். அழையா விருந்தினராகிய அந்தப்போலிக் கனவானைப் பார்க்க யாவரும் புறப்பட்டனர். தம்பிரானே மிக்க கோபத்தோடு விரைவாக முதலிற் சென்றனர். ஆரம்பத்தில் மோசம் போனவர் அவரல்லவா? தம்பிரான் வருவதைக் கண்ட அக்கனவான் 'வாருங்கள் வாருங்கள்' என்றார். தம்பிரானே கோபத்தோடு, "யாரடா நீ?" என்று கேட்டார். "நானா? நான் தஞ்சாவூர் ராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவனென்பது தெரியாதா?" என்றார் கனவான். இருவருக்கும் சிறிது வாக்குவாதம் நிகழ்ந்தது. அதற்குள் மற்றவர்களும் வந்து விட்டார்கள். அக்கனவானை ஒவ் வொருவரும் ஒவ்வொரு கேள்வி கேட்கத் தொடங்கினர். வேலைக் காரர்கள் சிலர் அவரை வெளியிலே அழைத்துச் சென்றனர்.

சேதுபதி மன்னருக்கிருந்த துயரம் இருந்தஇடம் தெரியாமல் மறைந்துவிட்டது. "என்ன தைரியம்!" என்று சொல்லி நகைத் தார். அவருடைய துயரம் மாறியது கண்டு யாவருக்கும் ஆறுதல் உண்டாயிற்று. சுப்பிரமணியத் தம்பிரானும் மற்றச்செல்வர்களும் என்னை நோக்கி, "இந்த விஷயம்உங்களுக்கு எப்படித்தெரிந்தது"? என்று கேட்டார்கள்.

"அந்த மனிதர் கும்பகோணத்தில் பொடிக்கடை வைத்திருக் கிறார். மகாராஷ்டிரர். சில சிப்பந்திகளை வைத்துக்கொண்டு கௌரவ மாக இருக்கிறார். அவரை எனக்குத் தெரியும். என்னை அவருக் குத் தெரியாது. அவரை நான் ஆரம்பத்திலிருந்தே கவனித்து வந்தேன். இதைப்பற்றி நாம் ஏன் கவனிக்கவேண்டும் என்று விட்டுவிட்டேன். இந்தச் சமயத்தில் வேறு வழியில்லை. மகாராஜா வினுடைய துக்கத்தை மாற்றுவதற்கு அவர் கதை உபயோக மாயிற்று. பாவம்! என்னால் அவருடைய வேஷம் வெளிப்பட்டது" என்றேன்.

அன்று முழுவதும் அரசரும் மற்றவர்களும் கல்யாணங்களி லும் வேறு விசேஷங்களிலும் அழையாவிருந்தாக வந்து நுழைந்து கொண்டு ஆரவாரம் செய்பவர்களைப் பற்றியே பேசிப் பொழுது போக்கினார்கள்.

(கலைமகள்)

கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களிலும் சட்டம் செய்யலாமே.

'வெங்காயம் தின்றும் வியாதிதீரவில்லை' என்று வசனமுண்டு. தீண்டாதார் கிறிஸ்தவமதம் புகுந்தும் தீண்டாமைக்கு விமோசனமில்லை. குடந்தையிலுள்ள கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவர்களில் உயர்ந்த வகுப்பார் தாழ்ந்தஜாதி கிறிஸ்தவர்களுக்குத் தேவாலயங்களில் சம அந்தஸ்துக் கொடாமல் அவர்களை ஒதுக்கி வைத்திருப்பதைப் பற்றிப் பெரிய தகராறு நடைபெறுகிறது. சர்ச்சுக்களில் தாழ்ந்த ஜாதியாருக்கு ஒதுக்குப்புறமாகத் தனியிடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. உயர்ந்த ஜாதியார் உட்காருமிடத்தில் இவர்கள் பிரவேசிக்கக் கூடாது. பாதிரி கையைத் தாழ்ந்த ஜாதியார் முத்தமிடக் கூடாது. உயர்ந்த ஜாதியார் உட்காரும் ஆசனங்களைத் தொட்டுவிட்டதற்காகத் தீண்டாதாருக்கு அடிவிழுந்ததாம். இன்னும் எவ்வளவோ! இந்த விநோதங்களெல்லாம் அவர்கள் வாயினாலேயே வெளி வந்தவை. குடந்தையில்மட்டும் இப்படியில்லை; இந்தியா வெங்குமே இப்படி இருக்கிறது. ஜாதிபேத உணர்ச்சியற்றவர்களாகச் சொல்லிக் கொள்ளும் பெரிய பெரிய பாதிரிகளே இம்மாதிரி, தீண்டாஜாதிக் கிறிஸ்தவர்களைத் தாழ்மையாக நடத்தி வருவது வெகுகாலமாகப் பிரசித்தம்; இந்த அவமானத்தைக் கண்டிக்கக் குடந்தைத் தீண்டாதார் கிறிஸ்தவர்கள் ஒரு கூட்டம் போட்டார்கள்; சென்னை அபிவிருத்தி இலாகா மந்திரியாக விளங்கும் ஸ்ரீமான் எம். ஸி. ராஜா இதில் அக்கிராசனமலங்கரித்தார்.

வாய்கொண்டவரையில் இந்த ஜாதிபேத உணர்ச்சியைக் கண்டித்துப் பாதிரிகள் இதை நிவிர்த்திக்கவேண்டுமென்று கோரினார். தீண்டாதாருக்குப் புத்திசொல்லுகையில் அவர்கள் கட்டுப்பாடாகவும், சாந்தமாகவும் கிளர்ச்சி நடத்தவேண்டுமென்றும், முக்கியமாகப் போப் முதலிய பெரிய மதாசார்யர்களிடம் தெரிவித்து இந்தப் பேதத்தைப்போக்க வழி தேடுவதே நியாயமென்றும் உபதேசித்தார்.

இவ்விஷயத்தில் இவர் இவ்வளவு சாந்தமூர்த்தியாக நடித்தது விசேஷந்தான். ஹிந்துக்களில் தீண்டாமை விலக்குச் செய்யமட்டும் இவர் தடபுடலாகச் சட்டம் செய்யவும் வேறு பயமுறுத்தல்களைக் கையாளவும் துணிந்தாரே! ஹிந்துதேவாலயங்களில் ஜாதி வித்யாசம் ஆகாது என்று சட்டம் செய்யத் துடித்தாரே! இப்போதும் சட்ட மூலமாக ஆலயப் பிரவேசத்தைச் சாதிக்க இவர் முயற்சிக்கவில்லையா?

இத்தகையவர் கிறிஸ்தவ தீண்டாதாருக்கு மட்டும் வேறுவிதமாக யோசனை சொல்வது என்? மதாசார்யர்களிடம் சென்று முறையிட்டுக் கொண்டு இந்தத் தகராறைத் தீர்த்துக்கொள்ளச்சொல்லுவானேன்? சட்ட சபையில் இவ்விஷயமாகச் சட்டம் செய்ய வொண்ணாதா? ஹிந்து தேவாலயங்களில் தீண்டாதாரும் பிரவேசிப்பதற்கு நிர்ப்பந்தச்சட்டம் செய்வது போல் சர்ச்சுகளிலும் தீண்டாதார் எங்கும் பிரவேசிக்கவும் எதையும் தொடவும் உரிமை கொடுத்துத் தீண்டாமையைப் போக்க என் சட்டம் செய்ய வொண்ணாது? ஸ்ரீமான் ராஜா தாம் மந்திரியாக இருக்கும்போதே இத்தகைய சட்டமொன்றைச் செய்து சர்ச்சுகளில் தீண்டாமையைத் தொலைத்துவிடலாமே! இவர்மந்திரிபதவியைவிடவேண்டிவந்தபோதிலும், சட்டசபை மெம்பராயிருக்கிறபடியால் இம்மாதிரி மசோதாவைக்கொண்டு வருவாரா! அல்லது பெரும்பான்மைக்கட்சியாரைக் கொண்டோ வேறுசீர்திருத்தக்காரரைக் கொண்டோ இந்த முயற்சியை இவர் பௌருஷத்துடன் செய்வாரா?

(ஆர்யதர்மம்)

கோபுரங்களும் விமானங்களும்.

ஒரு பொருளாதார மாணவனுக்கு இந்தியா கிராமங்களைக் கொண்டதொரு நாடென்று தோன்றும். ஆனால் ஒரு சிற்ப மாணவனுக்கு இந்தியா கோபுரங்களையும் உன்னத விமானங்களையும் கொண்டதொரு தேசமென்றுதோன்றும். இந்தியாவில் எவ்வளவு கிராமங்களிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு கோபுரங்கள் இருக்கின்றன. துர் அதிர்ஷ்ட வசமாக அறிஞர்கள் இதுகாறும் இக்கோபுரங்களைப் பற்றி யாதொரு பரிசிலனையும் செய்ய வில்லை. இந்தியாவில் கோபுரங்களும் விமானங்களும் எண்ணற்றனவாயிருந்தாலும், முக்கியமாக நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியவை மிகச் சொற்பமே.

மிக்க எழில்வாய்ந்த விமானங்களில் முக்கியமானது தஞ்சாவூர் பெரியகோயிற் கோபுரமாகும். இந்த விமானம் 216 அடிவரைக்கும் உயர்ந்திருக்கிறது. இந்த விமானத்தில் பதினன்கு மாடிகள் இருக்கின்றன. மேலும் இவ்விமானம் உன்னத வேலைப்பாடுகளோடு கூடிய பல ஹிந்து தேவதைகளின் உருவங்களையும் பெற்றிருக்கிறது. இதன் அஸ்திவாரத்தின் பரப்பு 96 சதுர அடி. விமானத்தின்சிகரத்தின்மேலுள்ள கலசம் மட்டும் 12 அடி 6 அங்குலம் இருக்கிறது. இச்சிகரத்தினுடையவும் ஸ்தூபியினுடையவும் நிழல் பூமியின்மீது விழுவதில்லை. இது சிற்ப வேலைக்காரர்களுக்கும் இன்ஜினீயர்களுக்கும் மிக்க ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கிறது. விமானத்தின் மற்றொரு ருசிகரமான அம்சம் என்னவென்றால் இதில் ஒரு ஐரோப்பியனுடைய உருவம் பொறிக்கப்பெற்றிருக்கிறது. இந்த உருவம், நம் தேசத்திற்கு முதன் முதலாக வியாபாரம் செய்யவந்த டச்சுக்காரராகிய 'ரோயிலேண்ட்கிரேப்' என்பவருடையதாக விருக்கலாமென்று யூகிக்கப்படுகிறது.

மதுரை மீனக்ஷி சுந்தரேஸ்வரர் ராஜகோபுரம் முற்றுப்பெற்றிருந்தால், இந்நகர் இந்தியாவிலேயே ஒரு உன்னத கோபுரமுள்ளதாகப் பெருமை பெற்றிருக்கும். முற்றுப்பெறாத இந்தக்கோபுரம் வடக்குத் தெற்காக 174 அடி நீளமும், 117 அடி அகலமும் உடையதாகவிருக்கிறது. இதன் வாசல் 21 அடி 9 அங்குலம் அகலமுள்ளதாக விருக்கிறது. இவ்வித முற்றுப்பெறாத கோபுரங்கள் இந்தியாவில் இன்னும் அநேகம் இருக்கின்றன. இவ்வித கோபுரங்கள் சுமார் 70-க்கு அஸ்திவாரம் போடத் திருமலை நாயக்கரே காரணஸ்தாராயிருந்திருக்கிறாரென்று தெரிகிறது. இராமேஸ்வரத்திலுள்ள கோபுரம் அதிக உயரமில்லாவிட்டாலும் மிகுந்த வேலைப்

பாடுகளுடன் அமைந்திருக்கிறது. இந்தியாவில் முழுவதும் கல்லால் கட்டப்பட்டகோபுரம் இவைகளைத் தவிர வேறில்லை.

விமானங்களும், கோபுரங்களும், ஒன்றுக்கொன்று வேலைப் பாட்டிலும் தோற்றத்திலும் ஒத்திருக்கின்றன. விமான மென்பது மூலஸ்தானத்திற்கு மேல் கட்டப்பட்டிருக்கும். மேலும் இவைகள் கோபுரங்களைவிடச் சற்றுச்சிறிதாகவிருக்கும். கோபுரங்கள் தமிழ்நாட்டுக் கோவில்களில்மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. மதுரைப் பெருமாள் கோவிலிலிருப்பதற்கு விமானமென்று பெயர். விமானங்களுக்கு ஒரு மாடிமுதல் ஏழுமாடி வரைக்கும் இருக்கலாம். பொதுவாக ஒன்று அல்லது இரண்டு மாடிகளோடு கூடிய விமானங்கள் பரிவார தேவதைகளுக்கு மேற்கட்டப்படுவதுண்டு. ஆனால் மூலதேவதைகளிருக்குமிடங்களுக்கு மேல், மூன்றுமாடிகளுக்குமேற் கொண்ட விமானங்கள் கட்டப்படுகின்றன. ஸ்ரீரங்கத்தில் மாத்திரமே மூலவிக்கிரக மிருக்குமிடத்திற்குமேல் இரண்டுமாடிகள் கொண்ட விமானம் கட்டப்பட்டிருக்கிறது.

சிற்ப சாஸ்திரம் விமானங்களைத் தேவப்பிரசாத விமானமென்றும் மனுஷ்யப் பிரசாத விமானமென்றும் இரு பிரிவாகப் பிரிக்கிறது. சிற்ப சாஸ்திரத்திலுள்ள ஏதோ சில திட்டமான சட்டங்களை அனுசரித்துக் கட்டப்படும் விமானம் முன் இனத்தைச் சேர்ந்தது. மூலஸ்தானம் எப் பக்கமாகத் திரும்பியிருக்கிறதோ அதற்கேற்றாற்போல் விமானங்களுடைய மாடிகளும் வித்தியாசப்படும். மூலஸ்தானம் வடக்கேயோ, தெற்கேயோ நோக்கியிருந்தால் அதன்மேல் கட்டப்படும் விமானம் ஏழு சிறு மாடிகளைக் கொண்டதாக விருக்கவேண்டும். இது கிழக்கு நோக்கியிருந்தால், இதன் மேல் கட்டப்படும் விமானம் 9 சிறு மாடிகளைக் கொண்டதாக விருக்க வேண்டும். இது மேற்கு நோக்கியிருந்தால் இதன்மேல் கட்டப்படும் விமானம் 5 மாடிகளைக் கொண்டதாகவிருக்கவேண்டும்.

ஒரு மனுஷ்யப்பிரசாத விமானம் சிற்பசாஸ்திரியினுடைய யோசனையின்படியும், திட்டப்படியும் கட்டப்படுகிறது. மேலும் இத்தகைய விமானங்கள் சதுரவடிவமாக விருக்கின்றன. மற்றொரு வகை விமானம் நீண்ட சதுரமாகவோ வட்டமாகவோ கட்டப்பட்டிருக்கும்.

விமானங்களின் மேலுள்ள சிகரங்களின் எண்ணிக்கை அவைகளிலுள்ள மாடிகளின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்திருக்கிறது. ஒரு மாடி கொண்ட விமானம் ஒரு சிகரத்தைத்தான் பெற்றிருக்கும். ஏழுமாடிகள் கொண்ட விமானம் ஐந்து அல்லது ஏழு சிகரங்களைப் பெற்றிருக்கும். விமானங்களின் இரண்டு பக்கங்களில் மாத்திரம் குகைகளிருக்கின்றன.

அதாவது கிழக்கிலும் மேற்கிலுமாவது அல்லது வடக்கிலும் தெற்கிலுமாவது இருக்கும். இவைகளின் இரண்டு பக்கங்களிலும் துவாரபாலகருடைய உருவம் செதுக்கப்பட்டிருக்கும். இவ்வுருவங்கள், ஒன்று அல்லது இரண்டு மாடிகளைக் கொண்ட விமானங்களில் பொறிக்கப்படுவதில்லை. ஒவ்வொரு கல்லினுடைய மூலையிலும், ஆண் தேவதைகள் அல்லது பெண் தேவதைகள் உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டிருக்கும். உச்சியிலுள்ள சிறு குழிகள், திருவிழாக்காலங்களில் விளக்குகள் வைப்பதற்காக ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன.

மூலஸ்தானத்தினுடைய உயரமும், விமானங்களுடைய உயரங்களுக்குத் தகுந்தாற்போல் மாறுகிறது. உதாரணமாக நான்கு மாடிகள் கொண்ட விமானம் கட்டப்பட்டிருக்கும் மூலஸ்தானம், தரையிலிருந்து 33 அடி உயரமிருக்கவேண்டும். இவ்வித மூலஸ்தானத்தைக்கொண்ட கோயிலுக்கு ஸ்ரீ கந்தகோவிலென்று பெயர். மதுரை ஸ்ரீ மீனாக்ஷியம்மன் போன்று அதிகச் சக்திவாய்ந்தபெண்தேவதைகளுக்கே இவ்வித மூலஸ்தானம் கட்டப்படுவது வழக்கம். விமானத்திலுள்ள ஒவ்வொருமாடியும் ஒவ்வொரு ரிஷியின் பெயரால் அழைக்கப்படுகிறது. ஏழுமாடிகளைக் கொண்டது உத்தம விமானம். அத்ரி, பிருகு, குத்ச, வஸிஷ்டா, கௌதமா, காசியபா, ஆங்கிரஸ ஆகிய பெயர்கள் இதன் மாடிகளுக்கு இடப்பட்டிருக்கின்றன. விஷ்ணுகோவில்களிலுள்ள விமானத்தின் நான்கு புரங்களிலும் கருடன் உருவம் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். சிவன் கோவில்களிலுள்ள விமானங்களில் நந்தியின் உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும்.

விமானத்திற்கும் கோபுரத்திற்கும் வித்தியாசம் கண்டுபிடிப்பது எப்பொழுதும் சாத்தியமல்ல. ஆனால் எல்லாக் கோவில்களுக்கும் விமானங் கட்டப்படுவதுண்டு. பெரிய கோவில்களுக்குக் கோபுரங்களே கட்டப்படுவது வழக்கம். அர்ஜுனன், காளி, துரோபதை, மாரியம்மன் ஆகிய தேவதைகளின் கோவில்களின் வாசற்படிகளுக்கு மேல் கோபுரங்கள் கட்டப்படுவதில்லை. ஒரு கோவிலின் கிழக்குக்கோபுரம் இந்திரன் கோபுரம் என்றும், மேற்கு கோபுரம் வருணன் கோபுரம் என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இந்தியர்களின் சிற்ப வேலையின் திறனையும், உட்கருத்தையும் தெரியாதவர்கள் நமது கோபுரங்கள், விமானங்கள் ஆகியவைகளைப் பற்றித் தப்பபிப்பிராயம் கொள்ளுகிறார்கள். அதன் உட்கருத்து அவர்களுக்கு விளங்குவதில்லை. (செட்டிநாடு)

பழத்திற் சிறந்தது எது?

எலுமிச்சம் பழத்தின் நூற்றுக்கு 99 பாகம் தண்ணீராகவிருக்கிறது. இதைச் சாப்பிடுவதன் மூலம், மூத்திரப் பைகளில் வியாதியேற்படுவதில்லை. ஆனால் நமது இடுப்பில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் சிறிய நீர் தெரிக்கும் கருவிகளைச் செவ்வனே தங்கள் வேலைகளைச் செய்யும் வண்ணம் இந்த ரசம் சுத்தி செய்கிறது. இவ்வாறு சுத்திகரிக்கப்படாவிட்டால், அக்கருவிகளிலுள்ள அசுத்தங்கள் இரத்தத்தைக் கெடுத்துத்தேகத்திற்கு அசௌகர்யத்தை உண்டாக்குகிறது.

உண்மையில் எலுமிச்சம்பழத்தில் அதிக புரோட்டீனும், கொழுப்புப் பொருளுமில்லை; ஆனால் ஒருவன் இவைகளை மற்றப் பொருள்களிலிருந்து நிரம்பப்பெறலாம். சாதாரணமாக ஒவ்வொருவனும் தேவைக்கு அதிகமான புரோட்டீனும் கொழுப்புப் பொருளும் உட்கொள்ளுகிறான்.

பெண்கள் தங்கள் கைகளிற் கறைகள் விழுந்திருந்தால் இப்பழத்தின் ரசத்தையும் தோலையும்கொண்டு அவைகளில் தேய்க்கின்றனர். இது போன்று மற்ற எந்த வஸ்துவும் கறைகளைப் போக்கக் கூடியவைகளன்று. இஞ்செக்ஷன்களுக்கும் இப்பழத்தின் சாற்றை வெதுவெதுப்பான ஜலத்தில் ஊற்றி உபயோகிக்கலாம்.

முகத்திற்கு மிருதுவும் அழகும்வேண்டுவோர் எலுமிச்சம் பழத்தின் தோலையும் உள்ளிருக்கும் நாரையும் கன்னங்களில் தேய்க்கவேண்டும். இவ்விதமின்றிக் கடைகளில் விற்கும் வாசனைப் பொடிகளை உபயோகித்தால் பணவிரயமும் அதனால் முகத்திற்குக் கெடுதலும் உண்டாகிறது. இப்பொடிகளில் விஷவஸ்துகள் நிறைந்திருக்கின்றன.

தொண்டையில் ஏற்படும் ரணத்திற்கு இப்பழத்தின்ரசத்தை வாயில் ஊற்றிக்கொப்பளிக்கவேண்டும். குரல்வளையில் ஏற்படும் கஷ்டங்களுக்குச் சம அளவுள்ளதேனையும் எலுமிச்சம்பழச் சாற்றையும் கலந்து தடவைக்கு ஒரு ஸ்பூன் சாப்பிடவேண்டும்.

நரம் உட்கொள்ளுமாகாரம் மணமுடைத்தா யிருக்கவேண்டுமாயின் ஆரஞ்சு எலுமிச்சம்பழம் ஆகியவைகளின் தோலை வறுத்து அவைகளோடு உபயோகிக்கலாம். பித்தாசயத்தில் ஏற்படும் கஷ்டங்களுக்கு ஒருகிளாஸ் தண்ணீரில் இப்பழத்தின் சாற்றை ஊற்றிக் காலையும் மாலையும் சாப்பிட்டால் நிவாரணமாகும். தொண்டை வரண்டுபோனாலும் காய்ச்சலாயிருந்தாலும் சூடான பழத்தின் ரசத்தை உபயோகிக்கவேண்டும். வேண்டுமானால் இதோடுதேன்சேர்த்துக்கொள்ளலாம்; ஆனால் சீனியைச் சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடாது. சொரி கரப்பானுக்குக் காடியைவிட எலுமிச்சம்பழத்தின்சாறே மேன்மையானது.

எலுமிச்சம் பழத்திற் கால்சியமென்ற பொருளும் அதிகமாகவிருக்கிறது. இந்தப் பொருள் பற்களும் எலும்புகளும் உறுதியாயிருப்பதற்கு மிக்க அவசியம். இதில் மெக்னீசியம் பொருளும் அதிகமாயிருக்கிறது. இது பல் எயிறு உறுதியாயிருப்பதற்கு அத்தியாவசியம். (செட்டிநாடு)

சரீரம் ஐவகைப்படும்.

(சுதுமலை சிவஸ்ரீ ச. பொன்னுஸ்வாமிக்குருக்களவர்கள்)

1. காரண சரீரம்
2. கஞ்சுக சரீரம்
3. குணசரீரம்
4. சூக்குமசரீரம்
5. தூலசரீரம் என ஐவகைத்தாம்.

1. காரணசரீரமாவது:— அசுத்த மாயையைப் பதியின் சத்தியினால் அதிட்டிக்கப்படுகிற அனந்ததேவநாயனார் கலக்க அம்மாயை காரியமாதற் பொருட்டுக் கலக்குண்டிருக்கும். அதனை உதாரணத்தால் விளக்கவேண்டில், ஒருவிதை முளைக்கவேண்டிய பொழுது முளையெழுதற்கு முன் நீரோடுசேர அந்நீரின் செயலினால் அதிலுள்ள முறை முதலியவைகள் பொதுமையில் விரிவுறுதல்போலுமென்று கூறலாம். அப்படி மாயையிலிருந்து பொதுமையில் விரிவுறுதலாகிய கலக்குண்டபாகத்தை ஆன்மா அடையும் பொழுது ஆன்மாவுக்கு அது ஒரு சரீரமாகின்றது. அது காரியமாதலின்றிக் காரணரூபமாகவே யிருத்தலால் காரணசரீரமென்று சொல்லப்பட்டது.

2. கஞ்சுகசரீரமாவது:—பின்பு அம்மாயையிலிருந்து காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம் என்னும் ஐந்து தத்துவங்கள் தோன்ற ஆன்மா அவற்றோடுகூடிற்று. கலையினால் ஆன்மாவினது கிரியா சத்தி விளங்கிற்று. வித்தையினால் ஆன்மாவினது ஞான சத்தி விளங்கிற்று. அராகத்தினால் ஆன்மாவினது இச்சாசத்தி விளங்கிற்று. இம்மூன்று தத்துவங்களாலும் ஆன்மாவின் அறிவு இச்சை தொழில்கள் முழுவதுமல்ல ஏகதேசமாக விளக்கமாயின. அப்பொழுது நியதிதத்துவம் ஆன்மாவினது கன்மத்தை நிச்சயஞ் செய்யத் தொடங்கிற்று. காலதத்துவம் அதனை வரை செய்யத் தொடங்கிற்று. வரை செய்தலாவது அளவு படுத்துதல். இந்தஐந்து தத்துவங்களோடு கூடியபொழுது ஆன்மா அந்தமாகிஇச்சாஞானக் கிரியைகளுடையதாய்க் கன்மப்பயனாகிய போகத்தைநுகர்தற்கு நானேகர்த்தா, போகத்தைப்புசிப்பவனாகிய போக்தாநானே யென்றெண்ணி அதனாலே ஒருதடிப்புறுதலால், அத்தடிப்புஒருமலமாகிப் பும்சத்துவமல மெனவாயிற்று. ஆன்மா அதனோடு கூடினமையால் புருடனெனப்பட்டான். புருடத்தன்மையையுண்டாக்கிய அவையாவும் பொதுமையிற் புருடதத்துவமென்று பெயராயின. இங்ஙனம் புருடத்தன்மையையடையும்படி செய்ததத்துவங்கள் ஆன்மாவுக்கு அந்நிலையில் ஏகதேசத்தை யுண்டாக்கிச்சட்டைபோலிருந்தமையால் அத்தத்துவங்களாய சரீரத்தைக்கஞ்சுகசரீரமென்றுசொன்னார்கள்.

3. குணசரீரமாவது:— அதன்மேல் முன் சொன்னதத்துவங்களுள் ஒன்றாகிய கலையிலிருந்து பிரகிருதி மாயை தோன்ற அதிலிருந்து முக்குணங்கள் தோன்றின. அம்முக்குணங்களோடு புருடன் சேர்ந்தான். அக்குணங்களுள்ளே, சத்துவகுணம் புருடனுக்குச் சிலவற்றைச் சுகமென்று காட்டிற்று. தாமதகுணஞ் சிலவற்றைத் துக்கமென்று காட்டிற்று. இராசதகுணம் அச்சுகதுக்கங்களில் மோகத்தையுண்டாக்கிற்று. ஆன்மா அனுபவிக்க வேண்டியசுகதுக்கங்களைஇம்முக்குணங்கள் பகுத்துக்காட்டுதலால், இவற்றோடுகூடிய நிலை ஆன்மாவுக்கு ஒரு சரீரமாயிற்று. அச்சரீரம் குணசரீரமெனப்பட்டது.

4. சூக்கும சரீரமாவது:— புருடனைப் போகத்தில் உள்முகமாகிய உயிர் முதலில் முக்குணங்களாற் சுகமென்றும் துக்கமென்றும் பகுத்துணர்தற்கு ஏதுவாய் நிற்கும். அப்படிச் சுகதுக்கங்களை நுகர்தற்கு ஏதுவாய் நின்ற புருடனுக்குச் சுகதுக்கரூபமாகப் புறத்திலிருந்து வரும் விடயங்களை இந்திரியங்கள் வாயிலாக மனம் பற்றி உள்ளே கொடுக்க, அகங்காரம் அவற்றை வாங்கிப் புத்தியிற்சேர்ப்பிக்கப்புத்திநிச்சயிக்கும். புத்தியினால் அவ்வாறு நிச்சயிக்கப்பட்டவைகளையே புருடன் முக்குணங்களோடு கூடி இது சுகம் இது துக்கமென்று விரும்பியுண்பன். அதனால் மனம் அகங்காரபுத்தி ஆகியதத்துவங்கள் புருடனுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் இடையில் உண்ணின்று தொழில் செய்தலால், அவை அந்தக்கரணம் எனப்பட்டன. மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் புறவிந்திரியங்களுக்குப் பிருதிவி முதலிய பஞ்சபூதங்கள் பற்றுக்கோடாய்த் தூல சரீரமாய் நிற்பதுபோல, அந்தக் கரணங்களுக்குச் சத்தஸ் பரிசரூபரசகந்தங்களென்னும்தன் மாத்திரைகள் அகத்தே பற்றுக்கோடாய் நிற்பதனாலும், அவை சூக்கும பூதங்களாயிருத்தலாலும் அந்தச் சூக்கும பூதங்களாகிய தன் மாத்திரைகளைந்தும் அவற்றோடு கூடி நின்று தொழில் செய்யும் அந்தக் கரணமூன்றுமாகிய எட்டுஞ் சேர்ந்து ஒரு சரீரமாகின்றது. அந்தச் சரீரம் சூக்கும சரீரமென்று சொல்லப்படும்.

இந்தச் சூக்கும சரீரம் சிருட்டிமுதல் சங்காரகால பரியந்தம் அழிவின்றி நிலையுடையதாயிருக்கும். புருடன் இந்தச் சூக்கும சரீரியாய் மேலுள்ள சுவர்க்காதிகளிலும், கீழுள்ள நரகபேதங்களிலும்; நடுவிலுள்ள பூமியிலும் போக்குவரவு செய்து அங்கங்கே ஒவ்வொரு தூல சரீரங்களை எடுக்கும். சுவர்க்கத்திலெடுக்குந் தூல சரீரம் பூதசார சரீரமென்று சொல்லப்படும். பூமியிலெடுக்குந்தூல சரீரம் பூதபரிணாம சரீரமென்று சொல்லப்படும். நரகத்திலெடுக்குந் தூல சரீரம் பூதசரீர மென்று சொல்லப்படும். இவ்வாறு தூல சரீரம் மூவகைப்படும். இத்தூல சரீரங்களெல்லாம் சூக்கும சரீரத்திலிருந்தேயுண்டாகும். அது எப்படியெனில், (வரும்)

உ

திருத்தொண்டத்தொகையின் மகிமை.

(திருவல்லிக்கேணி திரு, நல். கண்ணப்ப முதலியாரவர்கள்)

தியாகராஜப்பெருமான் கட்டளைப்படி திருநாவலூர்க்கோனாகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடியருளிய "தில்லைவா ழந்தணர்தம் மடியார்க்கு மடியேன்" என்னும் முதலடியையுடைய திருத்தொண்டத்தொகையைப் பிறவிக்கஞ்சி வீடுபேற்றின் அவாமிக்குடையார் மந்திரமாகக்கொண்டு மயிர் சிலிர்த்து நைந்துருகி மெய்யன்பால் யாண்டும் எஞ்ஞான்றும் ஓதிவருவார்களாயின், அவர்கள் கைதவத்தினும், புல்லறிவினும், கற்பனையினும், மையலினும் பொருந்தாது அத்துவிதானந்த அகண்ட பரிபூரணத்தில் நித்தியமாய் வாழ்வது சத்தியம். பஞ்சாக்கரம் சிவமென்னும் ஒருபொருளையேகுறிக்கும். ஒரு சொல்லெனப்படும். சிவமந்திரமாய் நிற்பதுபோல் திருத்தொண்டத் தொகையுட்பட்ட நாமங்கள் பலவாயினும் அவையெல்லாம் சிவானுபூதியைத்தருதற்குஒருமந்திரமேயாகவமைந்தது.

சிவபெருமானருள்வேண்டிச் சிவனடியை யர்ச்சித்தற்கு சிவமந்திரம் மலராயிருப்பதுபோல் அன்பு வேண்டியர்ச்சிப்போர்க்கு நாயன்மார் திருநாமக்கோவையாகிய திருத்தொண்டத்தொகை மந்திரமாயமைந்தது.

பஞ்சாட்சரத்தில் ஆகமப்பொருள், ஆரணப்பொருள், புராணப்பொருள், ஆனந்தத் தாண்டவப்பொருள், மோனானந்தமாகிய முத்திப்பொருள் ஆகிய ஐம்பொருளும் நிறைந்திருப்பதுபோல், சிவாஞானசாதனம், சிவஞானப்பேறு, சிவானுபவம், சிவானந்தம், அன்பு ஆகிய ஐவகையமைந்துள்ளன. எனவே சிவஞான சாதனத்தாற் சிவப்பேறும், சிவப்பேற்றால் சிவானுபவமும், அச்சிவானந்தம் நீங்காதிருக்கச் செய்யவல்ல அன்பும் பெறத்தகும்.

சிவனடியார் என்று சொல்லப்படுகிற ஒவ்வொரு அன்பரும் தினந்தோறும் காலைமாலை உச்சிக்காலபூஜைகளில் திருத்தொண்டத்தொகை ஆரம்பமுதல் திருக்கடைக் காப்பு இறுதியாயுள்ள பதினொரு திருமந்திரங்களைச் செபித்து அதனாலடையும் பயனாகிய சிவப்பேறெய்துவார்களாக.

ஐய வினா

சிதம்பர தத்துவம்.

---

1. சிதம்பரம் ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமானை மூலஸ்தானமாகக் கருதுவதா? அன்றி உற்சவமூர்த்தியாகக் கருதுவதா? மூலஸ்தானமாகக் கொள்ளின், உற்சவங்கொண்டெழுந்தருளுவதேன்? அன்றியும் ஸ்ரீ மூலநாதர் என மூலலிங்கம் தனியே இருக்கின்றதே. அதன் உண்மை என்ன?

2. உற்சவ மூர்த்தியாகக் கொள்ளின், துவஜாரோகண முதலிய எல்லா வுபசாரங்களும் நடராஜப்பெருமானுக்கே நடப்பதேன்?

3. எல்லாத்தலங்களிலும் விநாயகரை முன்னதாகக்கொண்டு வீதிக்குச் சுவாமி எழுந்தருளிவரச்சிதம்பரத்தில் மட்டும் விநாயகரை இறுதியில் கொண்டு சுவாமிகள் ஏன் எழுந்தருளவேண்டும்?

4. சிதம்பரம் சிற்சபையில் நடராஜப்பெருமான், சிவகாமசுந்தரி என்றும், மூலஸ்தானத்தில் ஸ்ரீ மூலநாதர் உமையபார்வதி என்றும் தனித்தனியே சுவாமிதேவியாரிருக்க, இவை யிரண்டு மன்றித் தனியேசிவகாமசுந்தரிக்குச் சிவகெங்கைக்கு மேற்கே தனித்து ஒரு ஆலயம் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்?

5. பிரமாவுக்குத் தனி ஆலயமின்மையால் சண்டேசுரர் ஆலயத்தில் இடம் வகுத்துப் பிரதிஷ்டித்திருப்பதாகவும் அதனால் பிரம சண்டேசர் என்று பெயரும் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் அம்பாள் ஆலயத்திலும் இதுபோல் இரண்டு மூர்த்திகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் பெயர்களும் சரித்திரமும் என்ன?

இதனைக்கண்ணுறும் அன்பர்கள் தாங்களாகவேனும் அல்லது அறிந்துள்ள பெரியார் வாயிலாகக் கேட்டுணர்ந்தேனும் விடைகளை இப்பத்திரிகை வாயிலாக வெளியிடுமாறு பெரிதும் விரும்புகின்றேன்.

சந்தேகி.

உ

ஹிந்திமொழிக் கண்டனம்.

திருநெல்வேலியில் ஏற்படுத்தியிருக்கும் தமிழ்ப் பாதுகாப்புச் சங்கத்தின் சார்பில் 5—9—37 ஞாயிற்றுக்கிழமை காலையிலும் மாலையிலும் கீழ ரத வீதியிலிருந்து ஒரு ஊர்வலம் புறப்பட்டுத் தமிழ்மொழி வாழ்க, தமிழ் மக்கள் வாழ்க, தமிழ் நாடு வாழ்க என்ற முழக்கத்துடன் தமிழ்த்தாய் வாழ்த்துகளைப் பாடிக்கொண்டு நகரின் முக்கிய வீதிகளின் வழியாகச் சென்று மாலை 7-மணிக்கு ஸ்ரீ மந்திரமூர்த்தி ஹைஸ்கூல் மைதானத்தில் ஒரு பொதுக்கூட்டம் கூடிற்று. அப்பொழுது இந்திமொழி கட்டாயப் பாடமாக்குவதால் வருந் தீங்கை விளக்கி, அதைத் தமிழ்மக்கள் யாவரும் எதிர்த்தொழிக்க வேண்டுமென்ற அறிக்கைகள் எல்லோருக்கும் வழங்கப் பட்டன.

கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகித்த திருவாளர் டாக்டர் R. V. சொக்கலிங்கம் பிள்ளை (M. B. B. S.) அவர்கள் இந்திமொழி கட்டாயப் பாடமாக்குவதால் வருந் தீங்கையும் அதனால் தமிழுக்குந் தமிழ் மக்களுக்கும் உண்டாகுங் கெடுதியையும் எடுத்து விரிவாகக்கூறியதின் சாரமாவது:—

தமிழ் மக்களின் முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாகவிருக்கும் இந்தியை வலியப் புகுத்துவது கொடுஞ் செயலாகும். பத்துப்பதினொரு வயதுள்ள சிறுபிள்ளைகளுக்கு இரண்டு அயல்மொழிகளைக் கட்டாயப்பாடமாக வைத்துப் படிக்கும்படி செய்வது எந்த நாட்டிலுமில்லாத செயலாகும். ஏற்கனவே எத்தனையோ தமிழறிஞர்களும் தமிழ்ச்சங்கங்களும் பெருமுயற்சிகள் செய்தும், இன்னும் நமது தாய்மொழி கட்டாயப்பாடமாக்காத நிலையில் பிறமொழிகளை வலுவிற் புகுத்திப் படிப்பிக்கச் செய்வது மாணவர்களின் தகுதிக்கும் அறிவிற்கும் ஏற்றதாக இல்லாததோடு மாணவர்க்குத் தாய் மொழிப் பற்றுச் சிறிதும் உண்டாகமாட்டாது. தேசீய ஆட்சி ஏற்பட்டிருக்கும் இக்காலத்தில் அந்தந்த நாட்டினர்க்குரிய தாய்மொழியே கட்டாயப்பாடமாகச் செய்யவேண்டும். அதுவே நாட்டுப்பற்றும், மொழிப் பற்றும் உண்டாக்குஞ் செயலாகும். தேசீய ஆட்சிபெற்ற மற்ற ஐந்து மாகாணங்களிலும் இந்தியைப்பற்றிய பேச்சே இல்லாதிருக்க, நம்சென்னை மாகாணத்தில் மட்டும் இந்தியைக்கட்டாயப்பாடமாக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன விருக்கிறது? நமது முதன் மந்திரியார் இந்தியைப்பற்றி இவ்வளவு அவசரமாகச் செய்யும் முயற்சியானது தமிழ் மக்களால் நன்கு யோசிக்கத் தக்கது.

நாம் என்ன செய்கிறது. வருவதை அநுபவிக்கவேண்டியதுதான் என்று இருப்போமானால் தமிழ்மொழியும் அம்மொழிபேசுந் தமிழ்மக்களும் அழிந்தொழிய வேண்டியதுதான். ஆதலால் ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் இதை எதிர்த்தொழிக்கும் முயற்சியில் உடனே முற்படவேண்டும். இம்முயற்சியால் நாட்டில் குழப்பங்களும் பிளவுகளும் ஏற்படும் என்பதைச் சென்னை அரசியலார் கவனித்து, இம்முயற்சியை விட்டுத் தமிழ்மொழியைக் கட்டாயப்பாடமாக்குவார்களென நம்புகிறேன். இல்லாவிடில் சென்னைக் கவர்னரவர்கள் தமது விசேஷ அதிகாரத்தால் தடைசெய்யட்

டும். அதுவுமில்லையானால் ஆறிலுஞ்சாவு நூறிலுஞ் சாவு என்று நாம் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டியதுதான் என உருக்கமுடன் பேசிமுடித்தார்கள்.

பிறகு திருவாளர், M. V. நெல்லையப்பபிள்ளையவர்கள் தமிழ்மொழியின் தற்கால நிலைமையைப் பற்றிப் பேசுகையில், சென்ற நூற்றைம்பது ஆண்டுகட்கு மேலாக ஆங்கிலமோகங்கொண்டுதமிழ்மொழியைப் புறக்கணித்தபடியாற்றான் நந்தமிழ்மொழியிலுள்ள அரும் பெருங்கருத்துக்களை உணராமல் கஷ்டப்படுகிறோம். ஆங்கிலங் கற்றுப் பெரிய உத்தியோகத்திலிருப்பவர்களும் சரியான வாழ்க்கை நடத்துகிறார்களா? தாழ்ந்த மக்களிடத்தில் அன்புடன் நடந்து, அவர்களோடு கலந்து வாழ்கின்றார்களா? எத்துறையிற் பார்த்தாலும் சீர்கேடாகவே காணப்படுகிறது. இதற்கெல்லாம் நம் தாய்மொழிக் கல்வியில்லாமையே காரணமாகும். நமது முன்னோர்கள் ஆங்கிலமோகத்தால் தமிழுக்குண்டான தீங்கை எண்ணி நாம் வருந்துவது போலவே, நம் பின்னோர்கள் நம்மீது பழி சுமத்துவார்கள். ஆதலால் பெருமுயற்சி செய்து தமிழ் மகன் ஒவ்வொருவனும் தமிழைக் கட்டாயப் பாடமாக்கும் விஷயத்தில் பாடுபடவேண்டும் என்றுங் கூறி முடித்தார்கள்.

பின்னர், திருவாளர் M. S. பூர்ணலிங்கம் பிள்ளையவர்கள் தமிழ்மொழி கட்டாயப்பாடமாக்கவேண்டியதை விரிவாக எடுத்துக்கூறி 1902, 1903ல் கவர்ன்மெண்டார் சமஸ்கிருதத்தைக் கட்டாயப்பாடமாக்கத் தீர்மானித்திருப்பதைக் கேட்டு, சென்னையில் ஒரு பெருங் கூட்டங்கூட்டித் தமிழ்மொழியைத்தான் கட்டாயப்பாடமாக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் பேசினோம். கடைசியில் இங்கு வந்திருக்கும் அறிஞர் கூட்டத்தில் சமஸ்கிருதம் பேசக்கூடியவர்கள் 100-க்கு இருவராவது உண்டா? பேசுபவர் இருந்தால் சமஸ்கிருதமே கட்டாயப் பாடமாக்கலாம் என்று ஒருகேள்வி கேட்டோம். ஒருவரும் காணவில்லை. அதுபோல, இன்று இந்தி நம் நாட்டிற்கு வந்திருக்கிறது. அதில் 100-க்கு இருவராவது பேசக்கூடியவர்கள் இருக்கின்றார்களா? இல்லையே. ஆதலால் தமிழ் மொழி சீர்கேடடைந்து இருக்கும் இந்நிலையில் தமிழை எல்லோரும் படிக்கவேண்டுமென்ற கட்டாயப்பாடமல்லவா செய்தல்வேண்டும். அதைவிட்டுக் காரியத்தில் ஒரு பயனுங் கொடாத இந்தியைக்கொண்டு வந்து புகுத்துவது சிறிதும் அடாதசெயலாகும் என்றுங்கூறினார்கள். பிறகு திருவாளர்களான வித்துவான் பு. சி. புன்னைவனநாத முதலியார், வள்ளல் சிவஞானதேசிகர் முதலியோர்தமிழ்க் கல்வி கட்டாயப்பாடமாகவேண்டிய அவசியத்தை எடுத்துக்கூறினார்கள். முடிவில் கீழ்க்கண்ட தீர்மானங்கள் எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு நிறைவேற்றப்பட்டன.

1. பள்ளிக்கூடங்களில் முதல் மூன்று பாரங்களில் (6, 7, 8-ம் வகுப்புக்களில்) ஹிந்தி மொழியைக் கட்டாயப்பாடமாக்கச் சென்னை மாகாண அரசியலார் முயன்று வருவதை இத்தமிழர் கூட்டம் பலமாகக் கண்டிக்கிறது. இது M. S. பூரணலிங்கம் பிள்ளை B. A. L. T. அவர்களால் பிரேரிக்கப்பட்டு M. V. நெல்லையப்ப பிள்ளை B. A. அவர்களால் ஆமோதிக்கப்பட்டு ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

2. A. தமிழ் ஜில்லாக்களிலுள்ள பள்ளிக்கூடங்களிலும், கல்லூரி களிலும் எல்லா வகுப்புக்களுக்கும் தாய்மொழியாகிய தமிழ்மொழியை இன்னும் கட்டாயப்பாடமாக்கும் விஷயமாகத் துரைத்தனத்தார் அசட்டையாயிருப்பது குறித்து இக்கூட்டம் மிகவும் வருந்துகிறது. இனியேனும் விரைந்து தமிழ்மொழியை எல்லாப் பள்ளிக்கூடங்களிலும் கட்டாயப் பாடமாக்குமாறு அரசியலாரை இக்கூட்டம் வேண்டுகிறது.

2. B. ஆங்கிலமொழிப்பாடம் ஒழிந்த ஏனைய பாடங்களை யெல்லாம் தமிழ் மொழியிலன்றி வேறு எம்மொழியாலும் கற்பிப்பது முறையற்றது என்று இக்கூட்டம் கருதுவதுடன், சரித்திரபாடத்தை இந்தி மொழியினுல் எழுதிப் படிப்பிக்க வேண்டுமென்று யோசனை கூறுவது, தூய பழைய தமிழ்ப்பயிற்சி யறிவையும், தமிழரையும் அவமதிப்புச்செய்வதாகும் என்று கருதுகிறது. வள்ளல் சிவஞான தேசிகரால் முன்மொழியப்பட்டு, வித்துவான் பு. சி. புன்னைவனநாதமுதலியாரால் ஆமோதிக்கப்பட்டு எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டது.

3. இக்கூட்டம், குற்றாலத்தில் வைத்துத் தாய்மொழிப்பாதுகாப்பு விஷயத்தை ஆதரித்துப் பேசிய திருவாளர் நாடிமுத்துப் பிள்ளையவர்களுக்குத் தன் நன்றியறிதலைத் தெரிவிக்கின்றது. ஆயினும், தமிழ் இலக்கியத்திற்கும், மொழிவளர்ச்சிக்குமே தம் அரியவாழ்நாளைத் தத்தஞ்செய்து வருகின்ற பெரியாராகிய திரு, உமாமகேசுரம் பிள்ளையவர்களது வேண்டுகோட்கிணங்கி அவர்களமைத்த பொதுக்கூட்டத்துடன் ஒத்துழைக்க மறுத்தமைக்கு வருந்துகின்றது. அவர்கள், கொள்கைச் சுதந்திரம் மலிந்துள்ள இந்நாளிலுங் கூடக் காங்கிரஸ் அதிகாரிகளின் கட்டுப்பாட்டிற் கஞ்சித் தம் மனோபாவத்தை விட்டுக் கூறத் தயங்கியதைக்கேட்டு வருந்துகின்றது என்ற தீர்மானம் திருவாளர் K. அப்பாத்துரைப் பிள்ளை (B. A. Hons) அவர்களால் முன் மொழியப்பட்டு, திருவாளர் வ. திருவரங்கம் பிள்ளையவர்களால் ஆமோதிக்கப்பட்டு நிறைவேறியது.

4. சென்னை அசெம்பிளியில் 1-முதல் 3-பாரங்களில் ஹிந்திமொழியைக் கட்டாயப் பாடமாக்கும் பிரேரணையை அரசியலார் கொண்டுவருவது தென் இந்தியாவில் வழங்கும் தமிழ்மொழி நலத்திற்கும், அதனைப் பேசும் தமிழ் மக்கள் நலத்திற்கும் கேடு பயப்பதாயிருத்தலால் அந்தப் பிரேரணையை அசெம்பளியில் பிரேரிக்க வொட்டாது தடுக்கும் தங்கள் விசேஷ அதிகாரத்தை உபயோகிக்கவேண்டுமென்று மாட்சிமிக்க மாகாண கவர்னர் அவர்களை இக்கூட்டம் தாழ்மையாய்ப் பிரார்த்தித்து வேண்டிக் கொள்கிறது. இத்தீர்மானம் தலைவரவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டதை வித்வான் S. G. மதுரைநாயகம் அவர்களால் முன் மொழியப்பெற்று, திரு, தங்கவேலு அவர்களால் ஆமோதிக்கப்பட்டு ஏகமனதாய் நிறைவேறியது.

5. இக்கூட்டம் மேற்கண்ட தீர்மானங்களை மாட்சிமிக்க சென்னை மாகாண கவர்னர் பெருமானுக்கும், அரசியல் முதல் மந்திரியாருக்கும், கல்வி மந்திரியவர்கட்கும், பத்திரிகைகளுக்கும் அனுப்பி வைக்கும் உரிமையைச் சங்கக் காரியதரிசிக்குக் கொடுப்பதாகத் தீர்மானிக்கிறது. இது

தலைவர் டாக்டர் R. V. சொக்கலிங்கம் பிள்ளையவர்களால் பிரேரிக்கப்பட்டு எல்லோராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது.

முடிவில், வள்ளல் சிவஞானதேசிகர் அவர்கள், கூட்டத்தலைவர் அவர்கட்கும், கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த எல்லோருக்கும் நன்றி கூறினார்கள். கூட்டம் இரவு 9½ மணிக்கு முடிவடைந்தது.

10—9—37 இரவு 9-மணிக்குத் தமிழ்ப்பாதுகாப்புச்சங்க ஆதரவில், மேலைப்பஜாரில், இவ்வூர்ப் பிரபல வர்த்தகரும், தமிழன்பருமாகிய திருவாளர், மு. சுப்பிரமணியன் செட்டியாரவர்கள் தலைமையின் கீழ் 'ஹிந்தி' மறுப்புக் கூட்டம் ஒன்று நடைபெற்றது. குறித்த கருத்தைத் தலைவரவர்கள் தெளிவாகக் கேட்பவர் மனத்தில் பதியத்தக்க விதமாய்ப் பேசினார்கள்.

பின்பு ரிட்டயர்டு(Retired) தாசில்தார் M. V. நெல்லையப்பபிள்ளையவர்கள் தமிழ்த்தொன்மொழி, எல்லா வளங்களும் நிறையப்பெற்றது. அதனைக் கட்டாயப்பாடமாக்காமல் இதுவரை தாழ்த்தது நியாயமன்று. இனி உடனேதமிழைக்கட்டாயப்பாடமாக ஆக்கித்தருமாறு அரசியலாரைக் கேட்கிறோம் என்று பேசினார். பின்னர் டாக்டர் R. V. சொக்கலிங்கம் பிள்ளையவர்கள் பேசியதில் காங்கிரஸ் வெற்றிபெற்ற ஏழுமாகாணங்களில் தமிழ் மாகாணமாகிய சென்னை மாகாணத்தில் மட்டும் ஏன் கட்டாயப் பாடமாக்க வேண்டும். உலகப் பொதுமொழியாக ஆங்கிலத்தையும் தேசப் பொதுமொழியாக ஹிந்தியையும் இரண்டு பெருஞ் சுமைகளை மாணவர்கள் தலையில் வற்புறுத்துவது எவ்வளவு பெரிய அநீதி. ஆங்கிலம் வேண்டுமானால் ஹிந்தியை ஒழிக்கவேண்டும் ஹிந்தி வேண்டுமானால் ஆங்கிலத்தை ஒழிக்கவேண்டும் என்று கூறினார்.

இக்கூட்டம் நடைபெறும்பொழுது அஹிம்சாதர்மம், சுதந்தர வாழ்க்கை இவைகளையேதலைமையான நோக்கமாகக் கொண்ட காங்கிரஸ் வாலிபர் சிலர் இடையிடையேகுசுகுசுவென்றுஇரகசியங்கள் பேசுவதிலும் சிரிப்பதிலுமாக நின்றார்கள். ஒருவர் இந்தக் கூட்டத்தின் நோக்கத்திற்கு மாறாக மதசம்பந்தமான சிலகொள்கைகளை எழுதிக்கொண்டுவந்து டாக்டர் அவர்கள் கையில் கொடுத்தார். அவர் இந்தக் கேள்விகள் என்னைமட்டும் சார்ந்திருக்கின்றன. கூட்டத்திற்குச் சிறிதும் சம்பந்தமில்லை. ஆகையால் இதற்குப் பதில் நான் சொல்லவேண்டிய அவசியம் இப்பொழுது ஏற்படவில்லை. அரசினர் துறையில் வேறெதிலும் நாங்கள் தலையிடவில்லை. கனம் சக்கரவர்த்தி இராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்களை நாங்கள் மேற்கொள்ளுகிறதென்னவென்றால், தமிழைக் கட்டாயப்பாடமாக்கவும் அவசியமானால் ஹிந்தியை விருப்பப்பாடமாக்கவும் தாழ்மையாய்க் கேட்டுக்கொள்கிறோம் என்று கூறிமுடித்தார்கள். முற்குறித்த காங்கிரஸ் இளைஞர் சிலர் சில கேள்விகளைக் கேட்க முயன்றார்கள். கூட்டத்தில் வந்து பேசும்படி கேட்டதில் ஒருவரும் முன்வரவில்லை. கூட்டத்தினரின் பொறுமை அந்நிகழ்ச்சியைத் தடைபண்ணியது. கூட்டம் அத்துடன் இனிது முடிவெய்தியது.

—ஏழகேசரி.

"நாட்டின் முன்னேற்றம் அந்நாட்டு மொழியை வளர்ப்பதே"

(தில்லைத் தமிழ்க் கழக முதல்ஆண்டுவிழாவில் தலைமை வகித்த நச்சாந்துப்பட்டி பெருந்திருவாளர், பெ. ராம. ராம. சிதம்பரம்செட்டியார் அவர்கள் நிகழ்த்திய விரிவுரை:—)

ஸ்ரீமந் நடராஜப்பெருமானுடைய திருவருள் விலாசம் நிறையப்பெற்ற சிறந்த திருத்தலமாகிய இந்நகரில் சிறந்த கல்வியாளர்களாகிய உங்களால் நிறுவப்பெற்று அப்பெருமான் திருவருட்பாங்கால் நடைபெற்றுவரும் "தில்லைத் தமிழ்க் கழகம்" என்னும் இச்சபையின் ஆண்டுவிழாநிமித்தம் இங்கு கூடியிருக்கும் இப்பெருங் கூட்டத்தில் என்னைத் தலைவனாக இருக்கும்படி என் நண்பர்களாகிய இக்கழக வுறுப்பினர் எனக்கு இட்ட கட்டளையை மறுத்தற்கு அஞ்சி, தகுதியில்லாத நிலையிலும் ஏற்றுக்கொள்ளத் துணிந்ததற்குக் காரணம் அறிவுடைப் பெரியோர்களாகிய உங்களோடு கலந்து நம் தமிழ்மொழியின் இன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமென்னும் பேரார்வமேயாகும்.

இத்தில்லைத் தமிழ்க்கழகம் ஓராண்டு நிரம்பப்பெற்ற குழவிப் பருவம் உடையதாகவுள்ளது. இச்சிறு பருவத்தே இக்கழகம் செய்துவரும் நற்செயல்களை இப்பொழுது இதன் அமைச்சராற் படிக்கப்பட்ட அறிக்கையாலும், இதன் உறுப்பினராகிய என் நண்பர்களாலும் அறிந்து மிக்க மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். பிற நகரங்களில் தோன்றும் பல்வேறு கழகங்களிலும் இந்நகரில் நிறுவப்படுங் கழகங்களே மிகவும் சிறந்தனவாகு மென்பதை, இத்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவன் சபாநாயகர் என்னும் பெயருடையராய்ச்சபைத்தலைமைஏற்று விளங்குவதே தெரிவிக்கும்.

இக்காலத்தில், நம் தமிழ் அன்பர்களுள் தனியே ஆங்கிலங் கற்றோரும், தனித்தமிழே கற்றோருமாகக் காணப்படுபவர் பலராவர். இரண்டு மொழிகளையும் ஒருங்கு கற்றவர் மிகச் சிலரே யாவர். ஆங்கிலம் வல்லவர் தம் தாய்மொழியாகிய தமிழைப் புறக்கணித்தலும், தமிழறிஞர் ஆங்கிலம் வல்லாரோடு பழகி அம்மொழியிலுள்ள நல்ல கருத்துக்களை அறிந்துகொள்வதில் பராமுகராக விருத்தலும் நம்மனோர் அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் தடையாகு

மென்பது யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதே. இந்நிலையிலுள்ள இவ்விருதிறத்தாரும் தாம் தாம் அறிந்த நுண் பொருள்களைக் கொண்டுங் கொடுத்தும் உள்ளம் ஒத்த அன்பினராக ஒருங்குகூடி அனுபவிக்கும் இன்பமே நம் வாழ்க்கையிற் சிறந்த தொன்றாகும்.

ஒரு மொழியைப் பரிபாலிப்பதென்பது அம்மொழியிலுள்ள உயர்ந்த நூல்களைச் சுவை நலம் உணர்ந்து கற்பதேயாகும். அங்ஙனம் கற்றுணர்வதைக்கைவிட்டுமொழியைப்பேணுகின்றோமென்று சொல்பவர்கள் உண்மை அபிமானம் உடையவராகார். ஒருநாடு முன்னேற்றம் அடைவதற்குரிய துறைகள் பலவாக விருப்பினும் அவற்றுளெல்லாம் சிறந்தது அந்நாட்டு மொழி முன்னேற்றம் அடைய முயல்வதேயாகும். இத்துறையில் இக்கழகம் செய்து வரும் பணிகளை அறிந்து மிகவும் பாராட்டுகின்றேன்.

தமிழ் மொழியின் தொன்மையும் சிறப்பும் சொல்லுவதற்கரியனவாகும். தமிழ் அரசர்களால் இத்தென்னாடு ஆட்சி செய்யப்பட்டுவந்த காலத்தில் இம்மொழி அரசியல் மொழியாகவும் விளங்கியது. சைவ சமய குரவர்களாலும் ஆழ்வார்களாலும் தெய்வ மணங் கமழும் பாசுர வடிவமாக வெளிப்பட்டுத் தெய்வீக மொழியாகவும் விளங்கியது. ஒருமொழிக்கு ஒரேகாலத்தில் இவ்விரண்டு முதன்மையும் அமைந்திருப்பின் அது நிகரற்ற சிறப்புடையதாக விளங்கியிருக்குமென்பதை எளிதில் உணரலாம். இக்காலத்தில் இச் செந்தமிழ்மொழிக்கு அவ்விரண்டினுள் ஒன்றாகிய அரசியல் சம்பந்தம் இல்லாமை ஒரு பெருங்குறையேயாகும். இக்குறைநாட்டு நலம் பேண வெழுந்த காங்கிரஸ்மகாசபை ஆட்சியில் ஒழிந்துவிடலாம்என்று எதிர்பார்த்ததுண்டு. அதற்கு மாறாக நம் சென்னை மாகாணத்துமுதல்அமைச்சர் "ஹிந்தி மொழியைக் கட்டாயப்பாடமாக்கப் போகின்றோம்." என்று சமீப காலத்தில் சில இடங்களில் வற்புறுத்திப் பேசிய செய்தி தமிழன்பர்களின் மனத்தை வருத்தமுறச் செய்கின்றது. ஒருபுறம் ஆங்கில மொழியில் நெருக்குண்ட தமிழன்னை தன் மக்கள் ஆட்சிக்காலத்திலாவது தனக்கு நலம் விளையுமென்று விரும்பியிருக்க ஹிந்தி மொழியால் மற்றொருபுறமும் தாக்கப்படுவாளாயின் அவ்வன்னையின் எதிர்கால நிலைமையெவ்வாறாகுமென்பதை நீங்களே சிந்தித்துப்பாருங்கள். ஹிந்தி கட்டாயப்பாடமாகஇல்லாமல்இஷ்டப்பாடமாகப் பயிலப்படுமாயின் நந்தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்குத் தடையாக மாட்டாதென்று எண்ணுகிறேன். ஆகவே தற்காலம் ஹிந்தியால் நேர விருக்கும் தடைக்குப் பரிகாரந் தேடவேண்டுவது தமிழர் கடமையென்பதை ஞாபகப்படுத்துகிறேன்.

ஒரு மொழிக்கு அமைய வேண்டிய இலக்கணங்களெல்லாம் நிரம்பப்பெற்ற நம்செந்தமிழ்த்தெய்வமொழியானது, தனக்குஇயல்பின் அமைந்த ஆற்றலாலும் தன்னைப்பேணும் உண்மைத் தமிழன்பர்களது துணைவலியாலும் ஏதுங்குறைவின்றி விளங்குமென்னும் உறுதிப்பாடுடையேன். அதற்கு இத்தில்லைக் கழகம் பெரிதும் ஆதரவளிக்கும் என்று எதிர் பார்க்கின்றேன். இக்கழகமும் இதன் அன்பர்களும்நீடுழிவாழ்க! என்னை இப்பணியில் ஈடுபடச்செய்து கௌரவித்த இக்கழகத்து அன்பர்களுக்கு என் நன்றியறிதலைத் தெரியப்படுத்திக்கொள்கிறேன்.

சுவாதீனம் அல்லது வெற்றிக்கொடி.

(போத்தனூர் வைத்தியர் திரு, R. வேங்கடநாராயண சர்மா அவர்கள்.)

"துணைநல மாக்கந் தரூஉம் வினைநலம்
வேண்டிய வெல்லாந் தரும்" (திருக்குறள்)

எல்லா உலகமும் கருணைக் கடலான கடவுளின் வசமாம் என்ற உண்மையை, 'தெய்வாதீனம் ஜகத் ஸர்வம்', 'அவனன்றி யோரணுவு மசையாது' என்பனவாதிய ஆப்தவாக்கியங்களால் அறிவுறுத்திய நம்மவர்களைப் புறம்பானவர்களும் போற்றுகிறார்கள்.

ஆனால் ஒரே காரியத்திற்கு ஒரே காலத்தில் அனைவரும் அதிகாரிகளாயிருத்தல் முடியாதென்ற முடிபைப் புறக்கணித்து ஜாதிசமயங்களெல்லாம் ஒன்றே என மயங்கிப் பலர் ஏமாறுகிறார்கள். அவர்கள் ஏமாறுவதோடு நில்லாமல் மற்றவர்களையும் ஏமாற்றமடையச் செய்கிறார்கள். அந்தோ! என்னே இவர்களது நிலைமை? இறைவன் அருள் பாலிப்பாராக. எந்தத் தெய்வீக புத்தியை அஸ்திவாரமாகக்கொண்டு சுவாதீனம் கோருகிறவர்கள் வினை நலம் செய்கிறார்களென்று அவரவர்களே சிந்தித்துப் பார்க்கட்டும்,

கல்வியாலறிவும், அறிவாலாற்றலும், ஆற்றலால் மெய்ப்பொருளும். மெய்ப்பொருளாலின்பப்பேறும் பெறப்படுகின்ற நிலைகள் நூல்களில் நேர்த்தியாக நவலப்பட்டிருக்கின்றன. கற்றதனாலாய பயனை நற்றாள் தொழுதலிற் பதித்தும், மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு என்று அறிவிலக்கணத்தையும், 'ஒருமையுளாமை போலைந்தடக்கலாற்றின், எழுமையுமேமாப்புடைத்து' என்று ஆற்றலின் பெருமையையும், 'இருணீங்கி யின்பம் பயக்குமருணீங்கி, மாசறு காட்சியவர்க்கு' என்று இன்பப்பேற்றின் தன்மையையும்விளக்கிப்போந்த குறட்பாவைக்கூர்ந்துணர முடிவானஎல்லையில்லா இன்பப் பேற்றின் சமநிலைக்கு ஏறும்படிக்கட்டுகளே மதங்கள் என விளங்கும். மதமின்றி எக்காரியத்தை எம்மனிதன் எக்காலத்தில் சாதித்து

ளான்? பதார்த்த பரிசோதனைகளில் தேர்ந்து சுவாதீன மடைந்துள்ளோர் வந்து புகவேண்டிய இடம் மதமேயாகும். எம்மதங்களையும் தம்மதத்து ளடக்கிய சிகரமான சைவ சமயம் மலைமாட்சி யென்ற ஆசிரியரிலக்கணம் போன்று மலைமேலாய் போற்றியெனப் போற்றப்படுகிறது. ''தன்னை யார்க்கும் அறிவரியான் என்றும் மன்னிவாழ் கயிலைத் திருமாமலை'' என்ற பெரிய புராணத் திருமலைச் சிறப்பை உன்னுக.

உண்மையான சுவாதீனம் வேண்டுவோரனைவரும் பொதுவான (இந்து) மதக்கொள்கையுடையவர்களேயாவர். 'யான் பெற்ற இன்பம் இவ்வையகம் பெறுக' என்பதல்லவோ கொள்கை. "சாதுக்கள் மிக்கீர் இறையே வந்து சார்மின்களே" (சம்பந்தர்) "மூலபண்டாரம் வழங்குகின்றான் வந்து முந்துமினே (திருவாசகம்) "சேரவாரும் சகத்தீரே" (தாயுமானவர்)

பல மன்னர்களையும் தமது புயபலத்தால் தலைவணங்கச் செய்து வெற்றிக்கொடி நாட்டும் வேந்தர்களும் தேசேந்திரியாதி பஞ்சமலப் போரில் தலைநீட்டவல்லவரில்லை யென்றால், அப்போரிலும் வெற்றியுற்ற மதமார்க்க தரிசிகளான பெரியோர்களைப் பேணாது, எவ்வெற்றிக்கு எம் மதம் செல்கின்றீர்? நோக்குக!

அலங்காராதி ஆடம்பரங்களாலடையப்படாத அரன் அன்பினாலே அடையப்படுதல் போலச் சுவாதீனமும் அப்பியாசத்தாலேயே அடையப்படுகின்றது. அப்பியாசமாவது, அன்பு நிறைந்த உண்மை ஊழியங்களேயாம். மதத்தில் புகுந்தாலன்றி மாறுபடா உண்மை ஊழியங்களை யுணர முடியாது. மதத்தால் ஐவகைப் பயத்தினின்றும் பிரஜைகளைப் பரிபாலிக்கும் அரசனை ஆட்டுவிக்கும் அதிகார புருஷன் யார்என்பதை உணர அப்பொழுது நாம் சொல்லும் பாதை நலமானதாகவிருக்கும்.

வெற்றிக்கொடி யென்பது சுவாதீனத்தின் அறிகுறியாகும். இது மேம்பாடான நிலை. "விடைகாட்டும் கொடியானே" (சம்பந்தர்) கோவில்களிலே நாட்டப்பட்டிருக்கும் கம்பத்தினுச்சியில் கட்டப்படும் கொடியேற்றவிழா நம் நாடறிந்ததே. உமாபதி சிவாசாரியார் அருளியுள்ள கொடிக்கவியின் பெருமையும் மேலோர் அறிவர். இவற்றானே விளங்குவது இறைவனே முதல்வன்; அவன் வழியே மதம்; அம்மதமே காரிய சித்திக்குச் சம்மதம். இது முக்காலும் சத்தியம். இக்குறிப்பையுணர்ந் தொழுகின் சுவாதீனம் சித்தம். "அரன் நாமமே சூழ்க வையகமும் துயர் தீர்கவே" (திருஞானசம்பந்தர்)

"சேவார் வெல்கொடிச்சிவனே போற்றி" (மாணிக்கவாசகர்)

இன்னும் அறியேன்!

(சென்னை மகாமகோபாத்தியாய தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி டாக்டர்
உயர்திரு, உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள்)

தமிழ் ஆராய்ச்சியில் நான் ஈடுபட்ட பிறகு தமிழ் ஏட்டுச்சுவடிகளைத் தேடுவது என் வாழ்க்கையில்ஒரு முக்கியமான வேலையாகிவிட்டது; அச்சிட்ட புத்தகமோ, அச்சிடாததோ எதுவானாலும் சுவடியின் உருவத்திலே காணும்பொழுது ஏதோ தெய்வத்தின் உருவத்தைக் காண்பது போலவே நான் எண்ணுவது வழக்கம். சுவடிகளைத் தேடி அவை இருக்குமிடம் சென்று மூலை முடுக்குகளிற் கிடக்கும் அவற்றைத் தொகுத்து ஆராய்வதில் என் உள்ளம் ஒரு தனி இன்பத்தை அடையும். என் உடலில் முதுமைப் பருவத்தின் தளர்ச்சி ஏறிக்கொண்டே வந்தாலும் என் உள்ளத்தில் மட்டும் ஏட்டுச்சுவடிகளின்பாலுள்ள பற்று இறங்கவே இல்லை.

சில வருஷங்களுக்கு முன்வரையில், ஒவ்வொரு வருஷமும் எங்கேனும் சென்று ஏட்டுச் சுவடிகள் தேடி வருவதை முறையாகவே செய்து வந்தேன். எனக்கு அதுவே தீர்த்தயாத்திரையாகவும் தலயாத்திரையாகவும் உள்ளது.

தமிழ் நாட்டில் ஏட்டுச் சுவடிகள் இருக்கும் இடங்கள் பெரும்பாலானவற்றிற்குச் சென்று பார்த்திருக்கிறேன். நான் இப்படி ஏடுதேடும் முயற்சியை மேற்கொண்டிருப்பதைத் தமிழ் நாட்டினர் பலரும் அறிவர். அதனால் எனக்குச் சில அபவாதங்கள்கூட நேர்ந்ததுண்டு; நான் போகாத இடங்களில் உள்ளவர் சிலர் தம்மிடமுள்ள சுவடிகளை நான் கொண்டு போய்விட்டேனென்று சொல்வதாகக் கேள்வியுற்றிருக்கின்றேன்.

கும்பகோணம் காலேஜில் நான் வேலையில் இருந்தபோது பிள்ளைகளிடம் சில சமயங்களில் அவர்களுடைய ஊர்களில் யார் யார் தமிழ் வித்துவான்கள் இருந்தார்களென்றும், யார் வீட்டிலேனும் ஏட்டுச் சுவடிகள் உள்ளனவாவென்றும் கேட்டு அறிவேன். சிலர் கூறிய செய்திகளைக் கொண்டு நான் பயனடைந்ததும் உண்டு.

1900-ஆம் வருஷம் மே மாதம் இரண்டாந்தேதி பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு நான் பி. ஏ. வகுப்பில் வழக்கம் போலப் பாடஞ் சொல்லத் தொடங்கினேன். அப்பொழுது * ஒரு மாணக்கர் எழுந்து நின்றார். ஏதாவது வேலையாகப் போகவேண்டி அவர் என்னிடம் அநுமதி கேட்க

---

* இப்போது மாயூரத்தில் அட்வோகேட்டாகவுள்ள ஸ்ரீமான் சாம்பசிவ செட்டியார்.

நிற்பதாக நான் எண்ணி, "எங்கேயாவது போகவேண்டுமானுல் போய் வரலாமே" என்றேன். அவர் பெயர் சாம்பசிவ செட்டியாரென்பது.

"இல்லை; உங்களிடம் ஒரு சமாசாரம் சொல்லவேண்டும்" என்ருர் அம்மாணுக்கர்.

நான்: சொல்லலாமே.

அவர்: நான் சாப்பிடும் விடுதியில் ஒருவர் வந்திருக்கிருர். அவர் மிக்க செல்வராக இருந்தவராம். பெரிய குடும்பத்திற் பிறந்தவராம். நல்ல நிலையில் இருந்தவராம். அவரைப் பார்க்கும்போதே அவர் பெரிய மனிதரென்று தோற்றுகிறது. இப்பொழுது தம்முடைய செல்வத்தை யெல்லாம் இழந்துவிட்டுக் கடன்காரர்களுக்குப் பயந்து தலைமறைவாக இருக்கிருராம். அவர் தம்முடைய வீட்டிற் பலகாலமாக உள்ள ஏட்டுச் சுவடிகளை யெல்லாம் கொண்டுவந்திருக்கிருர்.

அதுவரையில் அம்மாணுக்கர் கூறியது சத்தில்லாத சமாசாரமாக இருந்தது. சற்றுப் பராமுகமாகவே கேட்டு வந்தேன். ஏட்டுச் சுவடிக ளென்ற வார்த்தை என் காதில் விழவே கவனமாகக் கேட்கத் தொடங்கி னேன்.

"என்ன ஏட்டுச் சுவடிகளா கொண்டுவந்திருக்கிருர்?" என்று ஆவ லோடு வினவினேன்.

"ஆமாம்; நூறு சுவடிகளுக்கு மேலே கொண்டு வந்திருக்கிருர். அவைகளை அவருடைய முன்னேர்கள் பாதுகாத்து வைத்திருந்தார்களாம். அவர் வீட்டில் இருந்த பலவகைப் பொருள்களையும் கடன்காரர்கள் ஏலம் போட்டுவிட்டார்களாம். இந்தச் சுவடிகளையும் அவர்கள் கையில் விட்டு விட்டால் என்ன கதியாகுமோ வென்று பயந்தாராம். அவற்றைப் பாது காத்து வைத்து உபயோகப்படுத்திக் கொள்பவர்களிடம் கொடுக்கவேண்டு மென்று எண்ணினுராம். தங்களிடம் ஒப்பித்தால் நல்லதென்றறிந்து அவற்றைக்கொண்டுவந்திருக்கிருர்."

தங்கப்புதையலுக்கு வழி சொல்லும் மந்திரவாதியைப் போல் அம் மாணுக்கர் சொல்லச் சொல்ல என் மனம் ஊக்க மிகுதியால் நிலைகொள்ளா மல் தவித்தது.

"அந்தச் சுவடிகளை என்னிடம் விற்றுவிடலாமென்று தானே வந் திருக்கிருர்?" என்று நான் கேட்டேன்.

"இல்லை; இல்லை. எனக்கும் அந்தச் சந்தேகம் வந்தது. 'இவ்வளவு சுவடிகளையும் விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ள எங்கள் தமிழாசிரியரால் முடி யாதே' என்று அவரிடம் சொன்னேன். 'பணம் வேண்டாம்; இவைகளை

வாங்கிக்கொண்டு பாதுகாக்க வேண்டுமென்பதுதான் என் விருப்பம். என்னுடைய கஷ்ட காலம் இவைகளைத் தரும்படியாயிற்று! அருமை தெரியாதவர்கள் கையில் அகப்பட்டு வீணவதைவிடத்தக்கவர்களிடம் இருந்தால் நல்லதென்றெண்ணிக் கொண்டு வந்தேன்' என்று அவர் சொன்னர்.''

''அப்படியானல்; வா; அவரைப் போய்ப் பார்க்கலாம்'' என்று புறப்படத் தொடங்கினேன்; காலேஜ் தலைவரிடம் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு போகலாமென்பது என் கருத்து. அதனை உணர்ந்த மாணக்கர் என்னைத் தடுத்து, ''இப்பொழுது போகவேண்டிய அவசியமில்லை. அந்தக் கனவான் சாயங்காலம் வரையில் காத்திருப்பதாகச் சொன்னர். காலேஜில் வேலை முடிந்தவுடன் போகலாம்'' என்ருர்.

அதன்பின் என் உடல்தான் காலேஜில் இருந்தது; என்உள்ளம் நான் பெறப்போகும் சுவடித்தொகுதியை நினைந்து ஊசலாடிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு நிமிஷம் ஒரு யுகம்போலத் தோற்றியது. 'எப்பொழுது கடைசி மணியாகும்?' என்று எதிர் பார்த்திருந்தேன். மணியும் அடித்தது; ஓரே ஓட்டமாக ஓடி அந்தக் கனவான்முன் நிற்கவேண்டுமென்பது என் ஆசை!

அந்த மாணக்கர் வந்தார். நான் அவருடன் புறப்படலானேன்; அப்பொழுது அவர், ''நீங்கள் வீட்டிற்குப் போங்கள். அவர் சாப்பாட்டு விடுதியில் இருக்கிருரா என்று பார்த்து வருகிறேன். தம்மையாராவது பார்ப்பதாக இருந்தால் அவர் மிகவும் லஜ்ஜைப் படுகிருர்'' என்ருர்.

நான் என்வீடு சென்றேன். என் வீட்டிலிருந்து அவ்விடுதி மிகவும் சமீபமாகவே இருந்தது. நான் வீட்டுக்குப் போன சிறிது நேரத்தில் அம்மாணக்கர் தம்மால் தூக்கிக் கொள்ளக்கூடிய சுவடிகளை அள்ளிக் கொணர்ந்து என் வீட்டிற்கு வந்து என் முன் போட்டார்.

''என் அப்பா! நான் வருகிறேனே அவர் இருக்கிருரா?'' என்று கேட்டேன்.

''அவர் தங்களைப் பார்க்க மிகவும் நாணுகின்ருர். தம்முடைய ஊர் பெயர் இவைகளில் ஒன்றையும் தெரிவிக்கமாட்டேனென்கிருர். இன்னும் சுவடிகள் இருக்கின்றன. கொண்டு வருகிறேன்'' என்று சொல்லிவிட்டு அவர் மீண்டும் சென்ருர். அவர் ஊக்கமும் தேகவன்மையும் உடையவர். அப்பால் நாலைந்துமுறை முன் கொணர்ந்தபடியே சுவடிகளைக் கொண்டு வந்தார்.

சுவடி தேடுங்காலங்களில் நான் பலவிதமான துன்பங்களை அடைந்தவன். பல விடங்களில் சுவடிக்குரியவர்களைத் தேடிச் சென்று அலைந்து கால்கள் தேய்ந்துபோயின. சிலர், வீட்டில் இருந்துகொண்டே இல்லை

யென்று சொல்லி யனுப்பிவிடுவார்கள். சிலர், பலமுறை வரச்சொல்லி அலைக்கழிப்பார்கள். சிலரிடம் எவ்வளவோ நயந்து கெஞ்சிப் பிணை கொடுத்துச் சுவடிகளைப் பெறவேண்டியிருக்கும். சிலரிடம் அவமதிப்புக் கூட அடைந்திருக்கின்றேன். குழந்தையைப் பெறும்பொழுது படுந் துன்பமெல்லாம் அக்குழந்தையைக் கண்ட காலத்திலே மறைந்துவிட, தாய் பெரிய இன்பத்தை அடைகின்றாள். அது போலவே சுவடிகளுக் காகப் படும் சிரமங்களெல்லாம் அவற்றைப் பெற்றவுடன் மாறிவிடுகின்றன. என் உள்ளம் பெருமகிழ்ச்சியை அடைகின்றது.

பலவகையில் துன்பங்களை அடைந்து தேடாமல், சுவடிகள் வலிய வந்து எனக்குமுன் குவிந்தனவென்றால் எனக்கு உண்டான மகிழ்ச் சிக்கு வேறு எதையாவது ஒப்புக்கூற முடியுமா? 'இவற்றை வழங்கிய உப காரியைப் பாராமல் இருப்பது பிழை' என்று எண்ணினேன்.

"சுவடிகளின் அருமை உனக்குத் தெரியாது. இவற்றைத் தந்த அந்தக் கனவானை நான் பாராமல் இருப்பது பாவம்! வா; பார்க்கலாம்" என்று நான் அம்மாணாக்கரிடம் சொன்னேன்.

"நான் என்ன செய்வேன்! அவர் கண்டிப்பாகத் தம்மைப் பார்க்க வேண்டாமென்று சொல்லுகிறார்" என்று பின்னும் அவர் சொன்னார்.

"அவர் அப்படிச் சொன்னாலும் அவரைப் பாராமற் போனால் எனக் குத் திருப்தியாக இராது" என்று புறப்பட்டேன். மாணாக்கர் என்னைத் தொடர்ந்து வந்தார்.

போகும்போதே என்மனத்தில் அக்கனவானுடைய நிலையைப் பற்றிய எண்ணங்கள் எழுந்தன: 'நல்ல குடும்பத்திற் பிறந்தவராக இருக்கலாம்; பாவம் தமிழ்ச் சுவடிகளைப் பிறரிடம் கொடுப்பது பெரிய அகௌரவ மென்றும் பஞ்சகாலத்தில் பிள்ளையைக் கொடுத்துவிடுவது போன்றதென் றும் எண்ணினார் போலும்! இவ்வளவுகஷ்டத்தில், இவைகளைநம்மிடத்தில் ஒப்பிக்க வேண்டுமென்ற கருத்து வந்தது நம்முடைய நல்லகாலந்தான். அக்கனவான் ஓர் அபூர்வப் பிறவியுடையவர். அவரைப் பார்த்து மகிழ்ந்து ஸல்லாபம் செய்யவேண்டும்' என்று எண்ணினேன்; வறுமையின் கொடு மையைப் பற்றி நினைத்தேன். சுவடிகள் கிடைத்தது பற்றிச் சந்தோஷ மும் அக்கனவானது நிலைபற்றி வருத்தமும் மாறி மாறி என் மனத்தே உண்டாயின. என்னுடைய நன்றியறிவை அவருக்கு நன்றாக வெளிப் படுத்த வேண்டுமென்று கருதினேன். ஆயினும் என் உள்ளிருந்த முழு உணர்ச்சியையும் வார்த்தைகளால் எப்படி வெளியிட முடியுமென்று தயங்கி னேன்.

இங்ஙனம் பலவாறு எண்ணமிட்டுக் கொண்டே சாப்பாட்டு விடுதிக்குள் நுழைந்தேன். மாணக்கர் என்னை உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

நான் யாரைப் பார்க்கவேண்டுமென்று அவ்வளவு ஆவலோடு சென்றேனே அந்தக் கனவான், தம்முடைய சுவடிகளெல்லாவற்றையும் அம்மாணக்கர் என்னிடம் சேர்ப்பித்து விட்டதை யறிந்து ஒருவரிடமும் சொல்லாமற் போய்விட்டார். நான் அவரை அங்கே காணவில்லை.

"அப்பொழுதே அவர் சொன்னார்: தம்மை யாரும் பார்க்கவேண்டாமென்றும், தம் ஊர் பேர் ஒன்றும் சொல்லவிரும்பவில்லையென்றும் வற்புறுத்தினார். சுவடிகளைத் தங்களிடம் சேர்ப்பித்தோமென்ற திருப்தியோடு போய்விட்டார்" என்று மாணக்கர் கூறினார்.

என்னுடைய நன்றியறிவை எதிர்பாராமலே அவ்வுபகாரி சென்றுவிட்டார். உபசாரத்தை அவர் விரும்பவில்லை. சுவடிகளுக்கு அடைக்கலஸ்தானம் ஒன்று வேண்டுமென்று அவர் கருதினார்; தக்க இடம் அகப்படாமற் கஷ்டப்பட்டார்; அப்பால் ஓரிடம் தெரிந்தது. அவ்விடத்திற் சேர்ப்பித்தார்; அந்தக்கடமையைச் செய்துவிட்டுப் போய்விட்டார்.

நான் அவரைக் காணமையால், சிறிது நேரம் அங்கே ஸ்தம்பித்து நின்றேன். 'தம்மைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் மகோபகாரம்செய்த அவரைப் பார்க்க முடியவில்லையே!' என்று வருந்தினேன். 'ஒரு சிறுகாரியம் செய்தாலும் ஊரறிய விளம்பரம் செய்துகொள்ளும் இந்தக் காலத்தில் இப்படி மௌனமாகப் பிறர் அறியாவாறு உபகாரம்செய்பவர்களும் இருக்கிறார்கள்' என்பதை நினைக்கும்போது என் உள்ளங் கசிந்தது. 'வலக்கை செய்யும் உபகாரம் இடக்கைக்குத் தெரியாமற் செய்க' என்று பைபிளில் இருப்பதாகச் சொல்வார்கள். அவ்வாக்கியத்திற்கு இலக்கியமாகிய பேருபகாரியினிடம் உபகாரம் பெற்றும் நான் அவரை அறியக்கூடவில்லை.

அன்று எனக்குக் கிடைத்த சுவடிகளை அப்பால் ஆராய்ந்தேன். அவற்றிற் பெரும்பாலான அச்சிட்ட நூல்களாகவே இருந்தன. ஒரு பழஞ் சுவடியின் ஈற்றில் * "தமிழ்விடுதூது" என்னும் பிரபந்தம் இருந்தது. அதைப் படித்து வந்தேன். என்னுடைய வாழ்க்கையின் லக்ஷியம் அந்த நூலில் இரண்டடிகளிலே சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன்.

> "இருந்தமிழே உன்னால் இருந்தேன்; இமையோர்
> விருந்தமிழ் தம் என்றாலும் வேண்டேன்"

என்னும் கண்ணியிலே என் உள்ளம் சிக்கிக்கொண்டது. அப்பொழுது பெயர் தெரியாமல் அதனையும் மற்றச் சுவடிகளையும் உதவிய பெருந்தகைமையாளரை மீட்டும் நினைந்து நினைந்து பாராட்டி வாழ்த்தினேன். அவர் யாரோ! இன்னும் அறியேன்!

---

* இந்நூல் பிறகு என்னால் 1930-ம் வருஷம் அச்சிடப்பட்டது.

உ

கூத்தரும் குலோத்துங்கனும்.

(உயர்திரு, உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள்.)

முற்காலத்திருந்த சோழ அரசர்கள் தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்துப் போற்றி வருவதைத் தம் கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுள் விக்கிரம சோழனென்பவன் கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய ஒட்டக் கூத்தரைத் தன் அவைக்களப் புலவராக நியமித்து உபசரித்து வந்தான். கூத்தர் அம்மன்னனுடைய அன்புக்கிருப்பிடமாகி யாவராலும் மதிக்கப்பெற்று வாழ்ந்து வந்தார். விக்கிரம சோழன் அத்தகைய கவிஞரொருவர் தனக்குக் கிடைத்திருப்பதை ஒரு பெரும் பேருக எண்ணி மகிழ்ந்தான். தான் அவராற் பயன் பெறுவதோடு தன் குமாரனாகிய குலோத்துங்கனும் இளமைக் கால முதலே அப்பெரியாருடைய நல்லுரைகளைக் கேட்டுச் சிறந்த அறிவுடையவனாகலா மென்பது அவனுடைய நினைவு. அதன்படியே ஒட்டக் கூத்தரிடத்தில் இளமையிலேயே மாணாக்கனாக ஒப்பிக்கப்பட்டவன் இரண்டாங் குலோத்துங்க சோழன்.

குலோத்துங்கன் முடி புனைந்து சக்கரவர்த்தியான காலத்தும் கூத்தருக்கு மாணாக்கனாகவே இருந்து வந்தான். பலகாலம் பழகி அவருடைய சிறந்த கவித்துவத்தை யுணர்ந்தவனாதலின் அவரது மனங் கோணாமல் நடந்து வந்தான். தமிழ்மொழிப் பரப்பைத் தம் அறிவினால் ஆண்டு வந்த அக்கவிச் சக்கரவர்த்தியின் பெரும்புலமையையும் தமிழ்நிலப்பரப்பைத் தன் ஆணையால் ஆண்டுவந்த புவிச் சக்கரவர்த்தியின் பேரன்பையும் தமிழ் நாட்டார் உணர்ந்து வியந்தனர்.

ஒட்டக் கூத்தர் குலோத்துங்கனுக்கு ஆசிரியராகவும் அவன் அவைக்களத்துப் பெரும் புலவராகவும் விளங்கினார். ஆசிரியராக இருத்தலின் கூத்தருக்குத் தலைமையும், அரசனாக இருத்தலின் குலோத்துங்கனுக்குத் தலைமையும் இருந்தன. இரண்டு முறையாலும் அவர்களுக்குள் அன்பும் பற்றும் வளர்ந்து வந்தனவே யன்றிக் குறையவில்லை.

கூத்தர் குலோத்துங்கனுக்கு ஞானத் தாயாக விளங்கினார்; அதனால் அவனைப் பிள்ளையாக வைத்து ஒரு பிள்ளைத் தமிழ் பாடினார்; உலா வொன்றையும் இயற்றினார். இவற்றையன்றி நாள்தோறும் ஒவ்வொரு செய்யுள் கூறி அவனை வாழ்த்தி வந்தார்.

இங்ஙனம் தன்னை அரசனென்ற முறையிற் பலபடியாகக் கவிச்சக்கரவர்த்தி பாராட்டுதலை யறிந்த குலோத்துங்கன், 'தமிழ் நயங்களை வெளியிடும் இந்நூற்களாற் புகழ்ப்பெறுவதும் நம் பாக்கியம்' என்று எண்ணினான். தன்னை அவ்வாறு புகழும் ஆசிரியரை வணங்கி ஒரு பாட்டேனும் இயற்றி அவர்பால் தனக்கு உள்ள நன்றியறிவைப் பலரும் அறியும்படி செய்ய வேண்டுமென்பது அவன் கருத்து; அதற்குரிய செவ்வியை எதிர் பார்த்திருந்தான்.

வழக்கம்போல் ஒருநாள் அரசவை கூடியிருந்தது. நியாய சபையாகிய அறங்கூறவையத்தினரும் மந்திரிகளும் பிற அதிகாரிகளும் தங்கள் தங்களுக்குரிய ஆசனங்களில் இருந்தனர். புலவர் பலர் ஒரு வரிசையில்

களிதுளும்பும் முகங்களோடு உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்களுக்குத் தலைவராகக் கூத்தர் அமர்ந்திருந்தார்.

நாள்தோறும் சொல்லும் வழக்கப்படி ஒரு புதிய கவியை அன்று ஒட்டக்கூத்தர் சொல்லத் தொடங்கி,

"ஆடுங்கடைமணி நாவசை யாம லகிலமெல்லாம்
நீடுங் குடையிற் றரித்த பிரான்"

என்று சொல்லிச் சிறிது நிறுத்தினர். உடனே தொடர்ந்தாற் போலச் சிங்காதனத்திலிருந்து,

"........என்று நித்த † நவம்
பாடுங் கவிப் பெருமான்"

என ஓர் ஒலி கேட்டது. எல்லோரும் நிமிர்ந்து அங்கே பார்த்தார்கள். என்ன வியப்பு! சோழமன்னன் தன் ஆசிரியர் பாடலின் பிற்பகுதியைப் பாடுகிறான்:

"........என்று நித்த நவம்
பாடுங் கவிப்பெரு மானொட்டக் கூத்தன்பதாம்புயத்தைச்
சூடுங் குலோத்துங்க சோழனென்றேயெனைச் சொல்லுவரே"

என்று முடித்து நிறுத்தினன். சபையோர் யாவருக்கும் மயிர்க்கூச்செறிந்தது. புலவர்கள் தம் காதையும் கண்ணையும் நம்பவில்லை.

ஒட்டக் கூத்தர் தம்மையே மறந்து விட்டார். சோழவாசனே, நெடுநாளாக எண்ணியிருந்த ஓர் அரும்பெருங் கடமையை நிறைவேற்றிய மகிழ்ச்சி முகத்தே தோன்றக் குறுநகையுடன் வீற்றிருந்தான்.

"உண்மையா இது? அரசரா பாட்டுச் சொன்னர்? கூத்தருடைய பதாம்புயத்தைச் சூடும் குலோத்துங்கனென்றல்லவோ சொல்லுகிறர்!" என்று ஒவ்வொருவரும் தமக்குள் வினவிக் கொண்டனர்.

ஒட்டக்கூத்தர் தம்முடைய உணர்வுபெற்று, "எதிர்பாராதபடி மன்னர்பிரான் இங்ஙனம் வாய்மலர்ந்தருளக் காரணம் என்ன?" என்று பணிவோடு கேட்டார்.

"காரணமா? உலகம் அறிந்ததுதானே? நான் தங்களுடைய மாணக்கன். தங்களிடம் நான் கற்றுக்கொண்டதன் பயனையும் எனது நன்றியறிவையும் ஒருவாறு தெரிவிக்க எண்ணினேன்" என்றான் வேந்தன்.

"நான் ஒரு புலவன்தானே என்னை அப்படிச் சொல்லலாமா? தாங்கள் முடிமன்னரல்லவா?" என்றார் புலவர்பிரான்.

"ஆனாலும் நான் தங்கள் மாணக்கன்தானே? என்னைப் பலவாறு பாராட்டி உலகமுள்ளளவும் என் புகழ் நிலைத்திருக்கும்படி செய்யும் தேவரீருக்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யமுடியும்? இந்த ஒரு செய்யுளைத் தாங்கள் பெரிதாகப் பாராட்டுகிறீர்களே! இதிலும் தங்கள் அடியைப் பின்பற்றித்தானே நான் பாடினேன்? எனக்குத் தமிழ் விஷயத்தில் தனித் தலைமை ஏது?" என்று அரசன் கூறித் தன் பணிவையும் நன்றியறிவையும்

† நவம் பாடுதல் - புதிய சொற்களைப் பாடுதல்.

புலப்படுத்தினான். ஒட்டக்கூத்தரிடத்தில் அவனுக்கிருந்த அன்பை அநுகாறும் ஓரளவு யாவரும் அறிந்திருப்பினும் அன்று மிகவும் நன்றாக அறிந்து கொண்டனர்.

பின்பு ஒருநாள் குலோத்துங்கன் தன் அரண்மனையில் உணவருந்திக் கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது அவன் வாயில் ஒரு சிறு கல் அகப்படவே அவனுக்குக் கடுங்கோபம் உண்டாயிற்று. அரசனுக்கு ராஜஸ குணம் இயல்பல்லவா?

"இந்தமாதிரி கவனமில்லாமல் சமைத்த சமையற்காரனை வேலையை விட்டுத் தள்ளிவிடவேண்டும்" என்று மன்னன் உத்தரவிட்டான். அவனது கட்டளைப்படியே அச்சமையற்காரன் வேலையினின்றும் விலக்கப்பட்டான். பலகாலமாக அரசனுக்கு ஊழியம் புரிந்த அவன் தன் குற்றத்தை நினைந்து வருந்தி அதிகாரிகளிடம் கெஞ்சியும் அவர்கள் இரங்கவில்லை. அரசன் ஆணைக்குமேல் ஓர் ஆணையுண்டா?

சமையற்காரன், 'இனி என்ன செய்வது!' என்று கவலையோடு யோசித்தான்; 'அரசனது ஆணைக்கு மேலே ஒருவர் வார்த்தையும் செல்லாதே!' என்று எண்ணி வருந்தினான். திடீரென்று ஒட்டக்கூத்தருடைய நினைவு வந்தது. உடனே ஓடிச்சென்று கண்ணீர் ஆறாகப் பெருக ஒட்டக்கூத்தரது மாளிகையுட்புகுந்து அவர் காலடியிற் கதறிக்கொண்டு வீழ்ந்தான்; "உங்களை விட்டால் எனக்கு வேறுகதியில்லை. இவ்வளவு காலம் சக்கரவர்த்திக்கு ஊழியம் செய்து வந்தேன். என் தலைவிதி குறுக்கே நின்றதால் இன்று என் வேலை போயிற்று. நீங்களே அடியேனைக் காப்பாற்றவேண்டும். சக்கரவர்த்தியின் கோபத்தை உங்களையன்றி வேறு யாராலும் தணிக்கமுடியாது" என்று முறையிட்டான். அவனுடைய முறையீடு கூத்தருடைய உள்ளத்தை உருக்கியது. நடந்தவற்றை அவன் வாயிலாக அவர் அறிந்தார்; "அரசருடைய உணவென்றால் கவனமாக இருக்கவேண்டாமா? இவ்வளவு குடிகளுக்கும் அவர் உயிரல்லவா?" என்று கேட்டார் கூத்தர்.

"பெருமானே! நான் செய்தது பிழை. அதற்கு என் தலைவிதியை நொந்துகொள்வதையன்றி வேறு வழியில்லை. பெரியவர்கள் இந்த ஏழையை எப்படியாவது காப்பாற்றிவிடவேண்டும்" என்று மீண்டும் கதறினான் அவன்.

கூத்தர், "சரி; நீ வீட்டிற்குப்போ. என்னால் ஏதாவது முடியுமானால் செய்கிறேன்" என்று சொல்லி அவனை அனுப்பினார்.

சில தினங்கள் சென்றன. ஒரு நாள் மாலையில் அரசனும் புலவரும் மகிழ்ச்சியோடு தனியே பல விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தனர். இடையே உணவைப் பற்றிய பேச்சு வந்தது. அதுதான் சமயமென்றறிந்த ஒட்டக்கூத்தர், "மகாராஜாவுடைய மடைப்பள்ளியில் ஏதேனும் மாறுதல் உண்டோ?" என்று விசாரித்தார். "வழக்கமாக இருந்த ஒரு சமையற்காரன் வேலையைவிட்டு நீக்கப்பட்டான்" என்றான் அரசன்.

கூத்தர்: என்ன காரணமோ?

அரசன்: மடையன்; சோற்றிற் கல்லும் மண்ணும் இருப்பதைக்கவனியாமலிருந்தான்.

கூத்தர்: அவன் தொழிலாலும் மடையன்தானே! மகாராஜா இந்தச் சிறு குற்றத்தைப் பெரிதாகக் கருதலாமோ? நாங்களாவது கல்லும் மண்ணும் இருந்தால் கஷ்டப்படுவோம். மகாராஜாவுக்கு அவற்றை யுண்ட பழக்கம் உண்டே!

அவர் சொல்வதன் கருத்து அரசனுக்கு விளங்கவில்லை; "என்ன! எனக்கு எப்படிப் பழக்கம்?" என்று வியப்போடு அவன் கேட்டான்.

"பெரிய மலைகளையும் மண்ணையும் விழுங்கியபழக்கம் மகாராஜாவுக்கு உண்டே! அது மறந்து போயிற்று?" என்று கவிச் சக்கரவர்த்தி சொல்லி விட்டுத் தொடர்ந்து,

‡ "மீனகம் பற்றிய வேலையை மண்ணையவ் வெற்படங்கப்
போனகம் பற்றிய மாலலையோ பொருந் தாவரசர்
கானகம் பற்றக் கனவரை பற்றக் கலங்கள்பற்ற
வானகம் பற்ற வடிவேல் விடுத்த மனதுங்கனே"

என்று ஒரு செய்யுளைப் பாடினர். குலோத்துங்கனுக்கு அவர் கருத்து விளங்கிவிட்டது.

அரசர்களைத் திருமாலின் அம்சமாகக்கருதுவது பெரியோர் வழக்கம். அதனைப் பின் பற்றித் திருமால் செய்த செயல்களை யெல்லாம் அம்மன்னர்கள் செய்தனவாகப் பாடுவர் புலவர். இந்தச் செய்யுளிலும் ஒட்டக்கூத்தர் அங்ஙனம் பாடியிருக்கிறார். "நீ முன்பு சமுத்திரத்தையும் மண்ணுலகத்தையும் மலைகளையும் உணவாக உண்ட திருமாலல்லவா?" என்ற கருத்து இப்பாடலில் அமைந்துள்ளது. 'இவ்வாறு மண்பரப்பையும் மலைகளையும் உண்ட நீ இப்பொழுது மண்ணும் சிறு கல்லும் உணவில் இருந்தன வென்று சினங்கொள்ளலாமா?" என்ற குறிப்பும் வெளிப்படுகின்றது.

சோழமன்னன் அந்தப் பாட்டின் நயத்தில் ஈடுபட்டான். ஒட்டக்கூத்தருடைய சாதுர்யத்தை யுணர்ந்து வியந்தான். அவருடைய திருவுள்ளத்தில் மடையன்பாற் கருணையுண்டாயிருத்தல் புலப்பட்டது. 'ஒட்டக்கூத்தன் பதாம்புயத்தைச்சூடும் குலோத்துங்க சோழனுகிய தான் அப்புலவர் பிரானுடைய குறிப்பறிந்து நடத்தல் கடமையென்று துணிந்தான்.

"தங்கள் உள்ளக்குறிப்பை உணர்ந்தேன். இன்றிரவே அவன் நம் அரண்மனையில் மீட்டும் பணிசெய்யத் தொடங்குவான். தாங்களும் இன்றிரவு என்னோடு விருந்துண்டு மகிழவேண்டும்" என்று அன்போடு அரசன் புகன்றான்.

வேலையினின்றும் விலக்கப்பட்ட சமையற்காரன் அன்றிரவு சமைத்த சமையல் மன்னனுக்காகவா, அன்றிப் புலவருக்காகவா வென்பதை யாரேனும் வரையறுத்துச் சொல்லமுடியுமா?

—கலைமகள்

---

‡ பகையரசர்கள் உனக்கு அஞ்சிக் காட்டையடையவும் பெரிய மலைகளையடையவும் புறநாடுகளுக்குக் கடல் கடந்து செல்லும்பொருட்டுக் கப்பலையடையவும் உயிர் நீங்கி மேலுலகடையவும் கூர்மையான வேலை விட்ட குலோத்துங்கனே! மீன்கள் உள்ளே வாழும் பொருட்டுப் பற்றிய சமுத்திரத்தையும் பூமியையும் அந்த மலைகள் முழுவதையும் உணவாகப் பற்றிய திருமால் நீயல்லவா?

தமிழ் வழக்கு.

(செந்தமிழ்ப் பத்திராசிரியர் உயர்திரு, நாராயணஐயங்கார் அவர்கள்.)

தமிழ் வழக்கெனபது இங்கு, தமிழாகியவழக்கெனவிரியும். வழக்கு எனினும் பாஷைஎனினும் ஒக்கும். அது ஒருவன் கருதிய பொருளை அறிவுறுக்கும் சொற்றொடர்களின் நிகழ்ச்சியாம். சொற்பொருளொற்றுமை நயத்தால், பொருட்டொடர் நிகழ்ச்சியும் வழக்கெனப்படும். தமிழாகிய சொற்றொடர்களின் நிகழ்ச்சியை (தமிழ்ப் பாஷையை) ஆராய்தலால் இதற்குத் தமிழ் வழக்கு எனப் பெயர் கொடுக்கப்பட்டது.

தமிழ் வழக்கு, உலக வழக்கு செய்யுள் வழக்கு என இரு வகைப்படும். உலக வழக்கு—லௌகிக பாஷை. செய்யுள் வழக்கு—காவ்யபாஷை.

உலக வழக்கு செய்யுள் வழக்கு என்னும் அவ்விருவகை வழக்கையும் * முதற்பொருளாகவும், அவ்விருவகை வழக்கிற்கும் † உறுப்பாயுள்ள எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் இவற்றை அம்முதற்பொருள்களின் சினைப்பொருள்களாகவுங்கொண்டு இலக்கணங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன.

இக்கருத்து, தொல்காப்பிய பாயிரத்துள், ''வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின் எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் நாடி'' என்று பனம்பாரனாரால் வெளியிடப்பட்டது.

இதன் பொருள்: 'உலக வழக்கு செய்யுள் வழக்கு என்னும் அவ்விரண்டு முதற்பொருள்களுக்கு முரிய சினைப்பொருள்களாகிய எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் இவற்றின் இலக்கணங்களைச் சொல்ல விரும்பி என்பதாம்.

இதனுள், உலக வழக்கை வழக்கு என்றும், செய்யுள் வழக்கைச் செய்யுள் என்றும் ¶ நாமைகதேசக் கிரகணம் என்னும் நியாயத்தாற் சுருக்கிச் சொல்லலாயிற்று.

---

* முதற் பொருளாவது:— பலசினை (கிளை)களடங்கிய பிண்டமாம். அது பல உறுப்புக்களடங்கிய உடல்போல்வது.

† உறுப்பு எனினும் சினை எனினும் அங்கம் எனினும் ஒக்கும்.

¶ நாமைகதேசக் கிரகணமாவது: ஒரு பொருளுக்குரிய முழுப்பெயரின் ஏகதேசமாகிய ஒரு பகுதியைக் கொண்டு அப்பொருளை வழங்குவது. அது—நாசிங்கப்பிரானைச் சிங்கப்பிரான் எனவும், வீமசேனனை வீமன் எனவும் வழங்குதல் போல இங்கு உலக வழக்கை வழக்கு என்றும், செய்யுள் வழக்கைச் செய்யுள் என்றும் அப்பெயர்களின் நிலைமொழி வருமொழிகளுள் ஒன்று கொண்டு வழங்கியிருப்பது.

"ஆயிரு முதல்" என அகரச்சுட்டுநீண்டு நின்றது; அவ்விருமுதல் என்றபடி வழக்கும் செய்யுளுமாயுள்ள அவ்விரண்டினையும் 'முதல்' என்றமையால், அவற்றின் உறுப்பாயுள்ள எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் அம்முதற் பொருளின் இயை பிரிதாகிய சினை எனப் பொருள் கொள்ளக்கிடக்கின்றன. 0

சொற்றொடர் நிகழ்ச்சியால் ஒலி வடிவான பாஷைக்கு எழுத்தும் சொல்லும் ஒலிவடிவால் ஒற்றுமையுடைமையால் அவை அகத்துறுப்பாகிய சினையேயாம்; அவை, ஒருவனுக்குக் கை கால் விரல் உகிர் முதலியன போல அங்கமாகவும் உபாங்கமாகவும் ஏற்ற பெற்றி கொள்ளக்கிடக்கும்.

பொருள் ஒன்றுமட்டும்ஒலிவடிவான சொற்றொடரின் வேறு யிருத்தலாற் புறத்துறுப்பாகிய சினையாம்; அதுஒருவனுக்கு ஆடை அணிகலன்கள் போல்வது.

இவ்வாறு ஒரு பொருளுக்கு இருவகையுறுப்புக்கள் உண்டு என்பதை, 'புறத்துறுப் பெல்லாம் எவன் செய்யும் யாக்கை-யகத் துறுப் பன்பி லவர்க்கு' என்பதனாலும் அறியலாம்.

ஆகவே, பாஷையாகிய சொற்றொடர் நிகழ்ச்சிக்கு எழுத்தொலியும் சொல்லொலியும் அகத்துறுப்பாகிய சினையாகவும் அச்சொற்றொடரொலிகளால்உணர்த்தப்படும்பொருள்புறத்துறுப்பாகிய சினையாகவும் கொள்ளப்பட்டு அவற்றின் இலக்கணங்கள் தொல்காப்பியனாரால் ஆராய்ந்து உரைக்கப்பட்டன என்பதாம்.

உலக வழக்கிற்கும் செய்யுள் வழக்கிற்கும் உரிய எழுத்திலக்கணங்கள் எழுத்ததிகாரத்தாலும் அவற்றிற்குரிய சொல்லிலக்கணங்கள் சொல்லதிகாரத்தானும் ஒருங்கு உரைக்கப்பட்டன; அவற்றுள் உலக வழக்கிலக்கணங்களே பெரும்பான்மையாகவும் செய்யுள் வழக்கிலக்கணங்கள் சிறுபான்மையாகவும் உள்ளன.

உலக வழக்கிற்குரிய பொருள்களெல்லாம் கற்றுணரவேண்டாது உலகியலறிவாலே பட்டாங்குணர்த்தும் சொல்லுணர்ச்சி கொண்டே தெள்ளிதின் அறியக் கிடத்தலால் அவற்றை இலக்கணங் கூறியுணர்த்ாது விடுத்துச் செய்யுட்குரிய பொருளிலக்கணங்கள், நாடக வழக்கும் உலகியல் வழக்கும் விரவிய புலநெறி வழக்கிற்குரியவாய் நூலறிவானன்றி உலகியலறிவால் அறிதற்கரியனவாயிருத்தலால் அவையே பெரும்பாலும் பொருளதிகாரத்தாற் சொல்லப்பட்டன.

---

0 இப்பாயிரப் பகுதிக்கு இவ்வாறுபொருள்கொள்ளாத பிறரெல்லாம் வேறு வேறு பொருளுரைத்து இடர்ப்படுப.

அவற்றுள், அகத்திணையியல் புறத்திணையியல்களவியல் கற்பியல் பொருளியல் என்னும் இவற்றால் அகப்பொருள் புறப்பொருள்என்னும்இருவகைப்பொருள்பற்றிநிகழும்செய்யுள்வழக்கிற்குரிய பொருளிலக்கணங்கள் வரையறுக்கப்பட்டன. இவைசெய்யுள்வழக்கிற்குப் புறத்துறுப்பாகிய அங்கங்களாம்.

செய்யுளியலால் அப்பொருள் பற்றி நிகழும் செய்யுட்பகுதிகளெல்லாம் வரையறுக்கப்பட்டு அவற்றின் இலக்கணங்களும் உரைக்கப்பட்டன. இவை செய்யுள் வழக்கிற்கு அங்கமாகிய பொருளின் வாயிலாக உபாங்கங்களாம். இவ் அங்கோபாங்கங்கள் சினையின் பாற்பட்டன.

உவமவியல் மெய்ப்பாட்டியல்களிரண்டும் இருவகை வழக்கிற்கும் பொதுவாய் அப்பொருள்பற்றி நிகழும் தோற்றம், சுவை முதலிய காட்சிக்கும் கருத்துக்கும் இலக்காகும். அப்பொருள்களின் இயல்புகளைப் புலப்படுத்தலால் அவை அப்பொருள்களின் வாயிலாக இருவகை வழக்கிற்கும் உபாங்கமாகிய சினைப்பொருள்களாம்.

மரபியலால் அவ்விருவகை வழக்கினும் வழங்கற்குரியபொருட்பெயர் முதலானபலவகை இலக்கணங்களும் அவ்வவ்மரபு பற்றியுரைக்கப்பட்டமையால் அவை அப்பொருளின் புறத்துறுப்பாகி உபாங்கம் என்னும் சினைப்பொருளாயின.

இங்ஙனம் உலக வழக்கும் செய்யுள் வழக்குமாகிய தமிழ்ப் பாஷைக்குரிய எழுத்து சொல் பொருள் என்னும் சினைப் பொருள்களைச் சாங்கோபாங்கம் ஆராய்தலால் தொல்காப்பியம் வழக்கு நூல் என்னும் பாஷாசாஸ்திரமாயிற்று.

இதனுட் சொல்லப்படும் களவு, கற்புமுதலிய பலவகை ஒழுக்கங்களும் பொருளின்பாற்படும்; அப்பொருள் பற்றிவரும் கூற்று, கிளவி, துறை எனப் பெயர்பெறும். சொற்றொடர்களெல்லாம் செய்யுள் வழக்காகிய காவ்யபாஷை யெனப்படும்.

இவ்வாற்றான் உலகவழக்கும் செய்யுள்வழக்கும் வகுத்துரைக்கும் தொல்காப்பியத்துக்கு வழக்கு நூல் என்பது நுவல் பொருள் பற்றிய பெயராயிற்று.

இங்ஙனங் கொள்ளுதலால் தொல்காப்பியம் வழக்கு, (பாஷை) என்னும் ஒரு பொருணுதலிவரும் மூன்றுறுப்படக்கிய பிண்டமாய் ஒரு நூலாயிற்று.

இங்ஙனங் கூறியவாற்றால் தமிழ் வழக்கிற்குரிய பிரமாணம் தொல்காப்பியம் என்பதும், பாஷைக்குவழக்கு என ஒரு பொதுப் பெயர் உண்டென்பதும் நிரூபிக்கலாயிற்று.

விடை யூரும் விமலன்.

(ஸ்ரீலஸ்ரீ ஞானியார் சுவாமிகள் திருமயிலை வெள்ளீச்சரத்தில் 27—4—37ல் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவின் குறிப்பு. திரு. கச்சிமுனிசாமி உடையார் B. A. அவர்களால் எழுதப்பெற்றது.)

அயனும் திருமாலும் வந்து பிறப்பதற்கு ஆசைப்படுகின்ற இச் சிறந்த உலகத்தில் பலவகைப்பட்ட பிறவிகளுக்குள் மிக உயர்ந்த ஒன்றாயிருக்கின்ற மனிதப் பிறவியை அடைந்த நாம் பல பொருள்கள் உடையாராயிருக்கின்றோம். அவற்றுளெல்லாம் மிகச் சிறந்தது அறிவு. எது ஒன்று உடைமையால் எல்லாம் உடையராய்க்கருதப்படுகின்றோமோ, எது ஒன்று இன்மையால் மற்றைய யாவுமிருந்தும் ஒன்றும் இலராய்க் கருதப்படுகின்றோமோ, அது அறிவாகும்.

"அறிவுடையார் எல்லா முடையார் அறிவிலார்
என்னுடையரேனு மிலர்"

இவ்வறிவு ஒன்றே மனிதனைச் சிறப்பிப்பது. இஃது ஆராய்ச்சி அறிவு அனுபவ அறிவு என இருவகைப்படும். ஆராய்ச்சி அறிவு இருந்தபின் தான் அனுபவ அறிவு விளங்கும். ஆராய்ச்சி அறிவை நாம் முன்னர்த் தொழிற்படுத்த வேண்டும். அறிவு தொழிற்பட மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஐந்து கருவிகள் உதவி செய்கின்றன. இவற்றுள் தூரத்தில் சென்று அறியும் இயல்புடைமையின் கண் மிகச் சிறந்த கருவி. கண்ணுக்குப் புலப்படும் பொருள்களை முதலில் ஆராய்ந்து பின் புலப்படாதபொருளை ஆராய்ந்து அதைப் பெற்று அதனால் உண்டாகும் இன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று நிச்சயிப்பவரோ அறிவு பெற்றாராவர்.

கண்ணைக் கொண்டு ஆராயப்புகின் அதற்குப் புலப்படுவது உலகமும் அதிலுள்ள பலவகைப்பட்ட உடல்களுமாம். ஐம்பூத இயற்கை நிலை உலகம், அவற்றின் மாறிய நிலை உடல். உடல்கள் அவன், அவள், அது எனும் மூவகைப் பகுப்பினவாயிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பகுப்பும் பல வேறு வகைப்பட்டிருக்கின்றன. பலவேறு வகைப்பட்ட அவயவப் பகுப்புடைய இவ்வுலகம் அறிவுடையதாயிருக்கவும் இல்லை. உலகத்தை ஐயந்திரிபற உண்மையாய்க் காண்கின்றோம். ஆகவே கண்ணறிவு கொண்டு உலகத்தை ஆராய நுழைந்த காலத்து அஃது பலவேறு வகையாய் அவன், அவள், அது எனும் அவயவப்பகுப்புடையதாய், கண்ணுக்குப் புலப்படுவதாய், அறியாமையுடையதாய்த்தோன்றுகின்றது. ஒரு தன்மைத்தாயிராமல்

பல்வேறு வகையாய் மூன்று அவயவப்பகுப்புடைமையின் உலகம் இயற்கையன்று, நித்தியமன்று, என்பதும், அறிவற்ற பொருளானமையின், தானே தொழிற்படும் சக்தியின்றி ஒருவனால் தொழிற்பட வேண்டுதலின் அது செயப்படுபொருள் என்பதும்; செயப்படுபொருளாய்க் கண்ணால் காணப்படுவதால் அழியும் பொருள் என்பதும் நன்றாய் விளங்குகின்றன.

செயப்படுபொருளாகிய உலகத்திற்குக் கர்த்தா ஒருவன் இருக்க வேண்டும். அவன் நம்மில் ஒருவனன்று, ஏனெனில் நம்மில் யாருக்கும் இவ்வுலகத்தில் ஒரு சிறு பாகத்தையேனும் உண்டு பண்ணிக்கொள்ள ஆற்றலில்லை; நம் உடலில் ஒரு சிறு அவயவத்தையும் உண்டு பண்ணிக் கொள்ள நமக்கு ஆற்றலில்லை என்றால் இப்பெரிய அதி விசித்திரமான உலகத்திற்கு நாம் எங்ஙனம் தலைவராகக்கூடும். ஆகவே உலக கர்த்தா உயிர் வர்க்கங்களில் ஒருவனல்லன். அவனைத் தேடப் புகின் அவன் உலகத்தைக் கடந்திருப்பான்—குடத்தைச் செய்த குயவன் குடத்தைக் கடந்திருப்பது போல். அதனால் அவன் கடவுள். அவன் உலகமாகிய ஐந்து பூதங்களில் ஒன்றல்லன், அவை ஒன்று சேர்ந்த உலகமுமல்லன், உலகத்திலுள்ள உயிர் வர்க்கங்களிலும் ஒன்றல்லன். எனினும் அவன் நம்மால் ஆராயத்தக்கவன். உலகத்தைக்கொண்டு ஆராய்ந்தால் கொஞ்சம் தோன்றுவான். இப்படி ஆராய்ந்து அறிந்து அனுபவித்த பெரியார்களின் வாக்கு இதற்குச் சான்றாயிருக்கின்றது.

> "மண்ணல்லை விண்ணல்லை வலயமல்லை
> மலையல்லை கடலல்லை வாயுவல்லை
> எண்ணல்லை யெழுத்தல்லை யெரியுமல்லை
> யிரவல்லை பகலல்லை யாவுமல்லை
> பெண்ணல்லை யாணல்லை பேடல்லை
> பிறிதல்லை யானாலும் பெரியாய் நீயே
> உண்ணல்லை நல்லார்க்குத் தீயையல்லை
> உணர்வரிய ஒற்றியூருடைய கோவே" —அப்பர்

> "யாவையும் எவருந் தானாய் அவரவர் சமயந்தோறும்
> தோய்விலன் புலனைந்துக்கும் சொலப்படான் உணர்வின் மூர்த்தி
> ஆவிசேர் உயிரி னுள்ளால் ஆதுமோர் பற்றிலாத
> பாவனை யதனைக்கூடில் அவனையுங் கூடலாமே"
>
> —நம்மாழ்வார்

"பெரியாய் நீயே" என்றமையால் அவன் பெருமை உடையவன் என்பது விளங்கும் பெருமை யுடையதைத்தான் நாம் பேசவேண்டும்.

சிறுமையுடையதைப் பேசின் அச்சிறுமை நம்மையே வந்தடையும்; நாம் அழிவது தோன்றுவதில்லை. இறப்பு பிறப்புகள் நிகழ்கின்றனவேயெனின் இறத்தல் அழிதலல்ல. இறத்தல் எனுஞ் சொல் முடிதல் தாண்டுதல் எனப் பொருள்படும். இறக்கின்றேம் என்றால் நாம் ஒன்றைத் தாண்டுகின்றேம் என்பதாகும். அதாவது தூல உடலைத் தாண்டுகின்றேம். "தூல உடல் ஆவினது தோல் என்ன நீங்கவே" என்றார் சிவஞான முனிவர் அகிலாண்டேஸ்வரியம்மைபதிகத்தில். உலகமோ அழியுந்தன்மையுடையது. உலகத்தை ஆராயப்புகுந்து, அது அழியுந் தன்மையுடையது, முடிவில்ஒரு பொருளும் இல்லை யென்று கண்டால் மலைகல்லியும் எலியும் அகப்படவில்லை என்பது போல் நம் ஆராய்சிபயனற்றதாகி விடுமல்லவா! இப்படி அயர்வதற்கு இடந் தராது அப்பருடைய உறுதியான வாக்கு. "உள்நல்லை நல்லார்க்கு" என்று அது உணர்த்துகிறது. நம்மாழ்வாரும் "உணர்வின் மூர்த்தி", என்றோதுகின்றார். கடவுள் நல்லவர்கள் உள்ளத்தில் இன்பந்தருபவனாயிருக்கின்றான். அவனை ஆராய ஆராய இன்பமுண்டாகும். ஆராயாதிருக்க இருக்கத் துன்பமே உண்டாகும். ஆராய்ச்சியினால் மட்டுமே அவ்வின்பப் பொருளை அனுபவிக்கமுடியும்!

இனி வடமொழி நூல்களில் சென்று ஆராயுமிடத்து ஸ்வேதாஸ்வதரம் 5-வது பாகம் 10-வது ஸ்லோகம் 'நீ அவன் அவள் அதுவல்ல' என்று கடவுளைப் பேசுகிறது. தைத்ரீயம் "எந்த இடத்திலிருந்து உன்னால் காணப்படுகின்ற இந்தப் பூதங்கள் தோன்றிற்றே, எதனாலே அது காக்கப் படுகிறதோ, எதில் இவை இலயம் அடைகிறதோ, அந்தப்பொருளை நீ அறிய முயல்" என்று கூறுகிறது. வியாச சூத்திரம் (2-வது சூ.) "எங்கேயிருந்து உலகங்கள் தோன்றிற்றே அது" என்றமையால் உலக காரணன் கடவுள் என்பது விளங்குகின்றது. "ஆன்மாவின் அறிவு சுத்தப்படுவது ஈசுவரனை அறிவதால்" என்றார் நீலகண்ட சிவாசாரியார். நாம் அறிவையும் அறியாமையையும் கூடியவராய் இருக்கின்றேம். அறியாமையால் துக்கமுறுகின்றேம். அறிவு சுத்தப்படக் கடவுளை ஆராயவேண்டும். "ஒரு மரம், அதில் ஒரு புருஷன் மோகனாகி ஈஸ்வரனுயில்லாமையால் அடிமையாயிருப்பதால், எப்போதும் துக்கமுடையவனா யிருக்கிறான்; தன்னிடத்திலேயே யிருக்கிற ஈஸ்வரனை நினைத்தால் மோகம் நீங்கினவனாவான்" என்ற அபிப்பிராயத்தை முண்டகம் தெரிவிக்கிறது. ஈசாவாசியமும் இதே அபிப்பிராயப் படுகிறது. நமக்குள்ள இயற்கை யறிவும் பல நூல்கள்கற்றதன் பயனாய் வந்த அறிவும் குருமொழியால் உண்டான அறிவும் ஆகிய இவ்வளவிருந்தும், ஒன்றைத் தப்பென்று தெரிந்தும் அதை விடாம

விருப்பது மோகமாகும். வாசனை விளாம்பழத்தைக் காட்டி விடுவது போல் மோகம் ஆணவமல உண்மையைக் காட்டிவிடுகிறது.

ஆணவம், கர்மம், மாயை ஆகிய மூன்று மலங்களும் பதின்மூன்று வகையாக வேலைசெய்கின்றன. மோகம், மதம், இராகம், கவலை, தாபம், வாட்டம், விசித்திரம் ஆகிய எழும் ஆணவமல காரியம். மோகம் எது என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. தன்னைப் புகழ்ந்து கொள்ளுதல் மதமாகும். கிடைக்காத பொருளில் ஆசை கொள்ளுதல் இராகம். கிடைத்த பொருள் பிரிந்ததின் காரணமாகப்படும் துக்கம் கவலை. இறப்பை நோக்கி உற்றார் உறவினரும் பிரியநேரிடும் என்று நினைந்து வருந்துதல் தாபம். இறந்தாரை நினைத்து உயிரின் அறிவை இழந்து உடலும் இளைத்தல் வாட்டம். உலகத்தில் எல்லாம் வினைவழியாய் நிகழ்கின்றது என்பதை மறந்து, தன்னால் நிகழ்கின்றது என்றும், தான் பிறருக்கு நன்மை செய்ததாகவும், தான் பிறருக்குத் தீமை செய்ததாகவும் நினைத்தல் விசித்திரம். இன்ப துன்ப உணர்ச்சி கர்மமல காரியம். நமக்குக் கிடைத்த உடம்பு அதிலுள்ள மனம் நாம் இருக்கும் இடம் அனுபவிக்கும் போகப் பொருள்கள் மாயாமல காரியம். ஆகவே மூன்று மலங்களும் பதின்மூன்றுவகையாக வேலை செய்கின்றன. நம்முடைய அறியாமை இப்பதின்மூன்று வகையாயிருக்கின்றது.

இப்பதின்மூன்றும் நம்மால் ஆராயப்படும்பொருளாகிய கடவுளுக்குக் கிடையாது. அப்பொருள் அறியாமை பொருந்திய நம் மனத்தைச் சுத்தப்படுத்தித் துக்கத்தைப் போக்கி இன்பத்தைத் தருவது. "சிவபெருமானாகிய கடவுளே விமலன், நமக்கு மங்களத்தைச் செய்கின்றவன், நாம் மற்றெல்லாவற்றையும் நீக்கிவிட்டு அவனைத் தியானிக்கவேண்டும்" என்கிற அபிப்பிராயத்தை அதர்வசிகை என்னும் உபநிஷத் தெரிவிக்கிறது. எனவே அவன் பதின்மூன்று வகையாக வேலைசெய்யும் மலங்களினின்றும் நீங்கினவன். மலம் அனாதியே இல்லாமையின் சிவன்.

'நிறைமலம் அனாதியின் நீங்கிநிற்றலின்
அறைகுவர் சிவனென அறிவின்மேலவர்'

என்றார் சிவஞான முனிவர். நம்முடைய மலங்கள் கழிய நாம் மலமில்லாதவனை—விமலனை—தியானிக்கவேண்டும்.

எவன் தன் ஆன்மாவில் உள்ள கடவுளைப் பார்த்தானோ அவன்தான் தீரன் என்று கடோபநிஷத் பேசுகிறது. அக்கடவுள் தூலசரீரத்திலும் (தூணிலும்) சூக்குமசரீரத்திலும் (துரும்பிலும்) இருப்பான். துக்கத்தை அடைத்து

வைத்திருப்பவன் துக்கத்தினின்றும் எப்படி நீங்குகிறதில்லையோ அது போல் கடவுள் உள்ளேயிருந்தால் மட்டுமே துன்பம் போவதில்லை. துக்கத்தை வெளியில் கொட்டி ஆற்றிவிட்டவன் எப்படி அதனால் துன்புறவில்லையோ அதுபோல் உள்ளிருக்கும் கடவுள் வெளியில் வந்தால்தான் உயிர்கள் துன்பம் நீங்கி இன்பம் அடையும். "ஆவுறு பிணிகெட ஆவின் பால் கறந்து ஆவினுக்கூட்டல்போல்" உள்ளிருக்கும் கடவுளை வெளிவரச் செய்து மறுபடியும் உள்ளே போகச்செய்தால் தான் நமக்கு இன்பம் கிடைக்கும்.

"என்னிலாரு மெனக்கினி யாரிலை
என்னிலும் மினியாளொருவ னுளன்
என்னுளே யுயிர்ப்பாய்ப் புறம்போந்துபுக்
கென்னுளே நிற்கும் இன்னம்ப ரீசனே"

என்றார் நாவுக்கரசர். உள்ளிருக்குங் கடவுளை வெளிவரச் செய்து மறுபடியும் உள்ளே நிறுத்தி வைக்கும் அறிவும் ஆற்றலும் மலத்தால் கட்டுண்டுள்ள உயிர்களாகிய நமக்கு இல்லை. ஆகையால் கருணாமூர்த்தியாகிய கடவுள் உயிர்கள்படும் துன்பத்திற் கிரங்கி அவரே திருமேனி தாங்கி வெளிவருகின்றார். அவர் கொள்ளும் திருமேனி கர்மத்தாலன்று கருணையினலாகும். "அருளால் மேனிசாத்திய" என்றார் ஒரு பெரியார். "நந்தம் கருமேனி கழிக்க வந்த கருணையின் வடிவு" என்றது சித்தியார். கருணை, தயை, கிருபை, உமை என்பன ஒரே பொருளைக் குறிப்பின. "உமையலா துருவமில்லை" என்னும் அப்பர் வாக்கை நோக்கவும்.

கருணையினால் கடவுள் வடிவங்கொள்ளும்போது முற்றறிவுடையவனாகலின் உயிர்களின் பக்குவத் தன்மைக்குத் தக்கவாறு ஒன்பது வகைத் திருமேனிகள் கொள்ளுகின்றான். நாதம், விந்து, சத்தி, சிவம் எனும் அருவத் திருமேனி நான்கும், இலிங்கமெனும் அருவுருவத் திருமேனி ஒன்றும், பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேஸ்வரன் எனும் உருவத் திருமேனி நான்கும் ஆக ஒன்பது வடிவங்கள் கொள்கின்றான். பிரமனாய்ப் படைத்தும், விஷ்ணுவாய்க் காத்தும், உருத்திரனாய் ஒடுக்கியும், மகேஸ்வரனாய் மறைத்தும், நாத விந்து சத்தி சிவமாய் அருளியும் ஐந்தொழிலை இயற்றுகின்றான். நிஷ்கிரியத்திற்கு அருவுருவத் திருமேனி கொள்கிறான். இவ்வொன்பது வடிவங்களாகியும் இவற்றைக் கடந்தும் அவன் இருக்கின்றான். கடவுள் கொள்ளும் உருவத் திருமேனிகள் போக வடிவம், கோரவடிம், யோகவடிவம் என மூவகைப்படும். உயிர்கள் உலக இன்பங்களை அனுபவிக்கப் போக வடிவமும், உயிர்களின் வினைகழியக் கோரவடிவமும், உயிர்கள் முத்திபெற யோக வடிவமுங்கொள்ளுகிறார்.

"போகியா யிருந் துயிர்க்குப் போகத்தைப் புரிதல்ஓரார்
யோகியா யோக முத்தி உதவுதல் அதுவும் ஓரார்
வேகியா னூற்போற் செய்த வினையினை வீட்ட லோரார்
ஊகியா மூடரெல்லாம் உம்பரின் ஒருவன் என்பர்''

அம்மையோடு கூடியிருக்கும் வடிவம் போக வடிவம். அதிகை முதலிய வீரஸ்தானங்களில் அம்பு வில் முதலிய ஆயுதங்கள் தாங்கி இருக்கும் வடிவம் கோரவடிவம். தட்சிணாமூர்த்தி வடிவம் யோகவடிவம்.

ஈண்டுப் பேசப்படுவது போக வடிவம். "இடப்பாக மாதராளோ டியைந்துயிர்க் கின்ப மென்று மடைபரனும்'' என்றமையால், உயிர்க்குப் போகத்தைப் புரிய இறைவன் அம்மையோடு கூடிப் போக வடிவங் கொண்டான். உலகத்தின் சாரம் தர்மம். "தர்மசாரம் இதம்ஜகத்'' என்றார் வால்மீகர். தருமத்தைப் போற்றிடின் அன்பு வளரும், அன்பு முதிர அருள் விளங்கும். அன்பும் அருளும் வந்தவழி தவம் சித்திக்கும். பின் மனந் தெளியப் பெற்று உயிர் கடவுளைச் சேரும். சேரவே பிறப்பு நீங்கிப் பழமையாய்ச் சார்ந்திருக்கப்பட்ட மும்மலங்களும் கழிந்து இன்ப முண்டாகும். எனவே தருமத்தின் உயர்வை யாரே அறையவல்லார்.

"தருமமே போற்றிடின் அன்பு சார்ந்திடும்
அருளெனுங் குழவியு மணையு மாங்கவை
வருவழி தவமெனு மாட்சி யெய்துமேல்
தெருளுறு மவ்வுயிர் சிவனைச் சேருமால்
சேர்ந்துழிப் பிறவியும் தீரும் தொன்மையாய்ச்
சார்ந்திடு மூவகைத் தளையும் நீங்கிடும்
பேர்ந்திட லரியதோர் பேரின்ப மதனை
ஆர்ந்திடு மதன்பரி சறைய வல்லதோ.''?

இத்தகைய தருமம் மகா சங்கார காலத்தில் தானும் அழிய நேரிடுமென் றேங்கி யோசித்து விடையுருக்கொண்டு இறைவனை யடைந்து "யானிற வாமையும் தேவரீருக்கு வாகனமாகுந் தன்மையும் மிக்க வலியுடைமையும் பெற்று உயிர் வாழ அடியேனுக் கருளவேண்டும்'' என்று வேண்டி நின்றது. அடைந்தோரைக்காக்கின்ற அருட்கடலாகிய இறைவர் தருமதேவதையை ஏற்றுக்கொண்டு எப்போதும் நீங்காது தன்னிடத்து ஊர்தியாய் வைத்துக் கொண்டார். அந்நாள்முதல் இறைவன் அம்மையோடும் முருகப் பெருமானோடும் தரும தேவதையாகிய விடையை ஊர்ந்து அடியார்களுக்குக் காட்சி கொடுத்தருளா நின்றனர்.

—சித்தாந்தம்.

உ

மாதர் மறுமணம்.

(தருமர் சாற்றுவது)

மாதர் மறுமணம் என்பது தன் பெயரளவானே மறுமணத்தை விரும்பி ஆதரிக்கிற அல்லது வெறுத்து ஆட்சேபிக்கிற இருவகையானஎல்லாஆடவரையும் ஒழித்துநிற்பதென்பதும், மாதருள்ளும் மறுமணத்திற்குத் தகுதிவாய்ந்த கைம்மையர் அல்லது முதல் மணஞ்செய்துகொண்டு விலகி மறுமணம் செய்துகொள்ள அவாவும் மங்கையர் என்னும் இருசாரார் தவிர ஏனை முதல்மணஞ் செய்து வாழும் மங்கையரையும், மணமாகாத கன்னிகைகளையும், மணஞ்செய்து கணவனிழந்தும் மறுமணஞ் செய்துகொள்ள அவாவில்லாத மாதரையும் ஒழித்து நிற்கின்றதென்பதும் தானே போதருகின்றது.

எனவே எல்லா ஆடவர்கட்கும், மாதருள் கன்னிகைகட்கும், மணஞ் செய்து வாழும் மங்கையருக்கும், மணஞ்செய்து கணவனிழந்தும் மறுமணஞ் செய்துகொள்ள அவாவாத மாதருக்கும் இம்மாதர் மறுமணம் ஒரு பயனும் தருவதில்லை என்பதும் பெறப்படுகின்றது. எதனாலெனின் இது மறுமணம் என்ற ஒரு பயனை தருமன்றி வேறொன்றும் சாதிப்பதில்லை என்பது அதன் பெயரளவானே விளங்குவதால், அந்த மறுமண்ம் என்பதை விரும்பாதவருக்கு அது யாது பலனைச் செய்யப்போகிறதென்பதுதானே தெளிய விளங்குவதனாலென்க.

இன்னும் மறுமணமாதர், அல்லது மறுமணமாதர்கள் என்னும் உயர்திணைச் சொல்லாகயின்றி மாதர்மறுமணம் என்று இலக்கணச் சிறப்பில் பெயராய் அமைந்திருப்பதும் ஊன்றி நோக்கும் காலத்துச் சிறப்பில்லாத செயல் என்பதும் அதனுள்ளாகவே அமைந்து விளங்குவது தெரியவருகிறது. இது நிற்க.

மாதர் மறுமணத்தால் இளவிதவையர் துயர் நீங்க ஏதுவாகாதோ எனின்? நன்று சொன்னாய்! இளவிதவையர்பெருகுவதற்கு மூலகாரணமாய பாலிகை மணம் ஒழிந்தபாடில்லை. அதற்கு ஏற்பட்ட சட்டங்களும் பலன் தருவதாயில்லை இவ்வாறு இருக்கும் நிலையில் இளம் விதவையர் உற்பத்தியாவதைத் தடுக்கவேண்டிய காரியங்களைச் செய்யாது அதனை வளர விடுத்து விதவை மணம் செய்தால் மரம் வளரவிட்டு வளரவிட்டு வெகு பிரயத்தனத்தோடு பெருமுயற்சி செய்து அம் மரத்தில் ஏதோ ஒரு பகுதியில் சிறிது குறைபடுத்துவதை ஒத்ததாய் இருக்கிறது. மரம் வளருமுன் முளையிற் பறித்தெடுத்தலாகியகாரியம் இளம்பாலிகை மணத்தைத் தடுக்கும் பணியேயாம். அதுவே சிறந்ததாக விளங்கும் என்க. வளர்ந்த மரத்தில் ஓர் பகுதியைக் குறைப்பதால் மரம் கெடாதவாறுபோல பாலிகை மணத்தால் விதவைகளை வளரவிடுத்து சிலவிதவைகளுக்கு

186961

மட்டும் மறுமணம் செய்வதால் எல்லோர்க்கும் துயர்நீக்கி விதவைகளைக்களைய முடியாதென்க.

இளவிதவைகளேயன்றி இல்லத்துறை மடந்தையரும் குடும்பத்தில் ஒவ்வாத நிலையில் வாழ்வதைவிட மறுமணம் செய்து வாழலாகாதோ எனின்? வெகுநன்று! ஒவ்வாத நிலைமை என்பது எல்லாருக்கும் எல்லாக்குடும்பத்திலும் உள்ள இயற்கையே. ஒவ்வொருசமயம் ஒவ்வொரு விவகாரத்தில் ஒவ்வாதிருக்கலாம். பின் ஒத்துவரக் கூடும். இது எங்கும் காணக்கூடியதே. ஒவ்வாமையானது பெரும்பான்மையாக நீடித்து விளங்குமாயின் அது இல்லத்தில் இன்பம் தராது என்பது இயல்பே. ஆனால் அதற்கு மூலகாரணம் இளமையில் தங்கள் மனப்பான்மை ஒற்றுமையையுணரா முன்னர் செய்யும் மணமேயாம். இதற்கும் இளமை மணமே மூலகாரணமாம். அன்றி மறுமணம் செய்துகொள்வதென்று கொண்டால் தனக்குத் தன் மனம் போனபோக்கெல்லாம் போகாவிட்டால் கணவன்மேல் குற்றம். அக்காரணத்தினாலும் தன் கணவனைவிடக் காளை ஒருவன் மிக எழிலும் இளமையும் உடையவனாய் காணப்பட்டால் அவன்மேற் காதல் கொள்ளுதலும் மனதின் இயற்கை அக்காரணத்தினாலும் கொண்ட கணவனைத் திண்டாட விட்டு வந்த கணவனை மணந்து அவனோடு மருவி வாழ்ந்து வரும்படி நேரும். அப்போதும் அவன் வறுமையுடையவனாகவோ, வருவாயில்லாதவனாகவோ இருப்பானாயின் அவனிடம் தன்னைப்பேணும் சக்தியில்லை. ஆனால், அழகு இளமை முதலியவற்றில் குறைவின்மையால் பிரியவும் மனமில்லை. எனவே அவாவி வாழ்வதற்கு இவனையும் தன்னை ஆதரித்துப் போற்ற வேறொருவனையும் விரும்பவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. அப்போது வேறொரு கணவனை மறுமணஞ் செய்து வாழ்கிறாள். இவ்வாறாக வாழும் மறுமணவாழ்க்கைக்கும் தேவைக்குத் தக்கபடி கணவனைப் பொருள் விரும்பிக் கூடும் வேசைத் தொழிலுக்கும் சிறிதும் வேற்றுமையில்லை. மேலும் இத்தொழிலல்லாவது மறுமண வாழ்க்கைப்படினும் கணவனுக்கு அடங்கி நடத்தல் முதலியவற்றால் பெண்கள் சுதந்திர வாழ்விற்குப் பங்கம் ஏற்படும். வேசைத் தொழிலிலோ அம்மாதிரி அடங்கி நடக்கவேண்டிய அவசியமேயில்லை. இதுவரை கூறியதிலிருந்து மாதர் மறுமணமென்பது ஒருபலனும் இல்லாத செயல் என்பதும், மாதர் மறுமணத்தால் இளவிதவையர் துயர் நீக்க நினைப்பதினும், வேசைத் தொழிலில் ஈடுபடும்படிச் செய்வது அதிகபலன் தருவதாகும் என்பதும் பெறப்படுகிறது. எனவே பெண்கள் சுதந்திரவாழ்விற்குக்கைகொடுத்து அவர்துயர் தீர்ப்பதற்குக்கச்சைகட்டிக்கொண்டுமுன்னின்று மறுமணப்பிரசாரம் செய்துமார்தட்டும் இளைஞர்கள் இனி அதைவிடுத்து வேசைத்தொழிலில் ஈடுபடும்படி பிரசாரம் செய்வதே மிகவும் சிறந்ததாகவிளங்குகிறது.

உ

திருக் கயிலாயகிரி யாத்திரை.

(ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விஜயத்தில் ஸ்ரீ சித்பவாநந்த சுவாமிகள் எழுதியது)

"வேற்றாகி விண்ணாகி நின்றாய் போற்றி
மீளாமே யாளென்னைக் கொண்டாய் போற்றி
ஊற்றாகி யுள்ளே யொளித்தாய் போற்றி
யோவாத சத்தத் தொலியே போற்றி
ஆற்றாகி யங்கே யமர்ந்தாய் போற்றி
யாறங்க நால்வேத மானாய் போற்றி
காற்றாகி யெங்குங் கலந்தாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி."

"பிச்சாடல் பேயோ டுகந்தாய் போற்றி
பிறவி யறுக்கும் பிரானே போற்றி
வைச்சாட னன்று மகிழ்ந்தாய் போற்றி
மருவியென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
பொய்ச்சார் புரமூன்று மெய்தாய் போற்றி
போகாதென் சிந்தை புகுந்தாய் போற்றி
கச்சாக நாக மசைத்தாய் போற்றி
கயிலை மலையானே போற்றி போற்றி".

பூலோகத்தில் திருக் கயிலாகிரி என்று ஒரு ஸ்தலம் இருக்கிறது. மற்ற க்ஷேத்திரங்களுக்குப் போன்று இதற்கும் யாத்திரை போகக்கூடும் என்பது பலர்க்குத்தெரியாது. முன்னாளில் பெரியார்கள் பலர் கயிலாய கிரிக்கு யாத்திரைசெய்த வரலாறுகள் இருக்கின்றன. அவைகளில் முக்கிய மானவைபாண்டவர்களைப்பற்றியதும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப்பற்றியது மாம். அப்பர்சுவாமிகள் கயிலையைநோக்கிவட திசையாகச்சென்றார். அங்குச் சென்று இறைவனை வழுத்தவேண்டுமென்ற பேரவா அவர்க்கு உண்டா யிற்று. ஆனால் மேலும் செல்லச் சரீரம் இடங்கொடுக்கவில்லை. உடலால் ஏற்பட்ட இடைஞ்சலை எண்ணி அவர் வருந்துகையில், கயிலையின் தரிச னத்தைத் திருவையாற்றினின்றே பெறும்படி அவர்க்கு அனுக்கிரகம் உண் டாயிற்று. அம்மலை எங்கிருக்கிறது, அதன் சிறப்பு என்ன என்பது பலர்க்குத் தெரியாது.

பூர்வகாலத்தில் தீர்த்த யாத்திரை பண்ணுவது மிகக் கடினமா யிருந்தது. பிரயாண வசதிகள் அப்போது கிடையவே கிடையா. வழியில் விபத்துக்கள் பல இருந்தன. காசி போன்ற இடங்களுக்குப் போய் வரு வதே செயற்கரிய செய்கையாயிருந்தது. கயிலாத்துக்குப்போவது இன்னும்

எவ்வளவு கஷ்டமானது என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். அந்நாளில் அதை நோக்கிச் சென்றவர்கள் திரும்பி வரவில்லையாதலால் கயிலாயம் போவது பரகதியடைவதோடு ஒப்பிடப்பட்டது. அது சிவனுடைய உறைவிடம். சிவசாயுச்யம் என்பதும் அதுவே. அங்குச் செல்பவர் சிவனோடு லயமாகி விடுகின்றனர். மரணமடைபவர் கயிலாயபதவியைப் பெற்றுவிட்டதாகக் கருதப்படுகிறார். கயிலையைப்பற்றி இன்றைக்கு இவ்வாறு கருதப்படுகிறது.

தில்லையம்பலம் என்பது ஒரு பாரமார்த்திக நிலையாயிருப்பது போன்று அப்பெயர் பூண்ட ஸ்தலம் ஒன்று மண்ணுலகிலும் உண்டு. பாரமார்த்திக உண்மையை விளக்கிக்காட்டும் முறையில் அக்கோயில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருக்கயிலாயம் இயற்கையாகவே கோயில் போன்று அமைந்துள்ளது. இது இமய மலையின் வடசாரலில் மேற்குத் திபேத்தில் இருக்கிறது. இமயமலை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப் பட்டுள்ளது. சிறிய இமயம், பெரிய இமயம், எல்லை கடந்த இமயம் என்று அப்பிரிவுகளுக்குப் பெயர். ஆங்கிலத்தில் The Lesser Himalayas, the Greater Himalayas, and the Trans-Himalayas) என்று அப்பிரிவுகளைச் சொல்லுவார்கள். கயிலாயம் எல்லை கடந்த இமயத்தில் இருக்கிறது. பெரிய இமயம் என்றைக்கும் உருகாத பனிக்கட்டியை உடையது. இந்தியாவுக்கு வடபுறத்தில் இயற்கை யெல்லையாக ஏற்பட்டது இதுவே. கிழமேற்கில்இது இரண்டாயிரம் மைல் தூரமுள்ளது. இதைக்கடந்து வடபுறம் செல்லுதற்கு வசதியான கணவாய்கள் இல்லை. உபயோகத்தில் உள்ள சில கணவாய்கள் வேனிற் காலத்தில் மட்டும் வழிதிறக்கப்படுகின்றன. மற்றைக் காலங்களில் அவைகள் பனிக்கட்டியால் மூடிக்கிடக்கும். இக்கணவாய்களில் ஒன்றாகிய லிப்புத்தடாகக் கணவாய் வழியாக யாத்திரைவாசிகள் இப்போது பெரிதும் கயிலாயத்துக்குப் போகின்றனர்.

பெரிய இமயத்தின் தென்சாரலில் பேர் பெற்ற வேறு பல க்ஷேத்திரங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் முக்கியமானவை திருக்கேதாரம், பத்ரிகாஸ்ரமம், கங்கோத்ரி, யமுனோத்ரி, அமரநாதம், பசுபதிநாதம் என்பனவாம். இவைகளுக்கு வருஷந்தோறும் ஆயிரக்கணக்கான யாத்திரைவாசிகள் போய்வருகின்றனர். பிரயாணமும் அவ்வளவு கடினமானதன்று. இக்காலத்திற் பாதைகள் மிகவும் திருத்தப்பெற்றிருக்கின்றன. வயதுசென்றவர்களுங் கூடப் பயணம் போவதைக்காணலாம்.

கயிலாய யாத்திரை ஒன்றுமட்டும் இன்றைக்கும் கடினமானதாயிருக்கிறது. சிலவருஷங்களுக்கு முன்பு இங்குச் சென்றவர்களின் தொகை மிக மிகக் குறைவு. இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்கொரு தடவை யாரோ

இரண்டொருவர் இதைப்போய்த் தரிசித்து வருவார்கள். ஆபத்துக்கு உட்பட்டு மடிந்து போவதும் சர்வசாதாரணம். வட இந்தியாவில் உள்ள வயிராகிகள் இந்த யாத்திரையை மேற்கொண்டு மடிவதையே ஒரு புண்ணியகர்மமாகக்கொண்டு சென்றனர். காலக்கிரமத்தில் பாதைகள் பெரிதும் செப்பனிடப்பட்டிருக்கின்றன. இன்றைக்குவழியின் நிலைமை மிகவும் பொருத்தமானதாயிருக்கிறது. கடக்க முடியாத அவ்வளவு கஷ்டமுடையதுமன்று. யாத்திரையில் சிரத்தையில்லாதவர்களும் சுலபமாகப் போகக் கூடிய சௌகரியம் வாய்க்கப் பெற்றதுமன்று. சிரமத்தைப் பொருட்படுத்தாது போகின்றவர்களுக்கு இது சாத்தியமாகும். இந்தியாவின் பல மாகாணங்களினின்றும் இப்போது சுமார் நூறுபேர் வருஷந்தோறும் போகின்றனர். வங்காளத்தினின்றும், ஐக்கியமாகாணத்தினின்றும் பெண்பாலாரும் சிலர் செல்கின்றனர். மற்ற மாகாணங்களினின்று பெண்மக்கள் போகும் வழக்கம் இன்னும் அதிகரிக்கவில்லை. இன்னும் கொஞ்சகாலத்துக்குள் கயிலாய யாத்திரை மிகவும் பிரசித்திபெறும் அறிகுறிகள் காணப்படுகின்றன.

இந்தியாவுக்குச் சிரசாயிருப்பது இமயமலை. பல்லாயிரம் வருஷங்களாக இந்த நாட்டில் எண்ணப்பட்ட உயர்ந்த எண்ணங்களும் மேலான கோட்பாடுகளும் இந்த மலையினுள் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கன்னியாகுமரி முதல் காஷ்மீரம் வரையில் உள்ள பிரதேசங்களின் சீரிய விற்பன்னங்களுக் கெல்லாம் உறைவிடமாயிருப்பதுஇது. ஆங்காங்கு அவதரித்த பெரியோர் பலர் இங்குச்சென்று சிறிது காலமாவது வாசஞ் செய்யவிரும்பினர். உலகிலேயே மிகப்பெரிய மலையாகிய இது உயர்ந்த எண்ணங்களுக்கெல்லாம் புகலிடமாய் அமைந்திருக்கிறது. இது நிலைத்திருப்பது போன்று இந்தியாவின் நாகரிகமும் அழிவற்றிருக்கும் என்று பெரியோர்களால் கருதப்படுகிறது. கங்கை, யமுனை, சிந்து, பிரம்மபுத்ரா போன்ற புண்ணிய நதிகளெல்லாம் இதில் உற்பத்தியாகி இந்தியாவுக்குள் வருகின்றன. ஆக இமயமலை இந்தியாவுக்கு ஞானசம்பந்தமான உணவை அளித்துக்கொண்டிக்கிறது.

இமயமலைக்கு முடியாயிருப்பது கயிலாயகிரி. அதற்கு அருகாமையில் மானஸசரோவரம் என்று ஒரு தடாகம் இருக்கிறது. அழகில் அதற்கு ஒப்பான தடாகம் வேறுளதுவும் இல்லை என்பது உலகம் முழுவதையும் சுற்றிப்பார்த்தவர்கள் கொள்கை. கயிலாயமும் மானஸசரோவரமும் சேர்ந்து கௌரி சங்கர் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஸ்தலம் ஹிந்துக்களுக்கும், பௌத்தர்களுக்கும் புண்ணியம் வாய்ந்தது. திபேத்தில் இருப்பவர்களெல்லாம் புத்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். கடவுள் வழிபாடு அவர்

களுக்கில்லை. முன் காலத்தில் புத்த மதம் இந்தியாவில் என்ன நிலைமையில் இருந்ததோ அதே நிலைமையில் இன்று அது திபேத்தில் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. புத்த மதத்தின் மேலான அம்ஸங்களை யெல்லாம் ஹிந்துமதம் தன்னகத்து எடுத்து இணைத்துக்கொண்டுள்ளது எனும் உண்மையும் திபேத்துக்குச் சென்று பார்த்தால் விளங்கும். திபேத்தில் உள்ள பௌத்தர்கள் கயிலாயகிரியின் மீதும், மானஸசரோவரம் தடாகத்தின் மீதும் கொண்டுள்ள பயபக்தி இணையற்றது. ஹிந்துக்களோடுகூடி அவர்கள் கயிலையைச் சிவனது உறைவிடம்என்கின்றனர். சிவபதவி என்பதும் மகா நிர்வாணம் என்பதும் அவர்களுக்கு ஒன்றே. புத்தர்கள் பலர் கயிலையின்கண் மகா நிர்வாணம் அடைந்துள்ளனர் என்று அவர்கள் சொல்கின்றனர். இந்தியாவினின்று கயிலைக்குப் போகின்றவர்களிடத்தில் அவர்கள் பேரன்பு பாராட்டுகின்றனர். ஹிந்துக்கள் தொன்றுதொட்டு இந்த க்ஷேத்திரத்தைப் பயபக்தியுடன் பாராட்டி வந்திருக்கின்றனர். பூர்வ காலத்தில் பல மகரிஷிகள் இப்பதியின்கண் தபசு பண்ணிக்கொண்டிருந்ததாக ஐதிகம் உண்டு. அவர்கள் தபசு புரிந்த இடங்கள் இன்றைக்கும் காண்பிக்கப்படுகின்றன. அசுரர்கள் தபசு பண்ணிய இடங்களும் அங்குக் காண்பிக்கப்படுகின்றன. இராவணனைப் பற்றிய வரலாறு திபேத்தில் ஏராளமாயுண்டு. கயிலையை எடுத்துக்கொண்டு போதற்காக இலங்கை வேந்தன் வந்தவிதம், அவன் தவமிழைத்த தடாகம், கயிலையை எடுக்க முயன்றது ஆகியவைகள் அப்பிரதேசத்தில் பெரிதும் சொல்லப்படுகின்றன.

கடவுள் பக்தியில்லாதவர்களும் கயிலையைப் போய்ப்பார்த்தால் அது உலகில் ஓர் அற்புதமான இடம் என்று ஒத்துக்கொள்வர். இரவும் பகலும் வேளைதோறும் அதன் தோற்றத்தில் உண்டாகும் வேறுபாடுகள், வேறுபாடுகளுக்கிடையில் அதன்கண் மாறாது மிளிரும் மகிமை, அவ்விடத்தில் உள்ள மனதைக்கவரும் அருட் பிழம்பு ஆகியவைகளை மானுடர் யாரும் மறுக்கமுடியாது.

இமயமலையில் அல்மோரா எனும் ஊரினின்று கயிலைக்குச்சென்று, திரும்பவும் அவ்வூர் வருதற்கு ஐந்நூறு மைலுக்குச் சற்று அதிகமாகவே இருக்கின்றது. பாதைமிக ஒடுங்கியது. வண்டி முதலியவைகள் அங்குச் செல்லா. யாத்திரைவாசிகள் நடந்தேசெல்லவேண்டும். வழிமுழுதும்நடக்க இயலாதவர்கள், அல்லது ஐதிகமாக யாத்திரை பண்ண இயலாதவர்கள் சிற்சில இடங்களில் குதிரையின்மீது போகலாம். யாத்திரைகளில் இது ஒப்பற்றது. அநேகவிதமான அரிய அனுபவங்கள் இதில் உண்டாகின்றன. பார்ப்பதற்கு அரிய காட்சிகள், மீளுதற்கு அரிய ஆபத்துக்கள், செய்தற்கு அரிய தபசு ஆகியவைகள் ஒன்று கூடியது இந்த யாத்திரை. தென்னிந்தியாவினின்று நாங்கள் ஒரு சிலர் சென்ற மேமாதம் இந்த யாத்திரையின் பொருட்டு இமய மலைக்குள் சென்றோம்; ஆகஸ்டுமாதத்தில் அம்மலையினின்று வெளியே வந்தோம். எங்கள் யாத்திரையின் வரலாறு முழுதும் விஜயத்தில் தொடர்ந்து பிரசுரிக்கப்படும். அதில் மூன்று பாகங்கள் அடங்கியிருக்கும். முதலாவது பாகத்தில் யாத்திரை நடந்தேறியவாறு விளக்கப்படும். இரண்டாவது பாகத்தில், யாத்திரையினால் உண்டான நன்மைகள் சொல்லப்படும். இறுதியாகத் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் கயிலையைப் பற்றிப் பாடிய தேவாரத்துக்கும் நாங்கள் கண்ட காட்சிக்கும் இடையே ஏற்பட்ட பொருத்தம் விளக்கப்படும்.

செந்தமிழ்த் தென்றல்.

(வித்துவான், திரு, A. சண்முகவேற் பிள்ளை யவர்கள்.)

தென்றற் காற்றே! தென்றற் காற்றே!
மன்றல் தவழுந் தென்றற் காற்றே!
குன்றப் பொதியி னின்றே தோன்றி
அன்று மின்று நன்றே சென்று
அறிவு கொளீஇ அழகுற நடைபெறும்
தென்றற் காற்றே! தென்றற் காற்றே!
குருமுனி நாவினிற் சிறுநடை கற்று
"வையை யென்னும் பொய்யாக் குலக்கொடி"
சுற்றிப் படர்தரும் வெற்றிசேர் கூடல்
பங்கம தற்றெளிர் சங்கம தேறி
எங்குஞ் செலீஇத் தங்கிய தென்றலே!
சீர்நிறை மூவரும் பேர்நிறை யேனையக்
குறுநில மன்னரும் பெருநிலக் கிழவரும்
விரும்பி வளர்த்த அருந்தமிழ்த் தென்றலே!
தேனின முரலுந் தென்றமிழ்த் தென்றலே!
பைங்கிளி பயிரும் பைந்தமிழ்த் தென்றலே!
தீங்குயில் மிழற்றுந் தீந்தமிழ்த் தென்றலே!
பூவை பாடப் பொலிவுறுந் தென்றலே!
வள்ளியோ ரறியுந் தெள்ளிய தென்றலே!
செந்நாப் புலவர்தம் திருவா யதனிடை
எந்நா ளோறு மிலகுறுந் தென்றலே!
வானவர் வாழ்த்தும் வளந்தனை யறிந்து
மக்கள் மனையொ டொக்கலுஞ் சேர்தர
நாளும் பருகுற நலந்தனி சிறக்கத்
தமிழர்கள் போற்றும் தண்டமிழ்த் தென்றலே!
ஓங்கி யாங்கள் உரம்பெறீஇ வளரப்
பாங்குற வீசும் பழந்தமிழ்த் தென்றலே!
ஏங்கெமை நீங்கிநீ யாங்குறைந் தனையோ!
காலெனும் பேர்நிறீஇக் கருங்கடல் தாவிய

மேற்றிசைக் காற்றும் வேற்றிசை ஆங்கிலம்
காலையு மாலையுங் கடிதே அடித்துப்
பால்மண மாறாப் பாலர் தம்மையும்
ஏக்க மிகுதரத் தாக்கி நின்றம்ம!
ஆண்மை குன்றி அடிமை ஒன்றி
மிடிமை யொன்றுநங் குடிமை யாக
நிச்ச நிரப்பக் கச்சங் கட்டி
அச்சமுந் துன்பமு மெச்சமே யாக
தூங்கிச் சோர்ந் தேங்கியாம் புலம்ப
பன்னருந் தென்றல் இன்னுயிர் கொண்டுநீ
யாங்கொழிந் தனையோ! யாங்கொழிந் தனையோ!
கண்டில மாகிக் கலங்கின நேடி
இந்நாட் கண்டன மென்னே கலங்குற
நன்றி யறியா நடையினர் சூழ்ச்சியால்
வடவெலை கடந்து திடமுடன் நந்தம்
விருப்ப மின்றி 'விறுவிறு' வென்றே
மாறு தடிக்குஞ் சூறு வளியாம்
பூசற் காற்றே நேசத் தென்றலென
பாசமீக் கொண்டொளி ஈசல் போல
மோசமா யினரோ! மோசமா யினரே!
தேயங் காட்டி மாயஞ் செய்யும்
கலைபயில் சிறார்தம் தலைவிதி யாகவே
மதியைக் கெடுக்க விதிகொண் டெழூஉம்
பேத மிக்க ஊதைக் காற்றும்
இந்தி கற்க முந்தி நின்று
'நாகர லிபி'யில் மோகங் கொண்டு
காக மெனவே கரைந்து பறந்து
தேகங் குன்றுங் கூகைகாள்! நுங்கள்
உடைமை விற்றுக் கடமை மறந்து
தாய்க்கொலை புரிய வாய்ப்புற் றனிரே
சூழ்ச்சி மிகுதர வீழ்ச்சி செய்யும்
நஞ்சங் கலந்தே யெஞ்சாது வீசும்
வாடை வரவினை நாடிய தமிழன்

'ஐயகோ' வென்றே யலறிமெய் துடிக்க
மட்டி போலக் கொட்டாவி விட்டு
எட்ட நின்றெமக் கென்னென் றிராது
கட்டாய வாடையை அட்டுநின் றென்றுங்
கொட்ட மடக்கி நட்டம் புரிந்து
முன்றில் தோறும் தென்றல் கமழ
இன்றே முந்துமின்! நன்றே புரிமின்!
உள்ளங் குளிர்தர உடல்பூ ரிப்புறத்
தேன்பா லெனவே ஊன்கலந் தினிக்க
ஆரா வின்பமும் பேரா உவகையுந்
தாரா நிற்குந் தமிழெனுந் தென்றலை
நன்றே உட்கொண் டின்றே வென்றி
வீரத் தமிழீர்! வீறிட் டெழுமின்!
ஆசை கொண்மின்! மீசை முறுக்குமின்!
சோம்பறைத் துடைமின்! மேம்பட நின்மின்!
சுயநல நீங்குமின்! பயமிக விடுமின்!
தாய்க்கலை போற்றிப் பேய்க்கலை யொழிமின்!
தெய்வத் தென்றலை மெய்பெறச் செய்மின்!
அன்பு கனிமின் இன்பங் கொண்மின்!
வாழியர் பாடிநீ டூழி வாழ்மின்!
வாழியர் தமிழர்தம் வளமிகு தென்றல்!
வாழியர் தமிழகம்! வளத்தொடு
ஊழி யூழி வாழியர் பெரிதே.

தமிழின் வளர்ச்சி.

முற்காலத்தில் தமிழ்நாடு பரந்த நிலப்பரப்புடைய தேயமாக விளங்கிற்று. தனித் தமிழே எங்கும் செறிந்து நிலவிற்று. மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்களும் தமிழை மிகவும் போற்றிப் பொலிவு பெறச் செய்து வளர்த்தன. அளவில்லாத தமிழ்ப் புலவர்கள் தெய்வீகத் தன்மையுடன் விளங்கித் தமிழில் பொருட்செறிவோடு

நயம்படச்செய்து வந்த பாடல்கள் இன்றும் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அக்காலத்தில் தமிழ் தன்னிலை குன்றாது வீசியமணமே இன்றுவரை கமழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. நாமும் அதுகாரணமாக ஆனந்தப்படுகிறோம்.

தற்காலத்தில் பரந்து விளங்கிய தமிழ்த்தேயத்தின் பெரும் பகுதிகள் கடலுக்கு இரையாயின. அரிய பல நூல்களும் தொலைந்தன. எஞ்சிய தேயத்திலும் ஒரு பகுதி தெலுங்கு மொழியும் ஒரு பகுதி மலையாளமுமாக மாறிற்று. இவற்றிற்கெல்லாம் தப்பியுள்ள சிறு பகுதியையே தமிழ்நாடென்று வழங்குகிறார்கள். இந்நாட்டிலும் ஆங்கில ஆட்சியின் கீழ்ப்பட்டு யாண்டும் ஆங்கிலமே வழங்குவதன்றி ஆங்கிலத்தின் இடையே அடிபட்டும், இடிபட்டும் மற்றும் பிறமொழிகளின் இடைப்பட்டும் விரவித் தமிழானது வருந்துவதாய்க் காணப்படுகிறது. தனித்தமிழை வழங்குவது யாண்டும் காண்பதரிதாயிற்று. ஒரு கலாசாலையிற் பயிலும் தமிழ் மகனாய ஒரு மாணவன் தமிழினிடத்தே உண்மை யன்பு பூண்டு விளங்குகிறானா? இல்லவே யில்லை. படிக்கும்போதே இந்தத்தமிழ்ப் பண்டிதனும், தமிழும் என்றைக்கு......என்பதாகச் சொல்லி அழுகிறான். தமிழ்ப் பண்டிதரைக் கண்டாலே நஞ்சாக விருக்கிறது. தமிழ்ப் புத்தகம் படிப்பதென்றால் விளக்கெண்ணெய் குடிப்பது போல் இருக்கிறது.

பிற்காலத்தில் எந்தத் தமிழ்மகன் ஆங்கிலேய நாகரீகத்தை விரும்பாதிருக்கிறான்? யார் ஆங்கிலம் பேசுவது நாகரீகம் அல்ல என்று கருதுகிறார்கள்? எல்லாரும் ஆங்கிலம் தெரியாவிட்டாலும் பிழையோடு அரைகுறையாகவாவது பேசவேண்டுமென்றே விரும்புகிறார்கள். இதனால் ஆங்கிலத்தைக் குறை சொல்லுவதாக நினைக்கக்கூடாது. தன் சொந்தப்பாஷையில் பயிற்சி, அபிமானம், தன்னம்பிக்கை யிருக்குமானால் அவன் எந்தப் பாஷையை வேண்டுமானாலும் இன்னும் எத்தனை பாஷைகள் வேண்டுமானாலும் பயிலலாம், பேசலாம். சொந்தப் பாஷையில் பயிற்சியும் அபிமானமும் இல்லாமல் வெறுப்புக்கொண்டு, பிறபாஷைகள் படித்துப் பெருமையடைவது பிரயோசனமில்லாத காரியம். இந்நிலையில் நம் நாட்டுப் புதிய மந்திரிகள் ஹிந்தி பாஷையையும் வேண்டாம் என்பவன் கழுத்தில் சுவாமியைக் கட்டுவதுபோல் வலியவே கொண்டுவந்து புகுத்துகிறார்கள். இந்த நாகரீகமெல்லாம் எந்த நிலையில் முடியுமோ? எப்படியாகுமோ? யார் கண்டது. அதெல்லாம் உங்கள் கைவசத்தில் இருக்கிறது. நான் சொல்வதால் ஆவதென்ன?

தமிழ் அபிமானி.

உ

மதிப்புரை மஞ்சரி.

திருவள்ளுவர் பெருமை:— என்னும் ஒருவசன நூலை யாழ்ப்பாணம் வித்துவசிரோமணி ஸ்ரீமத் அ. குமாரசுவாமிப்புலவரவர்கள் மாணாக்கரும், கம்பை செட்டியார் உயர்தரக் கல்வி நிலையத் தமிழ்ப் பண்டிதரும் ஆகிய திரு, வ. மு. இரத்தினேசுவரையரவர்கள் இயற்றிவெளியிட்டுள்ளார்கள். "தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார், தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று" என்பது திருவள்ளுவர் அருளிய தமிழ்வேதமாகிய திருக்குறள் 1330-ல் ஒன்று. அக்குறட்பாவுக் கிலக்கியமாகப் புகழொடு தோன்றியவர்களுள் முதன்மையாளர் அத் திருவள்ளுவரே. அவர் பெருமை அவர் தோன்றிய காலத்திலிருந்து இன்னும் என்றும் பொன்றாப் புகழுடன் நின்று நிலவுவது. உலகம் போற்றும் உத்தமரென்று அவரைத்தான் சொல்லலாம். உலகத்திலுள்ள மக்களுள் அறிவுள்ள யாராமொருவரும் திருவள்ளுவரைப் பற்றி இம்மியளவுங் குறைகூற மாட்டார்கள். அவர் வகுத்தநீதி நூலாகிய திருக்குறள் தண்டமிழின் மேலாந்தரமாகத் தமிழ்வேதமாக இத்தமிழ் நாட்டவரால் போற்றப் பெறுவதோடமையாது பிறநாட்டவரும் அருமை யறிந்து தத்தம் மொழிகளிற் பெயர்த்துப் பயின்று பயன்றுய்த்துப் பாராட்டும் பெருமைபெற்று விளங்குகிறது. எந்நாட்டவரும், எல்லாச்சமயத்தினரும், பல்வேறுசாதியினரும்எக்காலத்திலும் உவந்துகொண்டு சத்திய வேதமாகப் போற்றும் தகுதியுடைய நீதி நூலாசிரியரின் பெருமையே என்றும் கொண்டாடும் இயல்பினதாகும். அப்பெரியாரின் வரலாறுகளைச் சுருக்கி விளக்கிச் சாரமாக முன்னுரை வரைந்தும் அவரருளிய திருக்குறள்களின் கருத்துக்களைக் குறிப்பாக எடுத்து விளக்கியும் உள்ள இந்நூல் திருக்குறள் ஆசிரியரின் வரலாற்றையும், குறட்பாக்களின் கருத்தையும் எளிதில் உணர்ந்து கொள்ளற் கேதுவாக விருக்கின்றது. இந்நூலை இயற்றியவர், அணிந்துரை யளித்தவர், அச்சியற்றிவெளியிட்டவர் ஆகியவர்கட்கு இத்தமிழுலகம் பெரிதும் நன்றி பாராட்டும். இதன் விலை அணா நான்கு. இரங்கோன் மங்கமாரி வீதி, நவீனகதா புத்தகசாலையிற் பெறலாம்.

அநுட்டான அகவல் மூலமும் உரையும்:— கமலை ஞானப் பிரகாசதேசிகர் இயற்றிய அநுட்டான அகவலுக்கு, யாழ்ப்பாணம், அச்சுவேலி சிவஸ்ரீ ச. குமாரசுவாமிக் குருக்கள் தெளிவான உரையெழுதிப் பதித்துதவியுள்ளார்கள். கடினபதங்களாலமைந்த அகவலின் நுண்பொருள் இவ்வுரையால் நன்குவிளங்கப் பெறலாம். அகவலுடன் இவ்வுரை நூலின் விலை 0-1-6. சிவஸ்ரீ ச. கு. வைத்தீசுவரக்குருக்கள், அச்சுவேலி யாழ்ப்பாணம்என்னும் விலாசத்திற் பெறலாம்.

உமர்கையாம் பாடல்:— இற்றைக்கு 980 ஆண்டுகட்குமுன் பாரசீக தேசத்தில் வாழ்ந்திருந்த உமர்கையாம் என்னும் இஸ்லாமியப் பெரியார் பாரசீக பாஷையில் ஞானப் பொருட்கள் செறிந்த அநேகஞ்செய்யுட்கள் செய்துள்ளார். அவைகள் ஆங்கிலம் முதலிய பல பாஷைகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. தமிழறிந்தவர்களும் அப்பாடற் பொருளை யறியவேண்டிச் சென்னை உயர்தரநீதிமன்றத்தில் உத்தியோகம் புரியும், திரு, மின்னு நாருத்தீன் அவர்கள் தமிழ்மொழியில் இனிய விருத்தப்பாக்களாகச் செய்து வெளியிட்டுள்ளார்கள். பாக்கள் சொன்னயம், பொருணயம் பொதிந்ததாக விளங்குகிறது. நூலின் கருத்து அனைவரும் போற்றற்குரியது. பாக்கெட் அளவில் 90 பக்கங்களடங்கிய இந்நூல் விலை ஆறுஅணா. P. வரதாச்சாரி அண்டு கம்பெனி 8 லிங்கச் செட்டி தெரு, சென்னை என்னும் விலாசத்திற் பெறலாம்.

இயற்கை வாழ்வு:—உடலினிடத்து வியாதியுண்டாதற்குரிய காரணங்களும், வியாதியுண்டானால் எளிதிற்றீர்த்துக்கொள்வதற்கா முபாயங்களும், உடலை வியாதியின்றிக்காப்பாற்றும் வழிகளும் இச்சிறு நூலின் கண் தெளிவுபெற விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. இயற்கையோடியைந்த வாழ்வை விரும்பும் அன்பர்கள் இந்நூலைப் படிக்க வேண்டும். இந்நூல் புதுக்கோட்டை இயற்கையில்லம் திரு. ல. காமேஸ்வர சர்மா B Sc. Hons. அவர்களால் இயற்றப்பெற்றுக் கோட்டையூர், அன்பர், திரு. வெ. நா. இலக்குமணச் செட்டியாரவர்களின் அறுபதாவதாண்டு நிறைவின் நினைவுக்குரியாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. ஷை செட்டியாரவர்களிடத்திற் பெறலாம்.

அடியில் வரும் நூல்கள் ஐந்தும், புதுவையில் வசிக்கும் சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்களால் எழுதப்பெற்றுச் சிங்கப்பூர் அன்பு நிலையத்தாரால் வெளியிடப்பெற்றிருக்கின்றன. வேண்டுவோர்: காரியதரிசி, அன்பு நிலையம் ஆபீஸ், 11 டாங்க் ரோட் சிங்கப்பூர் என்னும் விலாசத்திலும் புதுக்கோட்டைச் சமஸ்தானம், இராமச்சந்திரபுரம், திரு, அரு. அண்ணாமலைச் செட்டியாரவர்களிடத்திலும் பெறலாம்.

க. இன்பமாலை.

இந்நூல் 1075 வரிகளைக் கொண்ட அகவற்பாவாற் சமரசப் போக்கிற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் சாதி மத ஒற்றுமை, அன்பு, வேதாந்ததத்துவம், தெய்வவுண்மைமுதலிய செம்பொருள்கள் தெளிவுபெற விளக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. உலக நிலையாமை பெரியோரியல்பு, உலகம் பெரியோரை உணர்ந்துகொள்ளாதிழைக்குந் தீமைமுதலியனவும் விரிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. இந்நூலைப் படிப்போர் இன்பமயமாதலேயன்றி அன்பு மயமுமாவர். இந்நூல் மக்கட்கு நற்பயன் தருவது. விலை அணா 5.

உ. பைந்தமிழ்ச் சோலை.

ஆசிரியர் இந்நூலில் தமிழின் உண்மை நிலையையும் வரலாற்றையும் எளிய நடையில் இனிமையாக எழுதியுள்ளார். சங்க நூலின் தன்மைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஆசிரியரது தமிழ் மொழிப்பற்றும், தமிழுக்குத் தொண்டு செய்யவேண்டுமென்னும் பேரார்வமும் நன்குமதிக்கத்தக்கன. இந்நூலைத் தமிழ் மக்கள் படித்தால் தமிழின் தொன்மையையும், இனிய தன்மையையும் நன்குணர்ந்து இன்புறலாம். "சோலை செழிக்கவேலை" என்னும் பகுதியிலும் "தமிழாலயம்" என்னும் பகுதியிலும் ஆசிரியர் எழுதியுள்ளன மனோரஞ்சியமாகவே முடிவுபெறும். இந்நூல் அனைவரும் வாசிக்கத்தக்கது. விலை அணா 4.

௩. தருமஸாதனம்.

இந்நூல் ஓரதிகாரத்திற்கு ஐந்துவீதம் குறள்வெண்பாக்களாக 95 அதிகாரங்களாக இயற்றப்பெற்றிருக்கிறது. பாரதியாரவர்கள் முன்னியற்றி வெளியிட்டுள்ள அறநூலின் பொருளை ஒரு புடை தழுவி நிற்கிறது. கடவுளிலக்கணம், உலக விலக்கணம், தரும விலக்கணம், அறிவிலக்கணம், அன்பிலக்கணம் முதலிய பன்னிரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரித்து எளிய நடையில் அனைவர்க்கும் விளங்கும் முறையில் எழுதப்பெற்றிருக்கிறது. சில விடங்களில் தளைதட்டல் முதலிய வழுக்கள் காணப்படுகின்றன. பொருட்செறிவுள்ளது விலை அணா 4.

௪. இன்று மனிதனும் இனிவரும் மனிதனும்.

இந்நூல் தற்கால உலகின் நிலைமையை நன்கு விளக்குகிறது. மேனடுகள் போர்க்கோலத்தோடு புரியும் அநீதிகளும், அசுரபலம் படைத்த அவர்களது விபரீதச் செய்கைகளும் கண்டிக்கப்பட்டுள்ளதுடன் எதிர்காலத்தில் வரக்கூடிய மனிதன் எவ்வித மிருப்பான் என்பதையும் ஆசிரியர் தமது அகக்கண்ணாற் பார்த்து எழுதியிருக்கிறார். பிற்கால மனிதரிடம் எதிர்பார்க்கும் எல்லாக்குணங்களும் இல்லாமற் போனலும் ஒரு பகுதியாவது இருக்கவே செய்யும் என்பது ஆசிரியரின் திண்ணம். இந்நூல் சுவாமிகள் தமது நண்பரொருவர்க்கு எழுதிய கடிதமாகும். விலை அணா 2.

ரு. பொதுநெறி.

ஆத்திசூடியைப்போல், இந்நூல் சிறு சிறு வாக்கியங்களால் ஆக்கப்பெற்றிருக்கிறது. எல்லோர்க்கும் இனிது விளங்கும் எளிய நடையில் இயன்ற நீதிகளையுடையது. விலை அணா 1.

திருவாரூர்க்கோவை:— பிறக்க முக்தியளிக்கும் பெற்றிமிக்க திருவாரூரின்கண்ணெழுந்தருளியுள்ள தியாகராயப் பெருமான்மீது எல்லப்ப நயினரென்னும் புலவர்திலகரால் சில நூற்றாண்டுகட்கு முன் யாக்கப்பெற்றது. சொன்னேக்கும் பொருளுக்குமொருங் கேயமையப்பெற்றதாக, தமிழ் மக்கட்குப் பெருவிருந்தாக, படிப்பார்க்குப் பேருவகை யூட்டும் பான்மைமிக்கதாகவுள்ள இக் கோவை எட்டுப் பிரதியிலிருந்ததைப் பிரம்மஸ்ரீ மகாமகோபாத் யாய தாக்ஷிணாத்ய கலாநிதி டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் தியாகராச விலாச மாதவெளியீடென்னும் பெயருடன் முகவுரை, திருவாரூர்த் தலச்செய்திகள், நூலாசிரியர் வாலாறு, நூலாராய்ச்சி களும் விளக்கமாக எழுதிப்பதிக்து வெளிட்டுள்ளார்கள். நல்ல கிளேஸ் டிம்மி 1-க்கு 8. 200 பக்கங்கொண்ட புத்தகம். ஐயரவர் களின் செந்தமிழ்த் தொண்டை உலகம் நன்கறியும். அவர்களின் சலியா உழைப்பினுலேயே இன்று தமிழன்னை அருங்கலம் பூண்ட பெருங்கலைமகளாகப் பிறங்குகின்றுள். அவர்களின் பதிப்பு நூல் களை அனைவரும் அன்புடன்பெற்றுமேலும் உள்ள நூல்கள் வெளி வருமாறுஊக்கமளிக்க வேண்டும். இக்கோவையின் 324வது செய் யுளை மாதிரிக்காக ஈண்டு தருகிறோம்.

> "பொழியுங் கருணைய ராரூர்க்கு நாம்பிந்திப் போயினெரு
> பழியுஞ் சுமந்திடு மேவல வாவழி பார்த்து மங்கை
> விழியுஞ் சிவந்திடு மேபல கால்வந்து மீண்ட முன்றில்
> வழியுங்குழிந்திடு மேபொய்க்கு மேசொன்ன வாய்மைமையுமே"

இதன் விலை ரூ 1-4-0. தியாகராஜ விலாசம் 67 பிள்ளையார் கோயில் தெரு, திருவேட்டீசுரன்பேட்டை, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை. என்னும் விலாசத்திற் பெறலாம்.

சிவாலயமும் மஹாகும்பாபிஷேகமும்:— இந்நூல் திருத் தென்குடித்திட்டைத் திருதலத்தின்கண் சைவ சித்தாந்த வித்தியா சாலையில் குருமூர்த்தியாக வெழுந்தருளிய உயர்திரு சச்சிதாநந்த சுவாமியவர்களால் இயற்றப்பெற்றுச் சென்னை சைவ சித்தாந்த மகாசமாஜத்தாரவர்களால் திருக்கொள்ளம்பூதூர்த் திருப்பணிச் செல்வர், திரு, பெ. ராம. இராமன் செட்டியாரவர்களின் நினைவு மலராக வெளியிடப்பெற்றிருக்கிறது. இப்புதிய நூலில் கடவு ளியல்பு, கடவுள்உண்மை, கடவுள் வழிபாடு, ஆலய அமைப்பு, ஆலய சொரூபம், ஆலய தரிசனவிதி, ஆலயதரிசன பலன், மந்திர சக்தி, சக்தியின் இயல்பு, கும்பாபிஷேக தத்துவார்த்தம், கும்பாபி ஷேக தரிசன பலன் ஆதிய விஷயங்கள் சுருக்கமாகவும், விளக்க மாகவும் எழுதப்பெற்றிருக்கின்றன. மந்திரத்தின் சக்தியைச் சுவாமிகள் தக்க உபாய வாயிலாக விளக்கிச் செல்வது நாத்திகர் கட்கும் நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்துவதாகும். சைவ சமயிகள்